STAR WARS

GREG BEAR

PLANETA ADORMITĂ

Greg Bear

PLANETA ADORMITĂ

Greg Bear
Rogue Planet
2000
Cover Artist
David Stevenson

Greg Bear

Gregory Dale Bear (născut la 20 august 1951) este un scriitor american de science-fiction autor al romanului *Rogue Planet* din seria Star Wars.

Opera lui abordează teme cum sunt conflictele galactice (Forge of God), universurile artificiale (Eon), conştiinţă, practici culturale şi de evoluţie accelerată (Blood Music, Darwin's Radio,Darwin's Children).

Pentru Jack, Ed şi Doc Smith,
pentru Isaac şi George
– Maeştri ai aventurii

CU MULT TIMP ÎN URMĂ, ÎNTR-O GALAXIE ÎNDEPĂRTATĂ...

1

Anakin Skywalker se aşezase la coada lungă, pe un singur rând, care şerpuia prin tunelul de întreţinere abandonat ce ducea la puţul de deşeuri al districtului Wicko. Oftând nerăbdător, băiatul ridică aripile subţiri şi compact pliate, apucându-le de harnaşamentul din piele, şi rezemă cârma lată pe o espadrilă. După aceea, sprijini aripile de peretele tunelului şi, scoţând vârful limbii printre buze, apăsă micuţa lamă strălucitoare a microsudorului, aidoma unei săbii Jedi miniaturale, peste fisura din clama laterală stângă. După ce termină reparaţia, testă rotorul, zgâlţâindu-l uşor. Deşi vechi, se rotea lin.

Cu o săptămână în urmă, cumpărase aripile de la un fost campion, care-şi fracturase coloana vertebrală.

Anakin făcuse minuni într-un timp record, astfel că acum putea să zboare chiar în competiţia în care campionul îşi încheiase cariera.

Pe Anakin îl încântau răsucirile violente şi smuciturile pricinuite de aripi în zbor, ce făceau oasele să-i trosnească în articulaţii. Băiatul savura viteza şi dificultatea extremă, tot aşa cum alţii se delectau cu frumuseţea cerului nopţii, destul de greu de întrezărit pe Coruscant, din cauza veşnicei străluciri a planetei-metropolă. Tânjea după competiţie, ba chiar simţea un fior de încântare, percepând emanaţiile olfactive provocate de nervozitatea concurenţilor – numai pleava şi drojdia societăţii.

Dar, mai presus de orice, lui Anakin îi plăcea să învingă.

Desigur, cursa din puţul de deşeuri era ilegală. Autorităţile Coruscantului încercau să menţină imaginea unei planete-metropolă serioase şi respectabile, capitală a Republicii, centrul legii şi civilizaţiei pentru zeci de mii de sisteme stelare. Adevărul era însă cu totul altul, dacă ştiai unde să cauţi, iar Anakin avea talentul înnăscut de a căuta acolo unde trebuia.

La urma urmelor, se născuse şi crescuse pe Tatooine.

Deşi îi plăcea instruirea Jedi, nu-i venea uşor să se încorseteze în veşminte filozofice strâmte. Anakin suspectase din capul locului că, pe o planetă unde o mie de specii şi de rase se întâlneau să discute, trebuiau să existe şi locuri foarte incitante.

Şeful de tunel care se ocupa de cursă era un naplousean – un ghem de ţesuturi aţoase cu trei picioare, în centrul căruia se afla ciorchinele de ochi sclipind umezi.

— Prima serie a ieşit, şuieră el, deplasându-se prin rotaţii rapide şi graţioase în tunelul îngust, cu pereţi

şlefuiţi. (Vorbea galactica bazică, mai puţin în momentele când era furios, iar atunci pur şi simplu duhnea teribil.) Aripile! Sus!

Anakin îşi ridică aripile pe un umăr, însoţind mişcarea cu o serie de icnete profesionist cadenţate, un-doi-trei, îşi strecură braţele prin chingi şi strânse harnaşamentul, pe care-l scurtase pentru a se potrivi corpului unui umanoid de doisprezece ani.

Naplouseanul examina fiecare concurent cu numeroşi ochi critici. Când ajunse în dreptul lui Anakin, îi strecură o fâşie de ţesut subţire şi uscat între chingi şi coaste, şi smuci cu o putere care fu cât pe aici să-l răstoarne pe băiat.

— Nume? tuşi el sec.

— Anakin Skywalker, răspunse Anakin.

Nu minţise în viaţa lui şi nu-şi făcuse niciodată griji că va fi pedepsit.

— Foarte îndrăzneţ, comentă şeful de tunel. Ce vor zice mama şi tata când le aducem băiatul mort?

— Vor creşte altul, replică Anakin sperând să pară dur şi capabil, dar în realitate fără să-i pese ce credea despre el şeful de tunel, atâta vreme cât îl lăsa să concureze.

— Eu cunosc zburătorii, spuse naplouseanul, în timp ce ochii din ciorchine se luptau între ei pentru un unghi de vedere cât mai bun. Tu nu eşti zburător!

Anakin păstră o tăcere respectuoasă şi se concentră asupra cerculeţului de lumină albăstrui-întunecat, care creştea pe măsură ce coada se micşora.

— Ha! lătră naplouseanul, întrucât cei din rasa lui nu puteau să râdă.

Porni mai departe, rotindu-se, examinând concurenţii, împungând, trăgând şi pronunţând alte comentarii rău prevestitoare, urmat în permanenţă de un roi de droizi înregistratori, aidoma unei suite adoratoare.

— Ai mai concurat aici, se auzi un glas subţire înapoia lui Anakin.

Băiatul îl simţise pe cioplitorul-în-sânge din clipa în care se aşezase după el la coadă. Pe Coruscant, se găseau numai câteva sute; rasa lor se alăturase Republicii cu nici un secol în urmă. Erau indivizi impresionanţi: zvelţi, graţioşi, cu membre lungi, tri-articulate, capete mici pe gâtul înalt şi gros, şi piele aurie, irizată.

— De două ori, răspunse Anakin. Şi tu?

— De două ori, spuse amabil cioplitorul-în-sânge, apoi clipi şi ridică privirea.

Pe chipul său îngust, nasul se lăţea în doi lobi cărnoşi, aidoma unui scut despicat, ascunzându-i pe jumătate gura lată, lipsită de buze. Lobii nazali, împodobiţi cu o mulţime de tatuaje, funcţionau atât ca senzori olfactivi, cât şi ca urechi foarte sensibile, ajutaţi de cele două orificii micuţe dispuse înapoia ochilor mici, negri precum onixul.

— Şeful de tunel are dreptate. Eşti prea tânăr.

Vorbea perfect galactica bazică, de parcă fusese educat în cele mai bune şcoli de pe Coruscant.

Anakin surâse şi încercă să ridice din umeri. Greutatea aripilor îl împiedică să-şi realizeze intenţia.

— Probabil că vei muri, continuă cioplitorul-în-sânge privind în depărtare.

— Mulţumesc pentru îmbărbătare, mormăi Anakin înroşindu-se la faţă.

Nu-l deranjau opiniile formulate de profesionişti, aşa cum fusese cea a şefului de tunel, dar detesta să fie tachinat şi nu-i plăceau realmente deloc oponenţii care încercau să-l intimideze.

Teamă, ură, furie... Vechea tripletă cu care Anakin se lupta în fiecare zi a vieţii, deşi îşi dezvăluise emoţiile cele

mai ascunse unui singur om: Obi-Wan Kenobi, maestrul său din templul Jedi.

Cioplitorul-în-sânge se apleca uşor pe picioarele tri-articulate.

— Miroşi ca un sclav, şopti el astfel ca să fie auzit doar de băiat.

Anakin se abţinu din răsputeri să nu-şi azvârle aripile şi să se repeadă spre gâtul lung al celuilalt. Îşi alungă sentimentele într-un loc tainic, alături de alte lucruri întunecate rămase de pe Tatooine. Cioplitorul-în – sânge nu greşise cu insulta sa, ceea ce sporise furia lui Anakin, făcând-o mai greu de controlat. Atât băiatul, cât şi mama sa, Shmi, fuseseră sclavii lui Watto, trufaşul negustor de piese vechi. Atunci când Qui-Gon Jinn, maestrul Jedi, îl câştigase de la Watto, trebuiseră s-o lase pe Shmi pe Tatooine... un lucru la care Anakin se gândea zilnic.

— Următorii patru! şuieră şeful de tunel, gonind pe lângă ei, cu secţiunea mediană fluturându-i ca panglicile de pe zmeul unui copil.

Afundat în gânduri, Mace Windu se plimba pe un coridor lateral îngust din clădirea dormitoarelor Templului, cu braţele ascunse în mânecile lungi, când un tânăr Jedi bine făcut ţâşni pe neaşteptate dintr-o încăpere şi fu cât pe aici să-l răstoarne. Mace păşi iute în lateral, la timp, dar întinse cotul rigid, lovindu-l în mod deliberat pe tânăr şi răsucindu-l în jurul axei.

— Iertare, maestre, pentru stângăcia mea se scuză Obi-Wan Kenobi, înclinându-se iute.

— Nu-i nimic, spuse binevoitor Mace. Deşi ar fi trebuit să ştii că eram aici.

— Da... Cotul... O pedeapsă. O apreciez.

Obi-Wan era, de fapt, stânjenit, dar nu avea timp să explice lucrurile.

— Eşti grăbit?

— Foarte, încuviinţă Obi-Wan.

— Alesul nu este în camera sa?

Tonul lui Mace era atât respectuos, cât şi ironic, o combinaţie de tonuri pe care o stăpânea aproape la perfecţiune.

— Ştiu unde a plecat, maestre Windu. I-am găsit uneltele, bancul de lucru...

— Iar construieşte droizi de care nu avem nevoie?

— Nu, maestre.

— În legătură cu băiatul..., începu Mace.

— Maestre, când va fi vreme.

— Desigur, aprobă Mace. Găseşte-l. Apoi, vom sta de vorbă... şi vreau să asiste şi el.

— Bineînţeles, maestre!

Obi-Wan nu-şi ascundea graba. Puţini puteau să-şi tăinuiască grijile sau intenţiile de Mace Windu.

Mace surâse.

— El îţi va aduce înţelepciune! strigă, în timp ce Obi-Wan pornise în goană spre turbo-lift şi ieşirea pentru transport aerian a Templului.

Obi-Wan nu se simţea deloc iritat de împunsătură, ba chiar era de acord. Înţelepciunea, sau nebunia... Era într-adevăr ridicol pentru un Jedi să alerge mereu după un padawan neastâmpărat. Anakin nu era însă un padawan obişnuit – îi fusese lăsat moştenire lui Obi-Wan de către maestrul său drag, Qui-Gon Jinn.

Cu câteva luni în urmă, Yoda îi prezentase situaţia cu eleganţă, pe când stăteau pe vine lângă focul de tăciuni incandescenţi şi coceau pâine shoo şi wurr în cămăruţa sa micuţă, cu tavan scund. Yoda se pregătea să plece de pe Coruscant, cu probleme ce nu-l priveau pe Obi-Wan. Pusese capăt unei tăceri lungi şi gânditoare, spunând:

— Cu problemă foarte interesantă, Obi-Wan Kenobi te confrunţi, şi astfel cu ea toţi ne confruntăm.

Ca întotdeauna politicos, Obi-Wan înclinase uşor capul, de parcă n-ar fi ştiut nimic despre existenţa vreunei probleme specifice.

— Alesul lăsat de Qui-Gon – nedovedit, plin de temeri, *pe care să-l salvezi trebuie. Dacă nu-l salvezi...*

După aceea, Yoda nu mai vorbise nimic despre Anakin, dar cuvintele sale răsunau în gândurile lui Obi-Wan, când luă un taxi expres spre periferia districtului Senatului. Călătoria urma să dureze numai câteva minute, cu viraje ameţitoare şi slalomuri prin sute de benzi şi niveluri de trafic mai lente, mai ieftine.

Obi-Wan era totuşi îngrijorat că nu avea să fie îndeajuns de rapid.

Puţul se deschise înaintea lui Anakin, când băiatul ajunse deasupra rampei de sub tunel. Ceilalţi trei participanţi la cursă se înghesuiau să arunce o privire. Cioplitorul-în-sânge era brutal mai ales cu Anakin, care sperase să-şi economisească toată energia pentru cursă.

Ce-l face să se comporte aşa? se întrebă băiatul.

Din vârful scutului de protecţie al ultimului accelerator până la baza pierdută în beznă, puţul era larg de doi kilometri şi adânc de trei kilometri. Vechiul tunel de întreţinere se deschidea deasupra scutului de protecţie al acceleratorului secundar. Mijind ochii, Anakin distingea partea inferioară a primului scut: un gigantic plafon concav, perforat de sute de orificii dispuse într-un model regulat, semănând cu o strecurătoare răsturnată din bucătăria lui Shmi, de pe Tatooine. Atât doar că fiecare orificiu din strecurătoarea aceasta avea diametrul de zece metri. Sute de coloane de lumină coborau prin deschideri, sfredelind obscuritatea şi acţionând aidoma unor cadrane solare ce anunţau timpul din lumea aflată deasupra tunelului. Trecuse cu mult de zenit.

Pe Coruscant existau mai bine de cinci mii asemenea puţuri pentru deşeuri. În fiecare oră, planeta-metropolă producea un trilion de tone de gunoaie, iar cele prea periculoase ca să fie reciclate – ecranele de fuziune, miezurile uzate ale hiperpropulsiilor şi o mie de alte subproduse ale unei planete bogate şi foarte avansate tehnologic – erau stocate în puţurile districtuale. Aici, deşeurile se sigilau în containere, care erau expediate pe şine magnetice spre un gigantic tun circular, amplasat sub scutul cel mai de jos. La fiecare cinci secunde, încărcăturile explozive chimice propulsau din tun o rafală de containere. Scuturile le dirijau traiectoria prin orificiile lor, le confereau un impuls suplimentar graţie câmpului de tractare şi le expediau în jurul planetei, pe orbite strict controlate.

Navele-vidanjor de pe orbită colectau permanent containerele şi le transportau pentru depozitare pe sateliţi naturali îndepărtaţi. Unele dintre încărcăturile cele mai periculoase erau trimise chiar în soarele galben, mare şi palid, unde dispăreau ca firişoare de praf azvârlite într-un vulcan.

Era o operaţie precisă şi necesară, executată cu precizia unui mecanism, zi după zi, an după an.

Cu un secol în urmă, cineva se gândise să transforme puţurile în arene pentru un sport ilegal, unde tinerii agresivi şi aspiranţi la faimă proveniţi din cartierele violente ale Coruscantului îşi puteau dovedi curajul, în adâncuri, dedesubtul strălucirii oraşului superior. Sportul devenise surprinzător de popular pe canalele pirat de divertisment ce erau difuzate în apartamentele elitei, sus de tot, în turnurile care zgâriau stelele şi se înălţau pretutindeni pe planeta-capitală. Se câştigau destui bani pentru ca unele dintre oficialităţile ce răspundeau de puţuri să închidă ochii, atâta timp cât

concurenţii rămâneau singurii care se expuneau riscurilor.

Un container cu deşeuri propulsat prin scuturile de accelerare putea strivi cu uşurinţă o duzină de concurenţi, fără ca să sufere măcar o zgârietură. Ultimul scut avea să-i asigure corecţia de impuls necesară pentru a compensa câteva vieţi insignifiante.

Anakin privea concentrat luminiţa pâlpâitoare de anunţare a saltului de pe plafonul tunelului, cu buzele strânse şi ochii larg deschişi; câteva broboane fine de transpiraţie îi acopereau obrajii. În tunel era foarte cald. Auzea vuietul containerelor şi le vedea micuţele forme argintii ţâşnind prin orificiile scutului spre următorul nivel superior, lăsând în urmă dâre albăstrui de aer ionizat.

În puţ mirosea ca în vecinătatea unui generator comercial de calitate inferioară – se simţea din plin izul de ozon şi duhoarea de cauciuc ars a descărcării tunului.

Şeful de tunel se răsuci spre ieşire, pentru a încuraja următoarea serie de concurenţi.

— Glorie şi destin! răcni naplouseanul şi-l pocni pe Anakin peste clema dintre aripi.

Băiatul rămase concentrat, încercând să simtă unde aveau să fie curenţii la acest nivel, unde aveau să se acumuleze micile vârtejuri de ridicare şi coborâre, pe măsură ce se formau şi se roteau între scuturi, întotdeauna, concentraţia maximă de ozon se întâlnea în zonele unde curenţii erau mai puternici şi mai periculoşi. Iar fiecare rafală de containere, respectând o distribuţie prestabilită prin scuturi, avea să fie urmată aproape imediat de altă rafală, conform unei serii precis programate de traiectorii alternative.

Simplu. Ca şi cum ai zbura printr-o ploaie cu picături de oţel.

Concurenţii cu care avea să se întreacă Anakin îşi ocupară locurile la ieşirea din tunel, îmbrâncindu-se pentru a obţine o poziţie cât mai bună pe rampă. Cioplitorul-în-sânge îl înghionti pe băiat cu ajutajul din capătul aripii sale drepte. Anakin îl împinse în lături, păstrându-şi concentrarea.

Şeful de tunel naplousean ridică membrul-panglică, al cărui vârf se încolăcea şi se descolăcea în aşteptarea startului.

În stânga lui Anakin, cioplitorul-în-sânge miji ochii, reducându-i la dimensiunea unor fante. Lobii nazali pulsară şi se dilatară; minusculele cavităţi senzoriale din interiorul lor examinau aerul, căutând indicii.

Naplouseanul necheză gros – echivalentul unei înjurături – şi ordonă concurenţilor să rămână pe loc. Un droid aerian de întreţinere trecea în revistă nivelul respectiv. Din poziţia lor, droidul părea un fir de praf zburător, un punctuleţ care zumzăia în jurul uriaşei circumferinţe cenuşii a puţului, emiţând scurte tonuri muzicale între vuietele şi vâjâiturile containerelor.

Managerii puteau fi mituiţi, dar nu şi droizii. Acum trebuiau să aştepte până ce acesta avea să coboare la nivelul inferior.

O altă rafală de containere traversă scuturile, mugind asurzitor. Traiectoriile albăstrui ale ionilor unduiau ca nişte şerpi fantomatici între scutul inferior concav şi scutul superior convex.

— Ai mai câştigat câteva clipe de viaţă, şopti cioplitorul-în-sânge în urechea lui Anakin. Băieţel umanoid, care miroşi a sclav.

În ciuda predispoziţiilor personale, Obi-Wan îşi făcuse o datorie din a afla toate detaliile legate de cursele ilegale ce se disputau pe o rază de o sută de kilometri în jurul Templului. Anakin Skywalker, care îi fusese încredinţat şi care reprezenta responsabilitatea sa, era

unul dintre cei mai buni padawani din Templu – Împlinind fără doar şi poate capacitatea pe care o simţise Qui-Gon Jinn dar - , parcă pentru a compensa această promisiune, pentru a-şi echilibra cumva numeroasele talente, Anakin avea la fel de multe trăsături indezirabile.

Iar dintre acestea, permanenta căutare a vitezei şi a victoriei era de departe cea mai gravă şi mai primejdioasă. Poate că şi Qui-Gon jucase un rol în privinţa asta, încurajând băiatul şi îngăduindu-i să concureze pentru a-şi câştiga libertatea, cu trei ani în urmă, pe Tatooine.

Însă acum Qui-Gon nu-i mai putea justifica acţiunile.

Cât de mult îi lipsea lui Obi-Wan însufleţirea maestrului său! Qui-Gon îl îmboldise spre eforturi deosebite, prin ceea ce iniţial păruseră glume şi farse capricioase, dar care, întotdeauna, se dovediseră descifrări profunde ale situaţiei curente.

Sub îndrumarea lui Qui-Gon, Obi-Wan devenise unul dintre cei mai capabili şi calmi cavaleri Jedi din Templu. În ciuda talentelor sale, Obi-Wan îi semănase mult lui Anakin în copilărie; fusese dur şi înclinat spre accese de furie, dar, destul de repede, găsise în Forţă centrul senin al vieţii sale şi acum prefera o existenţă liniştită. Detesta conflictele în relaţiile personale. Cu timpul, el devenise centrul stabil, iar Qui-Gon reprezentase întărâtarea imprevizibilă. Adesea Obi-Wan se gândea, şi era surprins de fiecare dată, că relaţia aceea inversată cu Qui-Gon se repeta acum... cu Anakin!

Întotdeauna existau doi – maestru şi padawan – iar în Templu se spunea că perechile cele mai bune erau cele care se complementau reciproc.

Odată, după un episod cu adevărat dificil, îşi jurase că, după ce termina cu Anakin, avea să-şi ofere răsplata unui an de solitudine pe o planetă – deşert, departe de Coruscant şi de orice padawani care i-ar fi putut fi

încredinţaţi. Asta nu-l oprea totuşi să-şi îndeplinească îndatoririle faţă de băiat cu o pasiune riguroasă.

În interiorul razei de potenţiale acţiuni ilegale ale lui Anakin, existau două puţuri de deşeuri, dintre care unul căpătase o reputaţie scandaloasă pentru concursurile de coborâri ce se disputau în el. Obi-Wan căută călăuzire din partea Forţei. Niciodată nu-i era prea greu să simtă prezenţa lui Anakin. Alese puţul cel mai apropiat şi urcă pe scările pentru întreţinere, până la pasarela din vârf, destinată cetăţenilor de la nivelurile superioare.

Porni apoi în fugă pe lângă balustradă, pe pasarela pustie la ora aceea – era mijlocul perioadei de lucru de după-amiază a funcţionarilor – ignorând aproape complet vuietele ascuţite ale containerelor ce străbăteau aerul, îndreptându-se spre spaţiu. Bang-urile sonice răsunau la fiecare câteva secunde, şi reverberau destul de puternic pe pasarelă, totuşi erau atenuate de barierele disipatoare înainte să ajungă la clădirile îndepărtate. Obi-Wan căuta turbo-liftul care să-l poarte la nivelurile inferioare, spre incintele de alimentare abandonate şi tunelurile de întreţinere, unde se organizau cursele.

Traficul aerian era interzis deasupra puţurilor. Benzile de vehicule care zumzăiau permanent deasupra planetei, precum nenumărate bancuri de peşti, erau deviate în jurul coridoarelor de lansare, lăsând drum liber spre atmosfera superioară şi spaţiul cosmic. Dar în interiorul cilindrului acela de aer, ocupat doar de containerele cu deşeuri toxice care se înălţau fulgerător, ochii ageri ai lui Obi-Wan depistară un droid de observare.

Nu era un droid urban, ci un model retransmiţător, cu diametrul de numai zece-cincisprezece centimetri, din tipul utilizat de canalele de divertisment. Droidul descria cercuri înalte pe perimetrul puţului, cercetând vigilent

după eventuali droizi sau ofiţeri de poliţie. Obi-Wan căută, şi găsi, alţi şase droizi micuţi, care supravegheau scutul superior.

Trei dintre ei zburau în formaţie deasupra unei cupole aflată la mai puţin de o sută de metri de locul unde se afla maestrul Jedi.

Păzeau probabil o ieşire de urgenţă, în cazul în care oficialităţile metropolitane ar fi decis, din cauze necunoscute, să ignore mitele şi să interzică întrecerile.

Şi, fără îndoială, droizii ţineau sub observaţie turbo-liftul pe care Obi-Wan trebuia să-l ia pentru a-l găsi pe Anakin.

Următoarea cursă fusese amânată până ce observatorii erau siguri că droidul de întreţinere trecuse la următorul nivel. Şeful de tunel era foarte nemulţumit de întârziere. Miasmele lui puturoase îmbâcsiseră aerul.

Anakin apelă la disciplina padawan şi căută să ignore duhoarea, menţinând focarul concentrării asupra spaţiului dintre scuturi. Puteau plonja în orice clipă şi trebuia să cunoască curenţii de aer şi să simtă configuraţia salvelor de containere, care continuau să traverseze orificiile acceleratoarelor într-o procesiune nesfârşită, ridicându-se şi pierzându-se în spaţiul cosmic.

Cioplitorul-în-sânge îi îngreuna şi mai mult situaţia. Iritarea lui produsă de amânare se descărca asupra băiatului şi, în scurt timp, Anakin trebuia să fie nevoit să reacţioneze în vreun fel, pentru a dovedi că nu era un simplu accesoriu de recuzită.

— Urăsc mirosul de sclav, şuieră cioplitorul-în-sânge.

— Te rog să-ncetezi, zise Anakin.

Singurul obiect pe care l-ar fi putut folosi ca armă era microsudorul, jalnic în condiţiile respective. Cioplitorul-în-sânge îl întrecea în greutate cu multe zeci de kilograme.

— Refuz să concurez cu o fiinţă de ordin inferior, cu un sclav. Este o ruşine pentru neamul meu şi pentru mine.

— Ce te face să crezi c-aş fi sclav? întrebă Anakin, căutând să fie politicos, dar fără să pară mai vulnerabil în acelaşi timp.

Lobii nazali ai cioplitorului-în-sânge se alipiră, formând în faţa chipului său o impresionantă excrescenţă cărnoasă.

— Ţi-ai cumpărat aripile de la un lemmer accidentat. Le recunosc. Sau cineva le-a cumpărat în numele tău... un parior, aş zice, care te-a introdus în cursă pentru ca altcineva să lase o impresie bună.

— Să fii chiar tu acela? întrebă Anakin şi-şi regretă imediat obrăznicia.

Cioplitorul-în-sânge repezi spre el o aripă pliată şi băiatul o eschivă în ultima clipă. Curentul de aer îi zbârli părul. În ciuda aripilor pe care le purta în spate, adoptă imediat o postură defensivă, aşa cum îl învăţase Obi-Wan, pregătindu-se pentru alt atac.

Mirosul neplăcut deveni brusc mai intens şi Anakin îl simţi pe naplousean înapoia sa.

— Un duel înainte de cursă? Poate că-i nevoie să vină şi-o holocameră, pentru a-i amuza pe fidelii noştri fani?

Cioplitorul-în-sânge păru instantaneu inocent, lobii nazali reveniră la poziţia iniţială şi chipul său căpătă o expresie de surpriză neînţelegătoare.

Coridorul lung şi curb ce ocolea puţul era ticsit cu maşinării vechi, utilaje dezafectate, ruginite şi murdare, depozitate cu secole în urmă de echipe de întreţinere care trecuseră de mult în nefiinţă: sănii vechi de lansare, containere goale, înalte de un stat de om, şi şinele de plastoţel pătat ce le ghidaseră cândva spre tunelurile de încărcare.

În depozitul acela de fier vechi, Obi-Wan găsi o economie înfloritoare dezvoltată în jurul curselor.

— Zboru-ncepe imediat! anunţă un băieţaş corpolent, mai mic chiar decât Anakin. (În mod vădit, se născuse pe o planetă cu gravitaţie mare; era puternic, robust, netemător şi incredibil de murdar.) Pariezi la Greeter? Cota maximă – cincizeci la unu, şi te-ntorci bogat acasă!

— Caut un concurent umanoid tânăr, rosti Obi-Wan aplecându-se spre băiat. Ceva mai mare ca tine, subţirel, cu păr şaten-nisipiu scurt.

— Pariezi pe el? întrebă puştiul, strâmbându-se speculativ; viaţa lui era condusă de bani şi de nimic altceva.

Câtă deformare, gândi Obi-Wan. *Nici chiar Qui-Gon n-ar putea salva toţi copiii.*

— Pariez, dar mai întâi vreau să-l văd, zise Obi-Wan şi flutură uşor din mână aidoma unui scamator. Să-i observ atuurile de zburător.

Băiatul corpolent îi privi mâna, dar nu apăru nici o eşarfă. Rânji dispreţuitor.

— Vino la Greeter, rosti el. O să-ţi spună tot ce vrei să ştii. Grăbeşte-te! Cursa-ncepe în câteva secunde!

Obi-Wan era convins că-l putea percepe pe Anakin undeva în apropiere, la acelaşi nivel. Îl simţea pregătindu-se pentru ceva dificil, dar nu-şi putea da seama dacă era vorba despre cursă, sau despre o înfruntare fizică.

— De unde pot cumpăra aripi de concurs? întrebă el dându-şi seama că nu mai avea timp de politeţuri.

— Eşti zburător? Puştiul izbucni în hohote de râs. La Greeter! El vinde şi aripi!

Ceva nu era în regulă. Anakin ar fi trebuit să perceapă mai devreme orice anomalii, dar se

concentrase asupra pregătirii cursei şi acum se confrunta cu o problemă de cu totul altă natură.

Şeful de tunel fusese anunţat de unul dintre asistenţii săi că droidul de întreţinere coborâse la următorul nivel, iar asta îl făcuse să nu mai fie atent la Anakin. În aceeaşi clipă, cioplitorul-în-sânge îşi eliberă un braţ din aripă şi-l strecură sub tunică.

Era complet lipsit de sens. Brusc, Anakin înţelese că principala misiune a cioplitorului-în-sânge nu era participarea la cursă.

Ştie că am fost sclav. Ştie cine sunt, şi asta înseamnă că ştie de unde vin.

Cioplitorul-în-sânge scoase de sub tunică un cuţit torsadat. Braţul său păru că se extinde telescopic, cu toate articulaţiile îndreptându-se simultan, apoi revenind spre înapoi şi formând un U rigid.

— *Padawan*! şuieră el şi vârfurile rotitoare ale celor trei tăişuri sclipiră ca o nestemată.

Stânjenit de volumul aripilor, Anakin nu putu reacţiona îndeajuns de rapid pentru a evita complet lovitura. Se aplecă într-o parte şi cuţitul trecu pe lângă faţa sa, dar un tăiş îi crestă încheietura mâinii, iar celelalte două loviră lonjeronul principal stâng. Durerea fulgeră prin braţul băiatului. Iute ca un şarpe, cioplitorul-în-sânge retrase arma şi pregăti alt atac.

Anakin nu mai avea de ales.

Ieşi din tunel, lunecă pe rampa înclinată şi deplie aripile la anvergura maximă.

Cioplitorul-în-sânge îl urmă fără ezitare.

— Cursa n-a-nceput! răcni răguşit naplouseanul şi un nor dens de duhoare se răspândi din tunel, sufocându-i pe ceilalţi concurenţi.

Obi-Wan avea la dispoziţie numai câteva secunde pentru a desluşi modul de funcţionare al echipamentului

pe care-l achiziţionase. Ridică aripile pe un umăr şi porni în fugă prin tunelul lung, atingând plafonul cu lonjeroanele ce se bălăngăneau, zăngănind. Spera că acela era tunelul din care decolau zburătorii, dar, când ajunse în capăt, se trezi singur pe rampă, privind peste imensa deschidere lenticulară a puţului dintre cele două scuturi pentru accelerare.

Aripile de abia cumpărate nu i se potriveau. Din fericire, erau cu câteva măsuri mai mari, nu mai mici, iar Greeter nu-l înşelase prea mult, ci-i vânduse aripi pentru bipezi cu două braţe. Strânse chinga toracică cât de strâns i-o permiteau cataramele, apoi procedă la fel cu mecanismele clichet ale clamelor pentru braţe, oprindu-se doar când lonjeroanele ameninţară să se îndoaie. Nu ştiu dacă aripile erau încărcate şi alimentate, decât după ce ridică micul ocular transparent în formă de cupă şi-l fixă peste ochi.

Liniile roşii şi albastre suprapuse câmpului său vizual arătau că rezervorul de combustibil era plin numai pe sfert. De abia i-ar fi ajuns pentru o cădere controlată.

Moartea într-o cursă stupidă printr-un puţ de deşeuri, prins sub nişte aripi vechi de concurs, nu era tocmai ceea ce sperase Obi-Wan în calitate de cavaler Jedi.

Privi la stânga, zări o porţiune de perete orb, apoi se răsuci spre dreapta şi, prinzându-se de o bară metalică ruptă, se aplecă în afară. Aripile aproape că-l dezechilibrară şi, pentru o clipă, rămase atârnat într-o poziţie periculoasă. Găsind un sprijin pentru picior, cu aripile zăngănind ameninţător, Obi-Wan îl văzu pe Anakin deasupra rampei tunelului din dreapta sa, cam la cincizeci de metri depărtare. Îl zărise la timp, ca să asiste la învălmăşeala de membre şi să distingă sclipirea unei arme.

Maestrul Jedi se aruncă în gol în aceeaşi clipă în care Anakin căzu, sau sări, şi de abia avu timp să observe un

cioplitor-în-sânge, atacatorul padawanului, lansându-se după acesta.

Aripile i se depliară larg, aproape fără efort, iar motoraşele din vârfurile lor tuşiră şi înviară, zumzăind. Senzorii de pe lonjeroane începură să caute câmpuri de tractare puternice între giganticele scuturi curbe. Singure, aripile n-ar fi putut susţine un băiat, cu atât mai puţin un bărbat, dar, utilizând câmpurile de dispersie dinspre orificiile acceleratoarelor, un zburător putea executa o mulţime de acrobaţii aeriene.

Cu toate acestea, prima manevră pe care o efectua Obi-Wan fu căderea ca un bolovan.

Pe o distanţă de aproape trei sute de metri.

Deruta şi durerea lui Anakin se recoagulară rapid într-o claritate pe care n-o mai încercase de mulţi ani – mai exact, de trei ani, de la ultima sa cursă de pe Tatooine, ultima dată când fusese atât de aproape de moarte.

Avu nevoie de aproape trei secunde ca să se rostogolească într-o poziţie corespunzătoare, cu picioarele orientate în jos, aripile pliate în lateral şi capul lăsat pe spate, apăsând clema, ca şi cum ar fi plonjat într-o piscină gigantică. După aceea, încetişor, aripile părură să se deplieze de la sine. Motoarele tuşiră şi se înecară, după care zgomotul lor se transformă într-un bâzâit ascuţit şi perfect acordat, aducând cu zumzetele a două insecte mari ce se ridică în spirală. Băiatul simţi senzorii rotindu-se sub buricele degetelor şi percepu vibraţiile slabe din palme care-i semnalau un câmp gradient disponibil.

Căzuse mai puţin de o sută de metri. Depliate la anvergura totală, de cinci ori mai mare decât deschiderea braţelor unui om, aripile tremurau ca nişte fiinţe vii sub acţiunea curenţilor de aer şi a câmpurilor,

iar când motoraşele răspunseră la încordări subtile ale braţelor sale, Anakin deţinu control complet... şi se *înălţă*.

Ocularul, care oferea date despre combustibil şi alte detalii ale zborului, îi atârna inutil sub bărbie, dar se putea descurca şi fără el.

"Nu-i rău", îşi spuse băiatul, "pentru cineva care a trecut atât de aproape de moarte!" Claritatea devenise un torent de energie ce-i străbătea trupul micuţ. Pentru o clipă, uită de cursă, de durerea din braţ şi de teamă, şi simţi fiorul victoriei totale asupra materiei, asupra maldărului greoi de metal şi fibre pe care-l purta pe spate, asupra spaţiului dintre uriaşele scuturi curbe.

Şi, desigur, asupra cioplitorului-în-sânge care intenţionase să-l asasineze.

Cu coada ochiului, zări o siluetă care putea fi a agresorului, răsucindu-se dedesubt şi în stânga, aidoma unei frunze purtate de vânt. O văzu atingând peretele puţului şi rostogolindu-se peste cap, prinzând un curent ascendent şi îndreptându-se din nou spre dreapta.

Totuşi zburătorul acela jalnic nu era cioplitorul-în-sânge. Străbătut de alt fior intens de emoţie, Anakin îşi dădu seama că atacatorul îl urmase de pe rampă, iar acum se înălţa pe o traiectorie paralelă, la aproape douăzeci de metri în dreapta sa.

Fără îndoială, statutul lor de concurenţi fusese anulat de şeful de tunel. *Perfect*, gândi Anakin. Nu fusese niciodată preocupat de formalităţile victoriei. Nu-l deranja defel dacă avea să fie o întrecere numai între el şi cioplitorul-în-sânge asasin!

Răsplata urma să fie supravieţuirea.

Cu nimic mai dur decât o cursă împotriva unui dug.

Obi-Wan nu se temea de moarte, însă detesta tot ceea ce implica acest tip de moarte: incapacitatea

tehnică, lipsa de eleganţă, imprudenţa stupidă pe care căutase mereu s-o elimine din natura sa.

Primul pas pentru evitarea acelui final nefericit era relaxarea. După cel dintâi ricoşeu din perete, îşi destinsese complet corpul, devenise inert şi-şi acordase toate simţurile spre interacţiunile dintre aer, câmpuri de tractare şi aripi. Aşa cum îl sfătuise cândva Qui-Gon, pe când se antrena cu sabia de lumină, îngădui echipamentului să-i fie dascăl.

Totuşi un astfel de proces putea să dureze ore, iar el dispunea de numai câteva secunde înainte de a se strivi de scutul inferior. Ideal ar fi fost să se descurce cu cele învăţate până atunci.

Şi să urmeze exemplul ucenicului.

Privind în dreapta, îl văzu pe Anakin adoptând poziţia de zbor. Deschise şi el larg aripile şi lăsă picioarele să coboare sub nivelul capului. Cunoştea suficiente detalii despre cursele de zburători pentru ca să perceapă vibraţiile din palme şi să le înţeleagă mesajul, să profite de cel mai puternic câmp gradient disponibil şi să se înalţe deasupra scutului, aidoma unui iepuraş care ţâşneşte de sub picajul şoimului.

Senzaţia era îmbătătoare, însă Obi-Wan o ignoră şi preferă să se concentreze asupra celor mai infime indicaţii ale aripilor, transmise prin intermediul chingilor care, fiind prea largi, îl apăsau dureros pe piept. Câştigase doar puţin timp.

Vibraţiile din palme încetară. Senzorii se rotiră zgomotoşi şi Obi-Wan reîncepu să cadă. Într-un asemenea moment al cursei, sporirea impulsului oferit de motoarele din vârful aripilor era destinată mai degrabă dirijării direcţiei decât ridicării, dar, cu aripile deschise la maximum – aproape smulgându-i braţele din articulaţii -, vârfurile cizmelor îi ajunseră la numai câţiva centimetri de suprafaţa scutului.

Pe neaşteptate, vibraţiile din palme deveniră turbate. Obi-Wan văzu un orificiu cu diametrul de zece metri, trecu peste el, simţi câmpul de tractare sporind în intensitate în vecinătatea următorului orificiu şi viră în lateral, la timp pentru a evita mugetul asurzitor al unui container cu deşeuri.

Curentul ascendent din siajul acestuia îl purtă ca pe o musculiţă prinsă într-un vârtej de aer. Ameţit de zgomot, cu aripile zbătându-se lipsite de control şi palmele încinse de zumzetele disperate ale senzorilor, Obi-Wan lipi cât mai mult aripile de părţile laterale ale corpului, pentru a se desprinde de zona cea mai intensă a câmpului, coborî în picaj, prinse gradientul câmpului la o intensitate care putea fi utilizată şi deplie din nou aripile. Rezultatul: măcar o iluzie de control.

De cealaltă parte a puţului, alt container vui printr-o deschidere din scutul inferior şi fu transferat de câmpurile de tractare spre următorul orificiu. Apoi încă unul. Fusese lansată o rafală.

Obi-Wan habar nu avea unde se găsea Anakin, sau dacă mai era măcar în viaţă. Iar până nu deţinea mai mult decât un control rudimentar al aripilor, până nu avea să se bazeze mai puţin pe simplul noroc, starea padawanului său conta prea puţin.

Scopul cursei din puţul de deşeuri era traversarea suprafeţei convexe a scutului inferior, coborârea printr-un orificiu care, momentan, era incomplet încărcat cu un câmp de acceleraţie, sau care nu era ocupat de un container aflat în urcare, repetarea manevrei prin următoarele două scuturi de dedesubt şi ajungerea astfel pe fundul puţului.

Ajuns acolo, concurentul trebuia să înhaţe solzul unui vierme de gunoi, menţinându-se mereu în aer, să îndese trofeul într-un buzunar, să urce prin scuturi, să intre în alt

tunel şi să prezinte solzul juriului – mai precis, lui Greeter, care controla aproape toate aspectele asociate curselor.

Deşeurile care nu fuseseră ambalate pentru expedierea în spaţiul cosmic erau adunate din districtul puţului, amestecate într-o pastă de uleiuri siliconice, eliminate din inelul cel mai de jos al tunelurilor de evacuare şi procesate de viermi. Mestecând gunoaiele acelea, mai puţin toxice, viermii le transformau în granule minuscule şi îndepărtau orice urme de materii organice, plastic sau metale recuperabile.

Viermii de gunoaie erau uriaşi, agresivi, dar esenţiali pentru operarea eficientă a puţului. Strămoşii lor proveneau de pe alte planete, însă maeştrii în artele vieţii de pe Coruscant îi încrucişaseră întruna, îndepărtându-i treptat de limitele originii lor. Aidoma unor bobine încâlcite de cabluri groase răspândite prin şlamul siliconic, viermii şerpuiau lent şi transformau milioanele de tone de granule pre-procesate în bioxid de carbon, metan şi alte componente organice care pluteau în plauri groase de spumă galben-spălăcită pe suprafaţa agitată a lacului siliconic. Metalele, mineralele şi sticla eliminate se scufundau şi erau răzuite de pe fundul bazinului de droizi submersibili.

Se spunea că un vierme de gunoi putea să mănânce chiar şi un miez de hiperpropulsie dezafectat şi să supravieţuiască... câteva secunde. Dar asemenea acţiuni erau rareori aşteptate din partea lor.

În lacul siliconic de pe fundul puţului se aflau o mulţime de viermi. Solzii lor mari şi slab fixaţi de piele scânteiau ca diamantele şi erau foarte preţuiţi de Greeter, care-i vindea drept trofee sportive pe o piaţă redusă, dar selectă, de colecţionari.

Anakin se rostogoli şi privi în sus. Cioplitorul-în-sânge se afla acum în stânga lui. Ceilalţi concurenţi plonjaseră

după ei, aşa că, la urma urmelor, cursa începuse cu adevărat. Şeful de tunel hotărâse probabil că dezordinea startului contribuia la spectaculozitate.

Băiatul nu avea un plan mai bun decât să câştige cursa, rămânând cât mai departe de cioplitorul-în-sânge, să-i aducă un solz lui Greeter şi să revină în Templu, înainte ca absenţa să-i fi fost remarcată. În mai puţin de o oră, ar fi putut începe antrenamentul cu Obi-Wan, şi ar fi dormit buştean peste noapte, fără coşmaruri, epuizat şi mulţumit la un nivel profund, încă nepătruns de disciplina Jedi.

Desigur, trebuia să-şi camufleze rana de la încheietură. La cercetarea sumară pe care o reuşise în timpul zborului, nu părea foarte gravă.

Era momentul să aleagă un orificiu din scut, să-şi plieze aripile şi să pice din nou ca o piatră – o piatră supusă perfect controlului.

Adică ceea ce-şi dorise dintotdeauna Anakin.

Obi-Wan se sculă pe uriaşa suprafaţă curbă a scutului şi folosi rapid ştiinţa Jedi pentru a-şi estima starea fizică. Era plin de vânătă! şi frustrat (înăbuşi fără ezitare sentimentul respectiv, deoarece frustrarea putea să ducă lesne la mânie pusă în slujba autoapărării), dar evitase fracturile. Gâfâia sacadat, însă îşi reveni chiar în timp ce privea înjur, căutându-i pe ceilalţi zburători.

Anakin descria o spirală uşor ascendentă, cam la o sută de metri deasupra centrului scutului. A doua siluetă, aurie, cobora tot în spirală, dar mai rapid, rotindu-se ca o frunză, la o sută de metri deasupra băiatului. Alţi doi concurenţi parcurgeau cercuri largi în jurul perimetrului.

Obi-Wan se concentră asupra lui Anakin. Îşi pregăti aripile pentru decolare şi, în aceeaşi clipă, îşi zări padawanul pliind aripile ca un plonjor şi dispărând prin orificiul central al scutului.

Maestrul Jedi se grăbi spre cea mai apropiată deschidere, aflată la aproape douăzeci de metri depărtare de el. Se asigură că aripile îi erau pliate corespunzător şi că puteau fi uşor depliate şi extinse. Picioarele sale străpunseră câmpurile vâscoase de tractare de pe suprafaţa curbă a scutului. În jur, aerul sfârâia. Îşi simţea măruntaiele ca şi cum ar fi mărşăluit prin cea mai teribilă furtună, pe cea mai violentă planetă gigant gazoasă.

Şuviţe de condens îngheţat fluturară în jurul său, în siajul unui container care vui printr-un orificiu la mai puţin de cincizeci de metri în dreapta. Curentul de aer ascendent, având forţa unui ciclon, aproape că-l ridică de pe picioare şi nu ştia dacă putea aduna destulă forţă pentru a sta vertical, încă o dată, împotrivindu-se liniilor locale de câmp.

Ca şi Qui-Gon, Obi-Wan nu era partizanul educării prin pedepsire. Aproape întotdeauna, recunoaşterea greşelilor de către ucenic era suficientă. Cu toate acestea, ruşinat, Obi-Wan zări într-o părticică întunecată a gândurilor sale că plănuia cuvinte aspre, încercări extreme, şi multe, foarte multe, corvezi suplimentare pentru Anakin Skywalker, şi nu doar în scopul de a îmbunătăţi imaginea padawanului asupra vieţii.

Întinzând aripile şi prinzând un câmp la următorul nivel inferior, Anakin simţi o fericire aproape pură. Frumuseţea dârelor lăsate de ioni, fulgerările ce nu conteneau între norişorii de fum ai descărcărilor, luminând pereţii îndepărtaţi ai puţului, vuietul ca de darabană ce se repeta la fiecare cinci secunde, însoţind urcarea containerelor – toate erau minunate, dar, mai important, se contopeau într-o voce unică, aproape vie, care anunţa o provocare mai măreaţă decât orice încercase pe Tatooine, inclusiv cursa din ajunul Boonta.

Era un loc pe care mulţi l-ar fi găsit înspăimântător, unde multe fiinţe ar fi murit cu siguranţă, totuşi Anakin nu era decât un băiat, *de abia un copil*, fost sclav, bizuindu-se nu atât pe instruirea Jedi, cât pe curajul natural. Era singur, şi fericit că era singur! Ar fi trăit cu plăcere tot restul vieţii în genul acela de pericol imediat, dacă ar fi putut pur şi simplu să uite eşecurile din trecut, care-l obsedau în puterea nopţii. Eşecurile şi... senzaţia înfricoşătoare că purta în sine ceva care-i depăşea posibilitatea de control,

Bocancii negri, lipsiţi de picioare, care mărşăluiau în cel mai teribil dintre coşmarurile sale.

Alese iarăşi o deschidere din apropierea centrului scutului, prin care erau lansate mai puţine containere. De acum putea simţi pulsaţia tunului gigantic, amplasat sub scutul acesta, cel mai de jos. Simţurile îi erau acordate la ritmul lansatorului rotativ, mai mare decât întregul templu Jedi. Anakin aştepta sincopa, tăcerea scurtă urmată de uruitul de bas şi de pufăit, înainte ca un inel de containere să fie încărcat şi lansat. Desigur, cel mai bine era să coboare printr-un orificiu străbătut recent de un container, prin fluxul remanent de gaze, curenţi ascendenţi, descărcări electrice şi dâre albăstrui de ioni.

Înainte de a decide, Anakin privi încântat un fenomen pe care-l cunoştea doar din auzite, de la alţi zburători, care povestiseră pe tonuri pline de respect: cercurile ascendente ale sferelor de plasmă ce pluteau ca şi cum ar fi avut voinţă proprie în neantul de deasupra primului scut. Străluceau portocaliu şi verde-albăstrui, şi băiatul le putea auzi sfârâitul intens. Atingerea lor însemna carbonizare instantanee. Anakin privi un asemenea cerc care explodă cu pocnituri slabe; un trăsnet cu o intensitate impresionantă străbătu ca o suliţă spaţiul ce fusese ocupat de sfere.

Băiatul simţi cum i se zbârleşte părul de pe ceafă într-un mod pe care nu l-ar fi putut justifica nici o descărcare de electricitate statică. Avea senzaţia că se confrunta cu divinităţile primordiale ale puţului de deşeuri, adevăraţii stăpâni ai locului acela, totuşi astfel de gânduri, fie şi numai de o clipă, îi contraziceau întreaga instruire. *Forţa este peste tot şi nu cere nimic – nici ascultare, nici respect.*

Pe de altă parte, exact de asta avea nevoie pentru ca să uite. Trebuia să înlăture orice cunoaştere, ajungând la starea de primitivism pur, în locul situat mult mai jos de numele, amintirile şi sinele propriu, unde sălăşluiau umbre ameninţătoare şi unde într-o clipă puteai trece din partea luminoasă a Forţei în partea ei întunecată, cu greu dându-ţi seama că erau diferite.

Un ghem de instincte primare, un fir de praf în jocul forţelor aleatorii, Anakin plie din nou aripile şi pică prin orificiul central al scutului.

Nu observă că, la cincizeci de metri deasupra sa, cioplitorul-în-sânge execută aceeaşi manevră.

Amplasat pe afetul ridicat la două sute de metri sub scut, tunul îşi efectua ciclul automat. De pe căile rulante aflate pe periferie, primea containerele umplute şi cu încărcăturile detonatoare fixate, ce cădeau în camerele de tragere individuale din care li se zăreau numai vârfurile bulbucate. Destinaţia fiecărui container era specificată în programul afetului – traiectoria unică prin cele patru scuturi şi cele patru posibilităţi de accelerare pentru plasarea pe orbita prestabilită. Încărcăturile explozive de sub containere ajungeau doar pentru parcurgerea a trei sute de metri, asigurând ridicarea deasupra primului scut. De acolo, containerele erau preluate de câmpurile de tractare şi de generatoarele de impulsuri magnetice. Concepţia era sofisticată, deşi

veche de secole, robustă, fiabilă şi duplicată pe tot Coruscantul.

Deasupra afetului rotativ, aerul era aproape irespirabil. Gazele arse provenite de la încărcăturile detonate – simpli explozivi chimici – nu puteau fi ventilate şi procesate suficient de rapid pentru a împiedica formarea unui linţoliu toxic sub primul scut. Pâclei permanente de cauciuc ars i se adăugau vapori înecăcioşi care se ridicau din bazinul cu silicon de sub afet.

Acolo, într-un crepuscul veşnic, iluminat doar de ocazionalele raze ale lămpilor de lucru suspendate sub contrafişele afetului, trăiau şi-şi îndeplineau rolul cele mai primitive – şi mai mari – creaturi de pe Coruscant. Viermii ajungeau la lungimi de sute de metri şi diametre de trei-patru metri.

Anakin plană spre peretele nivelului inferior şi se opri pe o contrafişă de afet. Prin tălpile espadrilelor, putea simţi rotirea şi lansarea containerelor. Masa imensă a structurii de fier-carbon se cutremura sub el.

Îşi păstrase majoritatea combustibilului pentru acest moment. Câmpurile de tractare de sub afet erau slabe, având doar rolul de a-i împiedica pe viermi să se înalţe şi să muşte contrafişele. După ce desprindea un solz sticlos, trebuia să se ridice spre primul scut şi să profite de curentul ascendent din urma unui container, pentru a fi aspirat prin orificiu în spaţiul de deasupra scutului.

Avea să fie incredibil de greu.

Cu atât mai bine. Cu ochii larg deschişi, Anakin examină bolboroseala neclară, haotică a viermilor de dedesubt. Blocă o aripă, îşi eliberă braţul respectiv şi fixă aparatul respirator pe gură şi pe nas. Profită de ocazie ca să ataşeze cupa-ocular, apoi coborî ochelarii de protecţie împotriva vaporilor siliconici. După aceea, se încordă pentru salt.

Comisese însă prima greşeală a unui ucenic Jedi – direcţionarea exclusivă a atenţiei asupra unui singur ţel sau obiect. Concentrarea era una, iar îngustarea percepţiilor cu totul alta, şi Anakin ignorase ceea ce se petrecea deasupra lui.

Simţi o furnicătură lăuntrică şi întoarse capul ca să privească în lateral, la timp pentru ca lovitura destinată tâmplei să-l nimerească în creştet. Cioplitorul-în-sânge plană şi poposi pe pilonul vecin, privind cu satisfacţie băiatul care se prăbuşea cu capul în jos spre masa clocotitoare de viermi.

Îl urmă apoi, cu gâtul lung întins spre înainte, cu lobii nazali uniţi în formă de pană, plonjând pentru a-şi termina misiunea din ziua aceea.

Căderea lui Anakin fu amortizată de un plaur de spumă groasă şi urât mirositoare, care plutea pe lacul viermilor. Băiatul se afundă încetişor în spuma care îşi acceleră emisia de noxe, până ce un damf de amoniac îl făcu să tresară brusc, readucându-i cunoştinţa, deşi se simţea ameţit. Ochii îl usturau. Lovitura primită în cap îi deplasase ochelarii şi masca respiratorie.

Lucrurile trebuiau abordate în ordinea priorităţilor. Anakin întinse aripile şi-şi descătărămăharnaşamentul, apoi se răsuci pentru a-şi distribui greutatea în mod egal pe suprafaţa aripilor. Acestea acţionau pe spumă aidoma unor schiuri late, şi viteza lui de afundare se reduse considerabil. Aripile erau oricum îndoite şi deveniseră inutile, chiar dacă le-ar fi putut desprinde din masa de spumă.

Cioplitorul-în-sânge îi semnase condamnarea la moarte, iar faptul că moartea întârzia să apară nu constituia o alinare, faţă de certitudinea ei. Plaurul întins, galben-spălăcit, unduia, urmând ridicările şi coborârile viermilor. De jur împrejur se auzeau pocnituri

permanente – bulele de gaz ce se spărgeau în spumă. Apoi, Anakin auzi un sunet şi mai sinistru, dacă aşa ceva era posibil: şuierul prelung şi înfundat al viermilor care lunecau unii peste alţii.

Băiatul de abia putea distinge ceva. Sunt mort. Tentativa de acordare totală cu Forţa ar fi putut să-l calmeze, dar instruirea nu-i permitea deocamdată să apeleze la levitaţie – cel puţin, nu mai mult de câţiva centimetri.

De fapt, Anakin se simţea atât de ruşinat de lipsa lui de atenţie, atât de umilit de acţiunile care-l aduseseră aici, în puţ, încât moartea i se părea de importanţă secundară faţă de eşecurile de proporţii pe care le suferise.

Indiferent ce crezuse Qui-Gon despre el, nu era făcut să ajungă un Jedi. Yoda şi Mace Windu avuseseră tot timpul dreptate.

Totuşi ştiinţa usturătoare a propriei sale incompetenţe nu însemna că trebuia să accepte fără să clipească toate insultele ulterioare. Simţi planarea silenţioasă a cioplitorului-în-sânge la câţiva metri deasupra lui şi, aproape nonşalant, eschivă la timp a doua lovitură.

Un Jedi nu se gândeşte la răzbunare, însă mintea lui Anakin funcţiona la viteză maximă acum, cu gândurile limpezite de durerea din ţeastă şi de pulsaţia surdă din braţ. Cioplitorul-în-sânge ştia cine era el şi de unde venea... coincidenţa era prea mare pentru a-l numi sclav, la o depărtare atât de mare de sistemele stelare periferice lipsite de legi, unde sclavia reprezenta un fenomen banal. Cineva se afla fie pe urmele lui Anakin, fie pe urmele cavalerilor Jedi în general.

Băiatul se îndoia că el atrăsese prea multă atenţie în decursul scurtei lui vieţi, sau că ar fi meritat ca un asasin să fie interesat de persoana sa. Mult mai probabil,

Templul se găsea sub observaţie şi un grup necunoscut spera să-i elimine pe Jedi, unul câte unul, ocupându-se întâi de cei mai slabi şi mai vulnerabili.

Adică de mine.

Cioplitorul-în-sânge reprezenta o ameninţare pentru cei care-l eliberaseră pe Anakin de sclavie, care-l adoptaseră şi-i oferiseră o viaţă nouă, departe de Tatooine. Dacă Anakin nu avea să ajungă niciodată un Jedi, sau măcar să atingă maturitatea, putea cel puţin să elimine o ameninţare la adresa ordinului brav şi necesar.

Puse masca respiratorie, inspiră adânc aerul filtrat şi examină suportul pe cale să se scufunde. Ar fi putut să rupă nervura unei aripi şi s-o utilizeze ca armă. Se aplecă grijuliu, echilibrându-se permanent, şi prinse nervura subţire. Aceasta cedă sub presiunea aplicată descentrat, şi Anakin o îndoi înainte şi înapoi, până se rupse. În capătul opus, unde aripile se cuplau în rotor, făcu altă îndoitură, lovind scurt cu călcâiul, apoi smulse capătul, eliberându-l, şi îndepărtă fragilul manşon lubrifiant. Articulaţia sferică transforma nervura într-un ciomag destul de bun.

Ansamblul total al aripilor nu cântărea însă nici cinci kilograme, iar nervura avea, poate, o sută de grame. Pentru a obţine impactul dorit, trebuia o lovitură aplicată cu toată forţa.

Cioplitorul-în-sânge plană din nou în picaj, cu picioarele ghemuite şi cu braţele tri-articulate atârnând aidoma antenelor pediculate ale cleştilor-iuţi de pe Naboo.

Era complet concentrat asupra padawanului, repetând eroarea de mai devreme a lui Anakin.

Cu inima zvâcnind de speranţă şi de fericire, Anakin îl zări pe Obi-Wan apărând deasupra cioplitorului-în-sânge. Maestrul Jedi extinse lama săbiei şi în aceeaşi

clipă, coborî cu ambele tălpi pe aripile asasinului, rupându-le ca pe nişte crenguţe.

Două pendulări ale săbiei şi vârfurile aripilor dispărură.

Asasinul emise un strigăt înăbuşit şi căzu spre înapoi. Combustibilul din mini-rezervoarele aripilor se aprinse şi-l roti ca pe o roată de foc strălucitoare, ridicându-l aproape douăzeci de metri înainte să se stingă, sfârâind.

Cioplitorul-în-sânge se prăbuşi fără un sunet în lac, la douăzeci de metri mai departe, înălţând o jerbă micuţă şi sclipitoare de silicon unsuros. Pentru câteva clipe, deasupra lui se învolburară fuioare de metan arzător.

Obi-Wan redresă şi ridică aripile la timp pentru ca să sfârşească îngropat până la brâu în spumă. Expresia de pe chipul său atunci când dezactivă lama săbiei îl definea pe deplin – o combinaţie de răbdare şi uşoară exasperare, de parcă Anakin tocmai dăduse greş la un exerciţiu de silabisire.

Băiatul se întinse pentru a-şi ajuta maestrul să rămână în poziţie verticală.

— Ridică aripile, ţine-le sus! strigă el.

— La ce bun? întrebă Obi-Wan. O singură pereche de aripi nu ne poate ridica pe amândoi.

— Eu mai am combustibil!

— Iar eu nu mai am aproape deloc. Aripile astea sunt foarte greu de controlat.

— Putem combina rezervoarele! zise Anakin cu ochii strălucind în lumina crepusculară.

Spuma se încreţi alarmant. Deasupra şlamului siliconic, un cilindru gri-argintiu sclipitor, cu diametrul cât anvergura braţelor a patru oameni, se arcui la marginea insulei lor inconsistente. Pielea îi era încrustată cu fragmente minuscule de gunoaie, iar pe partea laterală

se distingea un şir de ochi negri, mici, tiviţi cu albastru strălucitor.

Ochii, aliniaţi în capătul unor pedunculi scurţi, îi examinară curioşi. Aparent, viermele se întreba dacă merita să-i mănânce.

În ciuda situaţiei, Anakin nu putu să nu remarce solzii-trofee ce scânteiau pe toată lungimea viermelui. Cei mai grozavi pe care i-am văzut – mari cât palma mea.

Obi-Wan se scufunda rapid. Clipi, privind pâcla siliconică şi gazele toxice care pluteau peste ei.

Anakin se aplecă, cu toată precauţia şi echilibrul de care era în stare, şi-şi demontă cilindrii cu combustibili de pe aripi, având grijă să deconecteze conductele de alimentare ale duzelor exterioare şi să le stranguleze ajutajele.

Obi-Wan se concentra, căutând să nu se afunde mai mult în spuma lipicioasă.

Un alt segment de arc al viermelui, având înălţimea şi lăţimea unei pasarele pietonale, se ridică, plescăind sonor, din partea opusă a plaurului care se micşorase. Alţi ochi porniră să-i cerceteze. Arcul începu să vibreze, parcă anticipând satisfacţia.

— N-o să mai fiu niciodată atât de prost, gâfâi Anakin în vreme ce fixa rezervoarele de aripile lui Obi-Wan.

— Să spui asta Consiliului, replică maestrul său. N-am nici cea mai mică îndoială că acolo vom sfârşi amândoi, dacă în următoarele două minute izbutim să realizăm şase lucruri imposibile.

Segmentele viermelui vibrară la unison şi şuierară prin silicon aidoma unor parâme smucite cu putere; se ridicară mult deasupra capetelor celor doi Jedi, dovedindu-se că aparţineau unei unice şi lungi creaturi. Alte inele îi înconjurau, aparţinând altor viermi, mai mari. În mod vădit, maestrul şi ucenicul arătau apetisant şi o

dispută începuse pentru ei. Segmentele şfichiuiau înainte şi înapoi, izbind laturile plaurului. Spuma zbura în bucăţi, până ce rămase numai un dop inform.

Anakin prinse cu o mână umărul lui Obi-Wan.

— Obi-Wan, rosti el cu sinceritate, eşti cel mai grozav Jedi dintre toţi.

Maestrul îl fulgeră cu privirea.

— N-ai putea să ne dai numai un impuls micuţ..., imploră Anakin. Ştii tu – în sus, şi-n lateral.

Obi-Wan o făcu şi, în aceeaşi fracţiune de secundă, băiatul acţionă motoarele.

Zvâcnitura nu-l împiedică totuşi să întindă cât putu de mult braţul, cu degetele răşchirate, să atingă curbura pielii unui şarpe şi să înhaţe un solz. Cumva, se înălţară până la primul scut şi pătrunseră în curentul ascendent din urma unui container lansat. Rotindu-se, zgâlţâiţi până aproape de pierderea cunoştinţei, fură ridicaţi prin orificiu.

Obi-Wan simţi braţele subţiri ale lui Anakin cuprinzându-i mijlocul.

— Dacă aşa se face..., şopti băiatul.

Iar apoi ceva – să fi fost nou-descoperitul talent al padawanului în arta levitaţiei? – Îi purtă prin următorul scut, de parcă ar fi stat în palma unei mâini gigantice.

Obi-Wan nu fusese niciodată atât de aproape de o legătură aşa puternică cu Forţa, nici cu Qui-Gon, nici cu Mace Windu. Nici chiar cu Yoda.

— Cred c-o să reuşim! chiui Anakin.

2

— Oportunităţile sunt nenumărate, rosti Raith Sienar mergând pe pasarela de deasupra halei de montaj, însoţit de comandorul Tarkin din Forţa de Securitate a Regiunilor Periferice ale Republicii.

Cine i-ar fi văzut i-ar fi crezut fraţi: ambii trecuseră cu puţin peste treizeci de ani, erau subţiri, dar puternici, cu frunţi înalte şi bombate, ochi albaştri pătrunzători, chipuri aristocratice şi comportamente pe măsură. Şi ambii purtau robele de graţie senatorială care dovedeau servicii deosebite aduse Senatului în ultimul deceniu.

— Te referi la Republică? întrebă Tarkin fără să-şi ascundă dispreţul.

Educaţia comandorului, care provenea dintr-o veche şi faimoasă familie de militari, îi conferea vocii un ton specific, simultan amuzat şi plictisit de viaţă.

— Câtuşi de puţin, surâse Sienar spre vechiul său prieten.

Mult mai jos, de cealaltă parte a parapetului, patru nave Proiect Avansat se apropiau de faza finală a montajului – erau negre, lucioase, mai mici decât proiectele anterioare şi, într-adevăr, foarte rapide.

— De şapte ani, n-am mai primit nici un contract interesant din partea Republicii.

— Navele astea pentru cine sunt?

— Contracte particulare cu Federaţia Comercială, cu câteva firme miniere, şi alţii. Foarte rentabile, atâta vreme cât nu-mi vând armele cele mai bune cui nu trebuie. După cum ştii, înarmez toate navele pe care le vând. Este mai profitabil aşa, dar uneori situaţia se poate complica. De aceea ţin în rezervă lucrurile cele mai bune... pentru clienţii foarte generoşi.

Tarkin zâmbi, auzind răspunsul.

— Atunci s-ar putea să am veşti care să-ţi fie de folos, spuse el. Vin de la o şedinţă secretă. Cancelarul Palpatine a reuşit să impună suspendarea operaţiunilor

militare cauzate de incidentul Naboo. În scurt timp, forţele de securitate ale Federaţiei Comerciale vor fi dizolvate, în următoarele luni, vor fi asimilate în forţele Republicii şi puse la dispoziţia Senatului. Toţi vor fi nevoiţi să se supună – până şi Mineritul Periferic -, deoarece în caz contrar se vor confrunta cu o replică armată centralizată, şi mult mai puternică.

Tarkin folosi un mini-locator pentru a examina detaliile noilor nave. Toate aveau diametrul de douăzeci de metri şi aripile terminate prin elemente de răcire late şi plane. Cabinele erau mici, sferice, spartane.

— Dacă ele reprezintă principala ta sursă de venituri, poziţia îţi este acum... să zicem, compromisă?

Sienar înclină capul pe un umăr. Decretul Cancelarului Palpatine nu constituise o surpriză pentru el.

— Federaţia Comercială dispune de rezerve importante de lichidităţi şi, este adevărat, mi-a oferit contracte mult mai interesante decât Republica, însă mi-am păstrat prietenii din Senat. Îmi va lipsi patronajul Federaţiei, totuşi în viitorul apropiat nu întrevăd colapsul complet al influenţei ei. Cât despre Republică... specificaţiile nu-i sunt nici inspirate, nici inspiratoare. Iar când accept un contract cu Republica, sunt silit să lucrez cu inginerii bătrâni în care se încred senatorii. Sper că asta se va schimba.

— Am auzit că ei nu te privesc cu ochi buni. Îi critici cu prea multă uşurinţă, Raith. Atunci când actualii tăi clienţi vor dispărea, te-ai gândit să preiei sub-contracte de la alţii? întrebă Tarkin, cu un ton uşor zeflemist.

Sienar îşi agită degetele subţiratice.

— Sper că recunoşti că sunt flexibil. La urma urmelor, ne cunoaştem de zece ani.

Tarkin îi aruncă o căutătură plictisită.

— Sunt încă tânăr, Raith. Nu mă face să mă simt boşorog.

Trecură pe altă pasarelă, care făcea legătura cu o încăpere octogonală, cu pereţi din oţel transparent, suspendată la treizeci de metri deasupra centrului halei.

— Te rog să mă scuzi, dar astea mi se par *nave de luptă* avansate. Nimic de zis, sunt foarte frumoase.

Sienar încuviinţă din cap.

— Prototipuri pentru protecţia convoaielor de marfă de la periferii. Republica nu mai asigură de mult paza rutelor profitabile. Bănuiesc că, după ce va integra forţele Federaţiei Comerciale, va reveni la practica aceasta. Oricum, navele pe care le vezi au fost deja achitate.

— Au stocare?

— Bineînţeles. Multistocare în calele disponibile. Totul conform specificaţiilor. O adevărată surpriză pentru piraţi. În sfârşit, ajunge cu problemele afacerilor mele! Să revenim la relaţia *noastră...*

Tarkin îşi rezemă braţele pe balustradă.

— Am stabilit contacte noi, zise el. Foarte utile... Mai multe nu-ţi pot spune.

— Ştii că sunt un tip ambiţios, spuse Sienar, aruncând o privire despre care spera că părea simultan lacomă şi demnă. (Comandorul nu putea fi păcălit cu uşurinţă.) Am planuri, Tarkin, planuri extraordinare, care vor impresiona pe orice om cu imaginaţie.

— Cunosc mulţi oameni cu *imaginaţie*, rosti Tarkin. Unii au poate chiar prea multă...

Porniră mai departe. În hala de dedesubt, droizii de asamblare se mişcau energic, iar la câţiva metri depărtare un pod rulant purta trei fuzelaje într-un transportor imbricat.

— Ca să fiu sincer, prietene, am venit să-ţi aflu gândurile, să-ţi spun o poveste foarte interesantă şi să te

înrolez în sprijinul cauzei mele. Dar nu aici, nu în văzul tuturor.

În interiorul atelierului de proiectare cu pereţi din oţel transparent, în care nu aveau acces decât Sienar şi anumiţi vizitatori ai săi, Tarkin se instală într-un fotoliu din plastic gonflabil, conceput chiar de gazda lui. Alături, o uriaşă masă holografică, gri-întunecat, bâzâia aproape inaudibil.

Sienar coborî perdele negre de securitate împrejurul centrului iluminat al atelierului şi bărbaţii fură învăluiţi de o linişte stranie.

Tarkin încercă să vorbească, dar nu se auzi nici un sunet. Sienar îi întinse un vocoder argintiu mic, de mărimea unei alune, cuplat printr-un cablu flexibil la captatorul vocal în formă de pâlnie, superb prelucrat din plastoţel. Îi arătă comandorului cum să insereze casca în ureche, lăsând captatorul să-i plutească în faţa buzelor.

Acum se puteau auzi între ei.

— Fac mici favoruri pentru anumiţi oameni, începu Tarkin. Anterior, am balansat aceste favoruri între părţi opuse. Recent, eforturile mele au devenit ceva mai părtinitoare. Echilibrul nu mai este necesar.

Sienar stătea în picioare în faţa vechiului său amic şi asculta atent. Corpul lui înalt, cu muşchi perfect desenaţi, părea să respingă repausul.

— Unele dintre aceste persoane apreciază nasurile – nu trompele, prietene, nu antenele, ci nasurile umanoide! – care se strecoară în cât mai multe cratiţe stelare, testând temperatura dinăuntru, ca să vadă dacă sunt potrivite pentru consum.

— De unde provine grija pentru oameni?

— Oamenii reprezintă viitorul, Raith.

— Unii dintre proiectanţii mei cei mai buni nu sunt nici măcar umanoizi.

— Corect. Şi noi angajăm non-umanoizi, oriunde sunt utili... deocamdată. Reţine însă cuvintele mele: *Oamenii reprezintă viitorul.*

Sienar simţi încordarea din glasul celuilalt.

— Le-am reţinut.

— Acum, ascultă cu atenţie. Îţi voi spune o poveste cu intrigi, cu zorzoane minunate, totuşi foarte simplă în esenţă. Ea implică un tip rar şi puţin văzut de navă spaţială, foarte scump, de origine necunoscută – probabil o jucărie pentru nababi. S-ar putea ca finalmente să conducă spre o planetă uitată, acoperită de o pădure specială, foarte misterioasă. Iar în scurt timp, s-ar putea să-i implice pe cavalerii Jedi.

Sienar surâse încântat.

— Ador poveştile despre Jedi. Să ştii că sunt un admirator al lor.

— Mă intrigă şi pe mine, zâmbi Tarkin. Una dintre misiunile mele – nu-ţi voi spune cine hotărăşte aceste misiuni şi cât plăteşte – este să-i ţin sub observaţie pe toţi Jedi de pe Coruscant. Să-i ţin sub observaţie... şi să descurajez orice sporire a puterii lor.

Celălalt bărbat înălţă o sprânceană.

— Ordinul Jedi sprijină Senatul.

Tarkin ignoră remarca printr-un gest neglijent din mână.

— Printre Jedi, există un tânăr interesat de droizi şi de maşinării, un colecţionar de vechituri destul de talentat. I-am strecurat în cale un droid micuţ, foarte scump şi foarte defect, iar el l-a dus în templul Jedi şi l-a repus în funcţiune, aşa cum am bănuit că va face. În felul acesta, am ascultat unele discuţii particulare interesante.

Sienar asculta tot mai captivat, dar în acelaşi timp tot mai derutat. Pe durata existenţei sale, dedicate proiectării şi construirii de nave şi echipamente speciale, cavalerii Jedi nu dovediseră niciodată vreun interes

pentru contracte privind navele spaţiale. Pentru transport, păruseră întotdeauna mulţumiţi să apeleze la alţii. Din punctul de vedere al lui Sienar, în ciuda bravurii şi a disciplinei, cavalerii Jedi erau complet ignoranţi în privinţa tehnologiei – exceptând, desigur, săbiile lor. Mda, acelea erau foarte interesante...

— Te rog să fii atent, Raith, îl smulse Tarkin din reverie. Acum ajung la partea cu adevărat atrăgătoare.

După o jumătate de oră, Sienar puse vocoderele de securitate înapoi în caseta lor şi ridică perdelele de securitate. Era palid şi mâinile îi tremurau uşor. Încerca să-şi camufleze furia.

Tarkin vrea să pună mâna pe ceva care ar fi putut să-mi aparţină!

Îşi înăbuşi însă nemulţumirea. Secretul fusese dezvăluit. Regulile se modificaseră.

Cu un aer distrat, şi pentru a abate atenţia de la reacţia sa faţă de relatările lui Tarkin, comută afişajul holografic şi milioane de curbe şi linii micuţe se asamblară în aer deasupra mesei gri-întunecat. Formară o sferă ce se rotea lent, din care fusese îndepărtată o felie groasă. Două sfere mai mici apărură deasupra şi dedesubtul polilor, legate prin fusuri înţesate de excrescenţe, ce le confereau aspectul unor arici zbârliţi.

Cu o expresie de afectare mulţumită, comandorul se întoarse către hologramă. Buzele lui subţiri şi crude se lipiră strâns, dezvăluind milenii de educaţie aristocratică. Se aplecă pentru a examina scara de mărime şi înălţă sprâncenele.

Sienar fu mulţumit de reacţia sa.

— Imposibil să fie atât de mare, comentă sec Tarkin. Ce este – fantezia unui puşti?

— Câtuşi de puţin, replică Sienar. Perfect realizabil, deşi foarte costisitor.

— Mi-ai trezit curiozitatea. Ce este?

— Unul dintre proiectele mele demonstrative, cu care să-i impresionez pe puţinii contractori atraşi de grandios. Tarkin, care-i motivul pentru care aceşti... indivizi m-au ales tocmai pe mine?

— N-ai uitat că eşti om?

— Nu se poate ca acesta să fie principalul lor criteriu.

— S-ar putea să ai o surpriză, Raith. Totuşi, nu, probabil că în stadiul actual nu-i o cerinţă esenţială. Este vorba despre poziţia şi despre inteligenţa ta. Cunoaşterea ta inginerească o întrece mult pe a mea, deşi, dragă prietene, eu te depăşesc în privinţa capacităţilor militare. Şi, desigur, a mai contat şi influenţa mea. Ţine-te aproape şi vei ajunge departe. Vei ajunge în locuri fascinante.

Tarkin nu-şi putea desprinde ochii de la sfera care se rotea lent şi care prezenta acum turbo-laserul masiv cu miez activ.

— Aha, surâse comandorul, arma nu lipseşte! Ai mai arătat asta cuiva?

Sienar clătină din cap cu tristeţe. Îşi dădea seama că momeala funcţiona.

— Federaţia Comercială ştie precis ce-i trebuie şi nu dovedeşte nici cel mai mic interes pentru altceva. O deplorabilă lipsă de imaginaţie.

— Explică-mi.

— Este un vis, dar un vis realizabil, graţie anumitor progrese în tehnologia hipermateriei. Un miez de implozie cu plasmă, având diametrul de un kilometru, poate asigura energia necesară unei nave de dimensiunile unui mic satelit natural. Doi asteroizi de gheaţă pentru combustibil... Încă uşor de găsit în sistemele periferice...

— Cu o singură navă, un echipaj restrâns ar putea asigura ordinea într-un întreg sistem, reflectă Tarkin.

— Echipajul n-o să fie chiar aşa restrâns, dar nava va fi cu siguranţă una singură. Sienar ocoli holograma şi începu să gesticuleze larg: Mă gândesc să renunţ la sferele exterioare şi să menţin doar una singură, cea centrală, cu diametrul de nouăzeci, o sută de kilometri. Designul ar fi mai acceptabil pentru transport.

Comandorul surâse mândru.

— Ştiam eu că am ales omul cel mai bun pentru treaba asta! Admiră proiectul, încruntându-se: Ce senzaţie de măreţie! Ce forţă inefabilă!

— Nu sunt sigur că am timpul liber necesar, încreţi fruntea Sienar. În ciuda faptului că n-am legături la nivel înalt, izbutesc să fiu foarte ocupat.

Tarkin flutură din mână, cu un gest de ignorare a remarcii.

— Uită umbrele vieţii trecute şi concentrează-te asupra viitorului. Ce viitor va fi, Raith, dacă vei mulţumi persoanele cuvenite!

3

Templul Jedi era o construcţie masivă, veche de secole, ridicată cu pricepere şi cu artă; aidoma însă multor altor clădiri de pe Coruscant, exteriorul suferise în ultima vreme, fiind neglijat. Sub cele cinci minarete imaculate şi sclipitoare, la nivelul dormitoarelor şi intrărilor pentru personal, vopseaua se cojea şi dâre lungi, verzui, se prelingeau din jgheaburile de bronz pe acoperişurile largi şi uşor curbate. Foile metalice matriţate îşi pierduseră izolaţia şi începuseră să se corodeze, creând configuraţii de curcubee fantastice pe suprafeţele lor de contact reciproc.

În interiorul Templului, teritoriul cavalerilor Jedi şi al padawanilor, încăperile erau reci, cu iluminatul redus la minim, mai puţin în odăiţele personale, care, deşi sărăcăcioase, asigurau lămpi cu incandescenţă pentru lectura textelor împrumutate din biblioteca uriaşă. Fiecare cubicul era de asemenea echipat cu calculator şi holo-proiector, pentru accesul la cele mai recente lucrări de ştiinţă, istorie şi filozofie.

Pentru o persoană din exterior, efectul general putea fi de penumbră studioasă, dar, pentru Jedi, Templul era un centru de învăţătură, cavalerism şi tradiţie fără egal în universul cunoscut.

Scopul său era de a fi un loc de pace şi meditaţie, combinate cu perioade de instruire riguroasă. Cu toate acestea, în ultima vreme, Consiliul Jedi îşi dedica tot mai mult timp problemelor politice neliniştitoare şi repercusiunilor la scară mare ale colapsului economic care dura de decenii.

Republica nu-şi putea permite însă prea multă meditaţie şi nici prea mult studiu. În curând, epoca aceasta avea să fie una a acţiunilor şi a ripostelor, cu multe forţe aliate împotriva libertăţii şi principiilor ce-i călăuziseră pe Jedi în apărarea Senatului şi Republicii.

Aceasta explica motivul pentru care atât de mulţi maeştri se găseau la mare depărtare de Templu, risipiţi prin periferiile pe cale de destrămare ale Republicii.

Nu explica însă de ce Mace Windu păstra un surâs preocupat, în timp ce prezida cazul alarmant al lui Anakin Skywalker.

Adevărul era că Obi-Wan nu izbutise niciodată să-l descifreze realmente pe Mace Windu. Mulţi afirmau că Yoda ar fi fost cel mai enigmatic dintre cavalerii Jedi, obişnuind să înveţe prin trucuri spectaculoase, nu prin exemple, prin enigme, nu prin indicarea faptelor. Din câte observase Obi-Wan, Mace părea să conducă prin exemplu riguros, folosind îndrumări clare şi disciplină de fier, fără a recurge la revelaţii uimitoare. Dar, dintre toţi Jedi, el aprecia cel mai iute o glumă şi adesea recurgea la capcane filozofice rafinate în cursul dezbaterilor.

În antrenamente, se număra printre cavalerii cel mai greu de învins, din cauză că mişcările îi puteau fi atât de neaşteptate. Indiferent dacă părea că susţine un subiect, sau că i se opune, în realitate putea fi vorba doar despre o stratagemă menită să obţină rezultatul opus.

Mace Windu se caracteriza prin capricii creative ce sfidau analiza intelectuală. Ele constituiau de altfel unul dintre motivele pentru care era maestru Jedi.

Cinicii decadenţi din districtul Senatului, care ştiau prea puţine despre Jedi, îi priveau pe aceştia ca fiind păstrătorii rigizi şi încruntaţi ai unei religii vechi şi mucegăite, zdrenţele unei ţesături antice care avea să se destrame în curând, lăsând loc noilor veşminte sclipitoare şi epocii caracterizate prin precizie

chirurgicală şi fapte seci, exacte. Mace Windu le reamintea tuturor celor cu care venea în contact că ordinul cavalerilor Jedi era plin de viaţă şi activ, bogat în contradicţii, cu o vitalitate greu – unii spuneau chiar imposibil – de desfiinţat.

Imediat după ce se spălaseră şi îndepărtaseră de pe ei siliconul şi duhoarea puţului de deşeuri, Obi-Wan şi Anakin luaseră un turbo-lift vechi, dar excelent întreţinut, până în vârful strălucitorului Turn al Consiliului. Soarele după-amiezii târzii se revărsa prin ferestrele largi din sala de întruniri. Încăperea circulară era scăldată în strălucirea de aur vechi, care nu-l acoperea însă şi pe Anakin, a cărui siluetă micuţă era mascată de umbra unui fotoliu înalt şi gol.

Padawanul privea realmente perplex.

Obi-Wan rămase lângă el, aşa cum proceda orice maestru, când ucenicul său se afla în pericol de a fi izgonit.

În sală se găseau patru maeştri. Celelalte fotolii erau goale. Mace Windu prezida. Obi-Wan îşi reaminti câteva audieri disciplinare care-l avuseseră protagonist pe propriul său maestru, Qui-Gon Jinn, totuşi nici una dintre acelea nu se desfăşurase într-o atmosferă atât de încărcată, în ciuda expresiei amuzate a lui Mace.

— Anakin Skywalker este de trei ani printre noi, începu Mace, şi s-a dovedit un elev capabil. Ba chiar mai mult decât capabil. Strălucitor, cu talente şi aptitudini pe care cu toţii am sperat să le vedem dezvoltate şi controlate.

Se sculă şi-i ocoli pe cei doi audiaţi; mantia îi fâşâia uşor la fiecare pas al picioarelor lungi.

— Tăria de caracter este o dificultate care trebuie subjugată de padawan, deoarece poate fi o mască pentru neglijenţa lipsită de miez şi ţel. Ceea ce pare

sclipitor în tinereţe păleşte la maturitate şi se sfarmă la bătrâneţe. Unui Jedi nu i se acceptă astfel de slăbiciuni.

Se opri în faţa băiatului.

— Anakin Skywalker, care a fost greşeala ta?

Obi-Wan făcu un pas înainte, ca să replice, dar braţul lui Mace se ridică brusc şi ochii îi scânteiară, trimiţând un avertisment. Deşi un maestru trebuie să-şi apere padawanul, era limpede că, în cazul acesta, Consiliul anulase regula respectivă.

Obi-Wan se aştepta la tot ce putea fi mai rău – verdictul fusese deja stabilit şi Anakin urma să fie alungat din Templu.

Anakin îl privi pe Mace cu ochi mari, neobişnuit de inhibat.

Mace era neiertător.

— Te întreb din nou: care a fost greşeala ta?

— Am atras ruşinea asupra ordinului şi Templului, răspunse iute băiatul, cu glas ascuţit şi slab.

— Nu-i tocmai precis. Repet: care a fost greşeala?

— Am încălcat legile municipalităţii şi... şi...

— Nu! spuse Mace şi zâmbetul său dispăru, înlocuit de o expresie severă, aidoma unui nor întunecat care, cu numai câteva clipe înainte, sclipise în soare.

Anakin se crispă.

— Obi-Wan, explică-i padawanului tău care i-a fost greşeala. La urma urmelor, are aceleaşi rădăcini ca şi greşeala ta.

Mace înălţă o sprânceană şi-l fixă cu privirea pe Obi-Wan.

Maestrul Jedi rămase pe gânduri înainte de a vorbi. Nimeni nu încercă să-l grăbească. Calea adevărului interior reprezenta o călătorie periculoasă, chiar şi pentru un Jedi.

— O văd, rosti el în cele din urmă. Amândoi dorim certitudinea.

Anakin îşi privi maestrul cu o încruntătură neînţelegătoare.

— Explică-ne tuturor în ce fel ai greşit faţă de padawanul tău, spuse Mace pe un ton destul de blând, ţinând seama de inversarea procedurii.

— El şi eu suntem prea necopţi pentru luxul certitudinii, continuă Obi-Wan. Experienţa noastră nu este suficientă pentru a ne câştiga măcar pacea temporară. În acelaşi timp, eu am fost mai preocupat de dezvoltarea lui decât de a mea, distras de neajunsurile Lui evidente, în loc să-l folosesc ca oglindă pentru a mă călăuzi, astfel ca, la rândul meu, să-l pot călăuzi.

— Începutul este bun, acceptă Mace. Acum, tinere Skywalker, explică-i Consiliului în ce fel îţi poţi găsi pacea, căutând emoţii ieftine printre locuitorii cei mai josnici ai acestei planete?

Încruntătura lui Anakin se adânci.

— Abordezi o atitudine defensivă. Îl avertiză Mace.

— N-am făcut decât să completez o lacună din instruirea mea, replică băiatul ţâfnos.

Expresia lui Mace deveni impasibilă, iar pleoapele i se îngreunară peste ochii visători. Încrucişă braţele la spate.

— Şi cine este responsabil pentru această lacună?

— Eu, maestre.

Mace încuviinţă din cap; chipul său colţuros părea o sculptură veche în stâncă. Dispăruse orice urmă de glumă sau de amuzament. Înapoia chipului acela, cei care-l cunoşteau puteau simţi arderea unei flăcări orbitoare de concentrare, comparabilă cu a legendarilor maeştri din mileniile trecute.

— Caut eliberarea de durere, spuse Anakin. Mama mea...

Mace ridică braţul şi Anakin amuţi instantaneu.

— Durerea poate fi principalul nostru dascăl, şopti Mace de abia audibil. De ce fugi din faţa ei?

— Este... este tăria mea. Aşa mi se pare.

— Nu-i corect, interveni Obi-Wan punând mâna pe umărul băiatului.

Anakin privi derutat de la unul la celălalt.

— Ce este greşit, învăţătorule? întrebă Mace.

— Sprijină-te pe durere ca pe o cârjă, zise Obi-Wan, şi vei crea mânie şi teama întunecată de adevăr. Durerea călăuzeşte, dar nu susţine.

Anakin lăsă capul pe un umăr. Părea micuţ, chiar imaterial printre maeştrii Jedi, înconjurat de atâta experienţă copleşitoare. Chipul i se schimonosi nefericit.

— Aptitudinile mele cele mai dezvoltate nu sunt de Jedi.

— Este adevărat, aprobă Mace, îţi direcţionezi spiritul şi suferinţa spre maşinării şi întreceri inutile, în loc să-ţi confrunţi sentimentele în mod direct. Ai ticsit coridoarele Templului cu droizi de care mă-mpiedic la tot pasul. Ne îndepărtăm însă de esenţa cazului de faţă. Încearcă din nou să-ţi explici greşeala.

Anakin scutură din cap, sfâşiat între încăpăţânare şi lacrimi.

— Nu ştiu ce vrei să spun, maestre.

Mace inspiră adânc şi închise ochii.

— Priveşte spre interior, Anakin.

— Nu vreau, gâfâi băiatul cu glas întretăiat. Nu-mi place ce văd acolo.

— Este posibil să vezi altceva decât tensiunile provocate de apropierea maturităţii? întrebă Mace.

— Nu! Văd... prea multe, prea multe.

— Prea multe – din ce anume?

— Ard ca un soare la interior!

Glasul lui Anakin răsună precum un clopot în sală. Pentru o clipă, liniştea fu totală.

— Remarcabil, admise Mace şi, în mod straniu, un zâmbet îi flutură pe buze. Şi?

— Şi nu ştiu ce să fac. Vreau să fug. Mă face să fiu nesăbuit, de aceea caut senzaţiile tari. Nu-nvinuiesc pe nimeni pentru…

Nu putu să încheie fraza. Obi-Wan simţi chinul băiatului ca pe un cuţit, răsucindu-se în propriile sale măruntaie.

— Nici mama nu ştia ce să facă cu mine, şopti Anakin.

Uşa din peretele îndepărtat al încăperii începu să se deschidă încet. Mace şi Obi-Wan priviră într-acolo.

În sala rotundă pătrunse o siluetă feminină măruntă, înveşmântată în mantia Templului, şi o voce limpede răsună muzical:

— Aşa cum bănuisem! Ce avem aici – un episod inchizitorial?

Mace surâse larg în faţa sarcasmului.

— Bun venit, Thracia.

Obi-Wan plecă fruntea în semn de respect.

— Pot sta lângă tine, Anakin ?

Thracia Cho Leem porni fără grabă spre centrul sălii, acolo unde se aflau Obi-Wan şi Anakin. Părul ei sur era tuns scurt, ca o cască pe ţeasta alungită, iar nasul acvilin adulmeca aerul rece, de parcă i-ar fi judecat pe toţi ocupanţii încăperii în funcţie de mirosul fiecăruia. Ochii mari şi strălucitori, cu irisuri ca mărgele ultramarine, trecură în revistă fotoliile goale. Îşi adună mantia lungă şi întunecată, apoi ridică mânecile, dezvăluind braţe puternice şi subţiri. După aceea, împinse bărbia înainte.

— Trebuia să te anunţ că m-am întors, Mace.

— Este întotdeauna o onoare.

— Mi se pare că v-aţi aliat împotriva acestui băiat.

— Putea să fi fost şi mai rău, replică Mace. Azi, majoritatea membrilor Consiliului lipsesc. Yoda ar fi fost mult mai aspru...

— Buturuga aia cu urechi mari nu ştie nimic despre copiii umanoizi. De fapt, nici tu nu ştii mai nimic. N-ai fost niciodată însurat, Mace! Eu însă am fost căsătorită. Am mulţi fii şi fiice, pe multe planete. Uneori mă gândesc c-ar trebui să luaţi cu toţii o pauză, aşa cum am făcut eu, şi să respiraţi aerul adevărat, să vedeţi cum se manifestă Forţa în viaţa de zi cu zi, în loc să pierdeţi vremea antrenându-vă în dueluri cu săbiile.

Surâsul lui Mace se transformase într-unul de încântare.

— După atâţia ani, este minunat să te avem printre noi, Thracia.

Glasul său nu conţinea nici urmă de ironie. Era realmente fericit de prezenţa femeii şi părea chiar mai mulţumit pentru că ea îi luase prin surprindere.

— Ce propui pentru tânărul Skywalker ?

— Ceva nu-i în regulă cu mine, îl întrerupse Anakin apoi amuţi, privind iute prin sală.

— Prostii! exclamă Thracia, cu trăsăturile încruntate de enervare. (Era aproape de înălţimea băiatului şi-l privea direct în ochi.) Nici unul dintre noi nu poate pătrunde în inima altuia. Din fericire, Forţa nu ne ajută în privinţa asta. Te-ntreb, băiete, ce vrei să dovedeşti?

— Ştii ce s-a întâmplat? se interesă Obi-Wan.

— V-aţi întors amândoi acoperiţi de şlam şi duhnind a gunoi. Tot Templul vuieşte, replică Thracia. Anakin îi amuză pe cavaleri. A adus mai multă energie şi viaţă în maldărul ăsta sumbru de fosile decât oricare altul în ultima vreme, incluzându-l aici şi pe Qui-Gon Jinn. Aşadar, băiete, ce vrei să dovedeşti?

— Nu vreau să dovedesc nimic. Vreau să ştiu cine sunt, aşa cum îmi repetă întruna Obi-Wan.

Thracia pufni din nou şi-i aruncă lui Obi-Wan o privire în care se amestecau afecţiunea şi critica tăioasă.

— Obi-Wan a uitat c-a fost copil.

Bărbatul zâmbi scurt.

— Qui-Gon n-ar fi fost de acord cu asta.

— Qui-Gon! El a fost cu adevărat un copil – toată viaţa a rămas copil, dar a fost mai înţelept decât cei mai mulţi! Ajunge însă cu bârfa. Simt că aici există un pericol real.

— A existat o tentativă de asasinat, zise Obi-Wan. Un cioplitor-în-sânge.

— Suspectăm implicarea forţelor dizidente din interiorul Republicii, adăugă Mace.

— Ştia totul despre mine, interveni Anakin.

— "Totul"? se încruntă Thracia spre Mace.

— L-am lăsat...

Ochii băiatului se lărgiră a înţelegere. Privi către Obi-Wan.

— Maestre, îmi văd greşeala!

Thracia strânse din buze şi se răsuci spre Obi-Wan.

Maestrul Jedi încrucişă braţele peste piept. El şi cu Anakin ar fi putut să fie fraţi, deoarece, la urma urmelor nu-i despărţeau decât zece ani, totuşi Obi-Wan era fiinţa cea mai apropiată de un tată pe care ar fi putut s-o aibă Anakin.

— Da?

— În cursa din puţ, am căutat pacea şi satisfacţia personală, în loc să mă gândesc la ţelurile mai măreţe ale cavalerilor Jedi.

— Şi? îl încurajă Obi-Wan.

— Vreau să spun că ştiam că nu era bine să fug din Templu, să-mi mint maestrul, să mă angajez în activităţi ilegale care ar fi putut periclita reputaţia ordinului...

— O listă destul de lungă, observă Mace Windu.

— Dar... mi-am urmat scopurile personale, chiar şi după ce ar fi trebuit să-mi fie limpede că Templul era ameninţat.

— Într-adevăr, foarte serios, murmură Thracia.

Îl prinse pe Anakin de umeri, apoi se uită la Obi-Wan, ca să vadă dacă îi îngăduia să intervină. Acesta încuviinţă, deşi suspicios. Thracia era renumită pentru instruirea femeilor Jedi, nu pentru pregătirea bărbaţilor.

— Anakin, într-o bună zi, puterile tale le-ar putea depăşi pe cele ale oricărei persoane din sala asta. Dar ce se-ntâmplă când împingi ceva cu mai multă putere?

— Se mişcă mai repede.

Ea aprobă din cap.

— Tu eşti împins de o moştenire genetică pe care puţini o pot înţelege, îşi desprinse mâinile de pe umerii lui: Obi-Wan?

— Când te mişti mai repede, îi continuă Obi-Wan ideea, ai mai puţin timp de gândire. Trebuie să-ţi stăpâneşti patimile, dar deocamdată trebuie să fii mai puţin preocupat de eliberarea de durere. Tinereţea este o perioadă de nesiguranţe şi de frământări.

— Nici eu n-aş fi putut vorbi mai bine, aprobă Thracia. Anakin, fii copil! Bucură-te de copilăria ta. Testează-ţi limitele. Irită şi provoacă. Acesta este felul tău de a fi. Pentru înţelepciune vei avea timp destul când tălpile încălţărilor îţi vor fi mult mai găurite. Enervează-ţi maestrul, îi va reaminti de vremea când a fost şi el copil. Şi... spune-ne ce-ţi trebuie, acum, pentru ca să ajungi acolo unde trebuie să ajungi, în cele din urmă, cu instruirea ta.

Mace Windu păru gata să protesteze violent, nefiind de acord, dar Thracia îi oferi un surâs strălucitor, ridicând sprâncenele pe fruntea cutată, şi umerii bărbatului coborâră în tăcere. Thracia era una dintre puţinele

persoane care-l puteau întrece pe Mace în ironii, iar el o ştia prea bine.

Anakin privi în jurul sălii, înţelegând că, oricare ar fi fost starea de spirit la începutul audierii, acum existau puţine şanse ca să mai fie izgonit din Templu. Thracia îşi impusese punctul de vedere, aşa cum numai ea putea s-o facă, împungându-i cu fineţe pe toţi.

— Îmi trebuie o sarcină, o misiune, rosti băiatul cu glas tremurat de emoţie. Trebuie să fac ceva. Ceva real.

— Cum îţi putem acorda încrederea noastră? întrebă Mace, aplecându-se înainte şi privindu-l pătrunzător.

Anakin nu-şi feri ochii. Puterea spiritului său, a personalităţii sale, era aproape înspăimântător de vizibilă.

— Este adevărat, padawanule, cum putem avea încredere în tine, după toate greşelile acestea? vorbi Thracia cu glas inexpresiv. Una este să fii ceea ce eşti, dar cu totul altceva este să-i târăşti şi pe alţii în pericol.

Anakin o privi câteva secunde lungi, examinându-i chipul, aşa cum ar fi cercetat o hartă în căutarea drumului spre casă.

— Nu-mi repet niciodată greşelile, spuse el în cele din urmă clipind încet. Se răsuci spre ceilalţi membri ai Consiliului: Nu sunt idiot.

— Sunt de acord, încuviinţă Thracia. Mace, găseşte-i o misiune concretă, în loc să mocnească şi să dea în clocot în Templu.

— Mă apropiasem de concluzia asta, rosti Mace.

— După ce l-ai îngrozit pe băiat toată ziua! exclamă femeia.

— Anakin nu se îngrozeşte uşor, şi în nici un caz de noi, replică sec Mace. Thracia, cred totuşi că altul este motivul pentru care ne onorezi astăzi.

— Cât de perspicace eşti! Pericolele cresc cu fiecare zi şi duşmanii noştri, indiferent cine ar fi ei, din Senat,

sau din afara lui, pot încerca din nou să ne asasineze elevii, înainte de a fi pregătiţi de autoapărare.

Femeia îşi coborî mânecile şi se aşeză într-un fotoliu gol, lângă Mace.

— Ai trimis-o pe fosta mea ucenică, Vergere, într-o misiune, şi de un an n-am mai primit nici o veste de la ea. Vergere este încrezătoare în sine, aşa cum sunt instruiţi cavalerii Jedi. Este posibil să-şi fi prelungit misiunea, ori să fi găsit alta. Oricum, solicit ca Obi-Wan Kenobi să fie trimis ca susţinere.

— Cu mine? se lumină la faţă Anakin.

Şi-o amintea pe Vergere – o fată micuţă, zveltă şi foarte energică, care-l tratase cu reţinere politicoasă, ca pe un adult. O plăcuse, îi plăcuse îndeosebi configuraţia de pene şi mustăţi feline scurte din jurul chipului ei, şi ochii mari, întrebători.

— Ar fi vorba despre o misiune de durată? se interesă Obi-Wan.

— În cealaltă parte a galaxiei, cu mult în afara jurisdicţiei Republicii, răspunse Mace gânditor. Dacă vom fi de acord...

— Ocazia de aventură şi dezvoltare, departe de tumultul şi intrigile planetei-capitală, interveni Thracia. Obi-Wan, nu eşti entuziast?

Bărbatul făcu un pas înainte.

— Dacă Templul se găseşte în pericol, aş prefera să rămân pentru a-l apăra.

— Văd calea pe care păşim cu toţii, rosti Mace. Thracia este îngrijorată în privinţa ucenicei, deşi Vergere a devenit cavaler Jedi. Misiunea aceasta implică enigme, călătorii lungi şi o planetă exotică – tot ceea ce poate localiza atenţia unui tânăr padawan.

— Nu trebuie să-ncurajăm aventurismul de dragul aventurismului, protestă Obi-Wan şi Anakin îl privi consternat.

Chipul sobru al lui Mace arăta că împărtăşea o parte din grijile lui Obi-Wan, dar nu pe toate. Ridică mâna.

— Pe Coruscant, nu s-a ajuns încă la o criză. Criza se poate declanşa de abia peste decenii. Cât timp vei fi plecat, Obi-Wan, probabil că ne vom putea apăra şi singuri. Buzele lui schiţară o umbră de surâs: Un padawan trebuie să-şi urmeze maestrul. Anakin, eşti de acord?

— Evident! se foi băiatul, sperând să scape de sub examinarea atâtor ochi critici. Audierea s-a încheiat?

— Toate la timpul lor, răspunse Mace şi ochii îi redeveniră visători. Acum, explică-mi din nou cum ai ajuns să participi la cursa aceea?

4

Anakin stătea întins pe pat, în odaia micuţă, răsucind între degete verbo-creierul unui droid. În spotul de lumină al veiozei cu incandescenţă, chipul său era complet concentrat. Sprâncenele proiectau umbre lungi peste ochi. Îşi trecu degetele prin părul scurt şi miji ochii asupra conectorilor maşinăriei.

Nu-i plăcea că învinsese. I se părea greşit că încălcase atât de mult regulile şi totuşi fusese păstrat ca padawan. Nu-i plăcea neliniştea pe care i-o producea această victorie, dacă putea fi vorba despre o victorie. Mai presus de orice alte slăbiciuni, aroganţa îl costa cel mai mult.

Mă ţin aici, fiindcă am un potenţial care n-a mai fost întâlnit niciodată. Mă instruiesc, deoarece sunt curioşi să vadă ce pot face. Mă simt ca un nabab, care nu ştie

niciodată dacă prietenii lui sunt adevăraţi... sau dacă-i urmăresc doar banii.

Gândul respectiv era iritant şi în acelaşi timp neadevărat. De ce mă tolerează, atunci? De ce continuu eu să-i pun la încercare? Mi se spune să-mi folosesc durerea... dar uneori nici măcar nu ştiu de unde provine ea! Mi-am îngrijorat mama... şi am pus-o la încercare, iarăşi şi iarăşi, ca să mă asigur că mă iubea. M-a trimis de pe Tatooine, ca să pot fi crescut de oameni mai puternici, ca să mă pot autocontrola. Cu toate astea, n-am învăţat s-o fac.

Se aşeză cu picioarele strânse sub el şi introduse firul unui tester în verbo-creier. Pe perimetrul sferei cu proeminenţe se aprinseră, pâlpâind, câteva leduri roşu-întunecate, semnalând stări critice.

Un droid de protocol ocupa un colţ al camerei. Anakin se sculă, îi ridică panoul de acces, introduse verbo-creierul şi aranjă contactele în alte puncte de testare. Ledurile stărilor critice arătară că droidul îşi putea controla din nou propriile acţiuni. Cu vârful degetului, băiatul puse în mişcare verbo-creierul. Acesta se roti înainte şi înapoi pe sistemul cardanic de mare viteză, mai rapid chiar decât ochii iuţi ai lui Anakin, căutând inputuri de la mănunchiurile de senzori introduse în capul droidului.

Încă o maşină reparată. Jedi nu le foloseau, însă constituiau un alt capriciu al băiatului pe care-l tolerau. De obicei.

Unul dintre droizii mici ai lui Anakin, un model casnic elegant pe care-l culesese pe jumătate strivit de pe stradă, fusese găsit în sala Consiliului, ocupându-se de nişte lămpi care nu trebuiau reparate. Îi fusese returnat băiatului după ce fusese tăiat perfect în două, cu jumătăţile sudate astfel încât să fie uşor de recunoscut.

Un avertisment relativ blând.

Anakin se simţise mulţumit. Prea multă toleranţă faţă de excentricităţi dovedea slăbiciune, iar tentativa cioplitorul ui-în-sânge arăta că pe Coruscant existau pericole reale.

Trase adânc aer în piept şi decise că Jedi erau probabil singurele persoane din galaxie care puteau să-l înveţe, să-l instruiască şi să-i ofere o direcţie. Şi, desigur, greul misiunii atârna pe umerii lui Obi-Wan, pe care Anakin îl iubea şi-l respecta, iar din acest motiv, trebuia să-l supună şi mai multor încercări.

A doua zi, urmau să părăsească Coruscantul spre o destinaţie care nu fusese deocamdată specificată. Trebuia să se culce.

Anakin detesta somnul.

În vise, i se părea că ceva din interiorul lui îl supunea pe el la încercări, ceva foarte puternic, căruia nu-i păsa dacă era iubit sau temut.

5

Vergere a fost ucenica mea cea mai capabilă. Am fost alături de ea din clipa când era prunc, de abia ieşită din găoace. Ea însăşi şi-a ales această misiune.

Thracia Cho Leem îi însoţea pe Obi-Wan şi Anakin pe rampa pentru pasageri a transportorului orbital, care ocupa în terminalul capitalei un doc special, rezervat pentru călătoriile cavalerilor Jedi. Femeia îi întinse lui Obi-Wan un datacard micuţ. Anakin stătea cu mâinile încrucişate la spate, privindu-i cu atenţie pe cei doi.

— Detaliile sunt prea secrete pentru a fi discutate aici, urmă Thracia. Când vă veţi întâlni cu Charza Kwinn,

el vă va da altcard, necesar pentru accesarea conţinutului acestuia. Charza s-ar putea să vi se pară niţel dificil, bizar, dar îi slujeşte cu loialitate pe Jedi de peste un secol. I-am dat-o pe Vergere în grijă, iar acum vă las în mâinile lui. Forţa fie cu voi!

Transportorul decola lin. Anakin stătea în cabina din faţă; pe fotoliul aflat de cealaltă parte a culoarului, Obi-Wan închisese ochii şi medita. Transportorul republican era bine întreţinut tehnic, aşa cum se cuvenea unei nave din Clasa Senat, totuşi Anakin simţea că detaliile ornamentale nu erau chiar de prima mână. Fără să aprecieze opulenţa, băiatul era aproape perfect acordat cu felul în care oamenii aveau grijă de maşinăriile lor.

— Maestre, aceasta nu-i misiunea pe care o doreai, aşa-i?

Obi-Wan deschise ochii. Meditaţia sa nu ajunsese foarte departe, de abia în punctul de izolare a gândurilor de toate legăturile lingvistice şi sociale, la marginea unei simple comuniuni cu Forţa, aşa că reveni cu uşurinţă la realitate. Anakin medita rareori, deşi cunoştea tehnica respectivă.

— Am învăţat să accept lucrurile pe care ni le cere Consiliul, răspunse Obi-Wan după ce-şi drese glasul.

Un droid rulă printre fotolii şi le oferi sucuri în recipiente comprimabile. Erau singurii pasageri ai navei. Obi-Wan bău un suc. Anakin luă două recipiente şi jonglă cu ele câteva clipe, înainte de a le consuma.

— Unde ai fi preferat să fii? întrebă el. Vreau să zic, dacă n-ar fi trebuit să-mi fii profesor...

— Suntem unde suntem, şi misiunea noastră este importantă.

— Unde te duci când meditezi? insistă Anakin.

Obi-Wan surâse, simţindu-i cheful de vorbă.

— Într-o stare a minţii şi corpului unde pot reevalua simplitatea.

Anakin strâmbă din nas.

— Eu nu meditez prea des.

— Am observat.

— Ajung într-un punct... şi mă supraîncarc. Parc-aş plonja într-o supernovă. Ceva se dilată în mine. Nu-mi place.

Băiatul nu-i mai povestise lucrurile acelea până atunci. Plecarea din Templu se dovedea deja benefică. Thracia avusese dreptate.

— Ar trebui să examinăm problema asta în călătoria noastră, sugeră Obi-Wan. Deocamdată însă direcţionează-ţi energia. Mai sunt multe texte Jedi de lecturat, şi Mace a insistat să-ţi continui studiile.

— O să le continuu, atunci când ştiu unde suntem şi-ncotro ne-ndreptăm.

Obi-Wan îl cunoştea prea bine pe Anakin ca să mai insiste; nu era deloc leneş la învăţătură, ba chiar se dovedea mult mai ager decât fusese maestrul său la aceeaşi vârstă.

Ajuns pe orbită, transportorul se apropie rapid de un doc de transfer. Anakin recunoscu clasa navei aflate de cealaltă parte a docului: un cargou micuţ, probabil un YT-l150 modificat. Semăna cu o pâine prelungă şi ovală, secţionată longitudinal în trei segmente, dintre care fuzelajul central era cel mai mare. Judecând după modificările pe care le putea zări în carlinga ce conţinea integratorul hiperpropulsiei şi din care porneau stabilizatorii exteriori, nava fusese transformată într-una de Clasa 0.8, mai rapidă decât orice vehicul din cataloagele Republicii sau ale Federaţiei Comerciale.

Anakin privi cu interes entuziast cuplarea tunelurilor conectoare. Izul aerului din interior se schimbă radical.

Cargoul lui Charza Kwinn mirosea ca un ocean, se gândi Obi-Wan. Sau, mai precis, ca un ochi de apă stătută rămas după reflux.

6

Charza Kwinn era un priapulin mascul. În galaxia cu o varietate imensă de forme de viaţă, pe care orice călător cosmopolit le-ar fi apreciat ca banale, priapulinii continuau să semene cu coşmarul unui pescar. Desigur, Obi-Wan auzise de multe ori despre aceste legendare ajutoare ale cavalerilor Jedi, totuşi nu fusese tocmai pregătit să se găsească în prezenţa unuia.

Cei mai mulţi viermi erau lipsiţi de şira spinării. Charza avea cinci notocorde noduroase, dispuse în jurul corpului pe toată lungimea sa. Aplatizat longitudinal, măsura cel puţin patru metri de la un capăt la celălalt, atunci când era complet extins, ceea ce se întâmpla rareori.

Îşi primi pasagerii, dispus într-un "S" vertical, având curba superioară foarte turtită; pe curba aceea, se aflau cele trei perechi de ochi pedunculaţi. Abdomenul îi era acoperit cu peri groşi care se frecau mereu între ei, parcă într-o permanentă consultare. Coada, sau membrul inferior, se termina printr-o perie rigidă similară, care şuiera, deplasându-se înainte şi înapoi prin stratul subţire de apă ce acoperea podeaua. Din părţile laterale, ţepi lungi şi flexibili se întindeau precum franjurile scrobite ale unui covor.

Anakin era fascinat de formele ţepilor aceia. Unii semănau cu cârlige minuscule, alţii erau spatulaţi, iar

alţii aveau forma unor sfere mici, ghimpate. Charza Kwinn le folosea ca sute de degete extrem de iscusite.

— *Bun sosit în* Star Sea Flower, *îi întâmpină el. Mă bucur să fiu din nou însoţit de Jedi printre stele.*

În ciuda staturii sale maiestuoase şi ameninţătoare, Charza vorbea cu un murmur şuierător lin, pronunţând cuvintele prin frecarea perilor din vecinătatea stigmatelor, orificiile sale respiratorii. Faptul în sine că vorbea era remarcabil, iar claritatea şi tonul dezarmant de prietenos al cuvintelor erau uluitoare.

Interiorul întunecat şi umed al navei sale era animat de creaturi mici care mişunau peste tot. Siluete mai mari se piteau prin colţuri şi trăgeau cu ochiul, în vreme ce Charza îi conduse pe Obi-Wan şi Anakin prin navă. Pompe şi filtre zumzăiau silenţios, reîmprospătând pe cât posibil apa. Iluminatul slab era asigurat de cadranele instrumentelor de bord şi de razele laser subţiri, care traversau pe alocuri coridoarele. Spoturi minuscule urmăreau permanent creaturile de dimensiuni mari, inclusiv pe Jedi.

Obi-Wan acceptă situaţia cu calm, deşi spera că existau cabine speciale pentru pasagerii mai puţin acvatici decât Charza.

— Este o cinste să lucrez alături de tine, Charza Kwinn. rosti el şi-l prezentă pe Anakin.

Băiatul era în acelaşi timp reţinut şi fascinat. Priapulinul emise un soi de chicotit.

— *Tinerii Jedi cască ochii mari, când intră în* Star Sea Flower. *Ignoraţi mirosurile! Totul va fi împrospătat, o dată ce vom porni şi ne vom găsi în hiperspaţiu. Până atunci, energia este economisită şi confortul redus*.

Îi purtă printr-un coridor strâmt, spre centrul navei, departe de motoare; ajuns la capăt, atinse un buton mare, cromat. Trapa se deschise spre exterior cu un

şuierat şi aerul cald şi uscat se revărsă peste ei aidoma unei brize din adâncurile deşerturilor de pe Tatooine.

Obi-Wan intră în cabina care avea să-i găzduiască pe durata drumului şi-şi frecă palmele încântat.

— Excelent! aprobă el.

Anakin îl urmă înăuntru şi-şi şterse tălpile pe covoraşul absorbant de sub trapă.

Charza rămase afară, în mod vădit deranjat de aerul uscat. Cabina mică, dar bine echipată, era caldă şi puternic iluminată, mobilată cu două cuşete pentru acceleraţie, care urmau să le slujească şi drept paturi. Ridicând ochii, Anakin văzu că puteau privi direct în spaţiu, printr-un hublou mare şi rotund, nervurat radial pentru ranforsare suplimentară.

— Pornim peste o zecime de flux... o oră standard, anunţă Charza. Aveţi la dispoziţie cizme impermeabile, care pot fi ajustate pentru orice mărimi, dacă doriţi să-mi ţineţi tovărăşie în continuare, în cabina pilotului. Aceasta m-ar ferici peste măsură.

Se retrase un pas şi trapa se închise.

Anakin se instală şi-şi puse raniţa într-un dulap.

— Vergere trebuie să fi stat aici, observă el.

— Doar dacă n-a preferat să înoate, comentă Obi-Wan.

— Ce crezi că s-a-ntâmplat cu ea?

— N-aş îndrăzni să mă hazardez în presupuneri. Capacităţile ei sunt excepţionale. Are tot atâtea aptitudini cât Thracia şi este aproape la fel de aventuroasă ca tine.

Anakin zâmbi la auzul ultimului comentariu.

— Dar mai înţeleaptă?

Obi-Wan încuviinţă scurt din cap.

— Şi tu poţi fi înţelept, adăugă el.

— Este o calitate ocazională... Acum, poţi să-mi spui încotro mergem?

Obi-Wan îşi depozită la rândul său bagajul şi se aşeză pe capătul unei cuşete. Încrucişă braţele pe piept şi-l fixă cu privirea pe Anakin.

— Nu pot cunoaşte toate amănuntele, până nu vom corela datacardul nostru cu cel al lui Charza. Ştiu doar atât: Jedi au aflat de existenţa unei planete, situată în riftul Gardaji din braţul Tingel, cu mult dincolo de hotarele Republicii. Negustorii independenţi au adus informaţii despre o comunitate îndepărtată, care a construit nave stelare ieşite din comun – aparate mici, perfect realizate, care pot fi considerate cu uşurinţă în Clasa 0,4.

Anakin holbă ochii. Se aşeză vizavi de Obi-Wan, doritor să afle mai multe.

— Zvonurile sunt asociate cu o planetă misterioasă, pe care unii o numesc Sekot, iar alţii îi spun Zonama Sekot. Sursele noastre afirmă că Zonama Sekot este denumirea completă a planetei, care se găseşte pe orbita unei stele pitice, în nordul galactic al riftului şi în sensul rotirii care o îndepărtează de noi. Hărţile relevate acum două secole de expediţiile care au explorat regiunea, arată însă numai aglomerări de bolovani, proto-planete, nimic interesant, decât poate pentru viitori mineri lipsiţi de pretenţii. În tot cazul, nici urmă de viaţă. Totuşi, alte surse ne-au confirmat că a fost stabilită o rută comercială necunoscută, pe care bogătaşii cunoscători ai comerţului stelar o folosesc pentru deplasări secrete, ca să-şi comande navele acolo. Este adevărat că navele au fost observate în unele sisteme, dar forţele de securitate ale Republicii n-au examinat nici una în detaliu.

— Mi se pare mai degrabă o legendă, zise Anakin. Poate că-i o farsă.

— Este posibil. Pe de altă parte, acum trei ani în regiunea Gardaji a fost raportată intruziunea unei rase

stelare necunoscute. Vergere a fost trimisă să investigheze situaţia şi, cu această ocazie, să încerce localizarea planetei Zonama Sekot. A descoperit planeta... şi a transmis un mesaj scurt către staţia noastră cea mai apropiată. De atunci, nu s-a mai primit nimic de la ea. Mesajul respectiv a fost alterat din cauza distanţei şi numai câteva fragmente sunt coerente, dar interesante.

— Ce a găsit Vergere?

— O planetă acoperită cu o junglă deasă, de un tip care n-a mai fost consemnat niciodată. Forme de viaţă arboricole gigantice şi fabrici camuflate. Practic, raportul ei a confirmat doar că nu-i vorba despre o legendă.

Anakin clătină uimit din cap.

— Mişto, rosti el admirativ. Mişto de-a dreptul!

— După ce vom porni, continuă Obi-Wan, vom examina amănunţit rapoartele. Acum însă ar trebui să ne alăturăm lui Charza.

— Şi el este mişto, reflectă băiatul. Mi-ar plăcea să-l văd luptându-se cu un hutt.

— Charza provine dintr-o specie devotată păcii, preciză Obi-Wan. Consideră aplicarea violenţei drept eroarea supremă, şi ar prefera să moară decât să lupte. Cu toate acestea, este foarte inteligent şi extrem de ambiţios.

— Calităţile unui spion excepţional?

— Mai precis, ale unui şef excepţional de spioni. În plus, este un pilot cu foarte multe aptitudini.

7

Raith Sienar era un om foarte bogat. Atenţia scrupuloasă pe care o acorda pieţelor de desfacere, talentul extraordinar în conducerea subalternilor – umanoizi şi alte rase – şi strategia de a-şi păstra întotdeauna operaţiunile relativ reduse şi locale îi aduseseră profituri ce depăşeau cu mult cele mai îndrăzneţe vise ale tinereţii.

Noua posibilitate – de a i se alătura lui Tarkin într-o întreprindere atât nebuloasă, cât şi riscantă – Îl tensiona oarecum, dar în acelaşi timp ceva lăuntric îl împingea înainte.

Până atunci acţionase călăuzit de instinct, iar instinctul îi spunea că acela era pulsul viitorului. De fapt, era posibil ca el să ştie mai multe decât Tarkin în legătură cu viitorul respectiv.

În perioadele de schimbări, era totuşi înţelept să fii precaut, cunoscător şi pregătit.

Un alt factor al succesului său fusese obiceiul de a-şi tăinui excesele. Iar Sienar avea cu adevărat excese; acela era termenul pe care-l prefera în loc de "vicii" sau "excentricităţi".

De pildă, nici chiar Tarkin nu ştia de colecţia lui de experimente eşuate...

Bărbatul mergea fără grabă prin tunelul lung, aflat la mai bine de un kilometru sub podeaua halei centrale din principala uzină Sienar Systems de pe Coruscant. Holograme îi apăreau în faţă, iar holo-proiectoarele declanşate de trecerea sa prezentau produse din planul de achiziţii privind apărarea Republicii, de acum zece ani, elogii ale senatorilor şi guvernatorilor provinciali, şi livrări de prototipuri din cadrul contractelor iniţiale cu multele subdiviziuni ale Federaţiei Comerciale, care deveniseră treptat învăluite în secret, pe măsură ce Federaţia îşi întărise autoritatea centrală.

Sienar surâse, zărindu-şi realizarea cea mai spectaculoasă şi, deocamdată, cea mai mare – un crucişător de paradă pentru o mie de pasageri, Clasa 2, destinat recepţiilor triumfale pe planetele care semnau contracte exclusive cu Federaţia Comercială.

Urma apoi proiectul celei mai rapide şi mai avansate dintre navele sale, dotată cu arsenalul cel mai puternic, construită pentru un client foarte misterios... cineva despre care Sienar bănuia că Tarkin nu avea habar. N-ar trebui să subestimeze propriile mele relaţii, *se gândi el, propriile mele pârghii politice!*

De fapt, Sienar nu aflase niciodată cu siguranţă cine era clientul respectiv, atât doar că fusese încântat de proiectele navelor sale. Bănuia însă că era o persoană foarte importantă. Mai bănuia ceva. Un cumpărător al cărui nume aduce moartea, chiar dacă-l pronunţi în şoaptă.

Aşadar Republica se găsea în toiul schimbărilor; poate că era deja în pragul destrămării, sau poate că era otrăvită lent, zi după zi. Tarkin strecurase unele aluzii şi Sienar nu-l putea contrazice. El însă avea să supravieţuiască.

Probabil că navele sale transportaseră între sistemele stelare chiar persoanele pe care Tarkin doar le putea sugera. Asta îl umplea de mândrie, totuşi în acelaşi timp...

Sienar ştia că oportunităţile extraordinare însemnau şi pericole extraordinare.

Tarkin era suficient de inteligent şi foarte ambiţios, trăsături cărora li se adăuga o lăcomie ieşită din comun. Caracteristicile acestea îl amuzau pe Sienar, care se considera mai presus de plăcerile trupeşti. Pe de altă parte, era gata oricând să se afunde în plăcerile minţii.

Jucăriile intelectuale de lux constituiau slăbiciunea lui, iar cele mai minunate dintre acestea erau eşecurile

concurenţei, pe care le cumpăra la preţuri de nimic ori de câte ori putea, salvându-le de cimitirele de fier vechi ale discreditării tehnologice. Câteodată, fusese nevoit să salveze nefericitele produse de la un soi de execuţie. Unele erau prea periculoase pentru a fi păstrate operaţionale, sau măcar intacte.

Introduse codul de acces în muzeul subteran şi adulmecă aerul rece, apoi rămase o clipă în întunericul micuţei anticamere, savurând liniştea. Sienar venea frecvent aici, când dorea să gândească în tihnă, să scape de distrageri şi să ia decizii-cheie.

Recunoscându-l, anticamera aprinse luminile şi bărbatul introduse alt cod în uşa spre lungul culoar central al muzeului. Suspinând anticipativ, pătrunse în templul eşecurilor, surâse şi ridică braţele, salutând şirurile de exponate.

Mintea i se limpezea ca prin farmec, când păşea printre exemplele glorioase ale supraestimării şi proastei proiectări. Atâtea rateuri, atâţia paşi greşiţi – din punct de vedere tehnic şi politic – Îl înviorau ca un duş rece şi biciuitor!

Un grup de dezastre favorite ocupa un cub transparent chiar lângă intrarea în muzeu: o formaţiune de patru droizi masivi destinaţi luptelor universale, echipaţi cu atât de multe arme încât de abia se mai puteau desprinde de la sol. Fuseseră fabricaţi în sistemul uzinal Kol Huro, şapte planete devotate construirii de sisteme defensive şi nave stelare pentru un tiran mărunt şi crud, înfrânt de Republică în urmă cu cincisprezece ani. Droizii erau înalţi de peste patru metri şi aproape la fel de laţi, dotaţi cu unităţi minuscule de inteligenţă, lenţi, stângaci şi la fel de stupizi în concepţie ca şi tiranul care le stabilise designul. Acum zece ani, Sienar îi adusese în Republică prin contrabandă, fără să-i dezarmeze şi fără să le anuleze funcţionalitatea

arsenalului. Le demontase însă inteligenţa centrală, deşi poate că asta nu conta prea mult. Îi menţinea la nivel energetic minim şi senzorii lor îl urmăriră lent, când trecu pe lângă ei, cu ochii mici strălucind şi magaziile de armament tresărind dezamăgit.

Sienar zâmbi, nu la adresa lor, monstruozităţi demne de milă, ci la adresa creatorilor.

Pe locul următor în ierarhia trofeelor sale figura o maşinărie mai subtilă, care dovedea realmente atât ingeniozitate, cât şi o anume grijă în execuţie: un vehicul de asolizare, menit să ocupe asteroizii metalici dintr-un sistem stelar neexploatat şi să amplaseze unităţi de producţie, care să construiască droizi de invazie din materia primă disponibilă. Echipamentul de minerit fusese excelent executat, dar ansamblul eşuase în privinţa fabricilor de droizi. Nici măcar unu la sută din droizi nu funcţionase.

Adesea, Sienar reflectase la ideea aceea – de a crea o maşină care să construiască alte maşini, toate fiind programate să ducă la bun sfârşit strategii ofensive. Republica manifestase însă prea multe scrupule ca să dovedească interes pentru asemenea arme, iar liderii neimoidieni ai Federaţiei Comerciale le respinseseră din capul locului ca nefiind practice, în privinţa asta nu dăduseră dovadă de prea multă imaginaţie, cel puţin în condiţiile de acum câţiva ani...

Poate că tocmai de aceea conducerea lor capitulase înaintea Cancelarului Palpatine.

Luminile se aprinseră în şirul principal de vitrine cubice, care se întindea pe cinci sute de metri, până la capătul culoarului. Două mii douăsprezece exponate de arme şi nave ce eşuaseră, reprezentând tot atâtea admonestări ameninţătoare – eşti supus greşelilor, Raith Sienar. Întotdeauna, gândeşte de trei ori înainte să acţionezi, şi întotdeauna pregăteşte trei variante!

Între două exponate mai mari, un cub mic conţinea un droid asasin de-a dreptul hâd, cu cap prelung şi cilindric, şi torace rudimentar. Asasinii aceia eşuaseră în două privinţe: aveau un aspect deprimant de evident şi manifestau tendinţa de a scăpa complet de sub control, ucigându-şi creatorii. Verbo-creierul celui de aici fusese carbonizat de droizii de securitate avansată. Sienar îl păstra fiindcă o fostă colegă de la Universitatea Tehnică Rigovia fusese implicată în design şi murise omorâtă chiar de droidul acesta. Era un memento de precauţie: nu-ţi supraestima niciodată competenţa.

Recent, anticipând o schimbare a psihologiei clasei politice, constructorul începuse să-şi examineze propriile slăbiciuni, propria focalizare îngustă. Întotdeauna preferase eleganţa, fineţea şi exprimarea concentrată a puterii. Şi întotdeauna avusese de-a face cu conducători care-l aprobaseră mai mult sau mai puţin – o clasă conducătoare răspândită prin toată galaxia, obişnuită cu secole de pace relativă, obişnuită să abordeze războaiele din sisteme planetare izolate, pe calea embargoului şi acţiunilor poliţieneşti. Cine avea să înlocuiască clasa aceea?

Alţi adepţi ai eleganţei şi fineţii?

Sienar nu credea asta. Pătrunzând în muzeul eşecurilor, începuse să se vadă pe sine, instalat în mijlocul propriilor sale exponate, rigid, inflexibil, demodat, învechit... şi atât de tânăr!

Înlocuitorii elitelor decadente conduc prin violenţă brutală. Î*n istoria galaxiei, aceasta era o lege*. O balanţă politică înfricoşătoare, dar reală.

Cu câteva luni în urmă, privindu-şi arta din unghiul puterii brutale şi centralizate, Sienar începuse să lucreze la Planetoidul Expediţionar de Luptă, al cărui design îl fascinase în aşa măsură pe Tarkin. Reacţia comandorului sugerase că bănuiala sa – mai precis, o bâjbâială prin

beznă – fusese corectă. Noii conducători puteau fi mai impresionaţi de spectaculozitate decât de stil.

Pe Tarkin îl impresionase dintotdeauna mărimea şi forţa brută şi de aceea, Sienar păstrase prietenia cu el. Tarkin era viclean din punct de vedere politic şi militar, dar, în specialitatea lui Sienar-tehnica destinată transportului şi războiului -, îi era de departe inferior. O recunoscuse chiar el în discuţia purtată.

Totuşi... Admiterea unei slăbiciuni, nevoia unui partener, nu erau deloc caracteristice lui Tarkin.

Cine manipulează pe cine?

— Foarte interesant, rosti un glas îndărătul său.

Sienar fu cât pe aici să sară în sus de spaimă. Întorcându-se, privi între două cuburi şi zări silueta înaltă şi zveltă a comandorului, pe jumătate în penumbră, cu ochii albaştri sclipind aidoma unor mărgele micuţe. Înapoia lui, o fiinţă uriaşă cu membre multiarticulate, nas incredibil de lat şi piele aurie irizată, îl fixa atent pe Sienar.

— Pe neaşteptate, continuă Tarkin, am constatat că timpul ne presează şi că ne trebuie un lucru pe care ni-l poţi oferi. Fie ni te alături în această întreprindere, fie pornim la drum fără tine. Am nevoie de o informaţie. Dacă decizi să nu fii alături de noi, dar ne furnizezi informaţia, atunci, din respect pentru prietenia noastră, şi ştiind că poţi păstra un secret dacă ai de câştigat de pe urma lui, tânăra mea cunoştinţă, prezentă aici, nu te va ucide.

Sienar ştiu că nu-şi putea permite să fie surprins. Timpurile se schimbau şi era de aşteptat ca şi prieteniile să se schimbe. Ar fi fost inutil să întrebe cum reuşiseră Tarkin şi asociatul lui să capete acces în sanctuarul său şi, ţinând seama de circumstanţe, poate că ar fi fost de-a dreptul grosolan.

— Vrei ceva de la mine, reformulă el cu un surâs ironic. Ceva despre care crezi că nu ţi-aş oferi de bunăvoie. Era însă suficient să-mi ceri, Tarkin.

Comandorul îi ignoră sarcasmul. Expresia îi era lipsită acum de amuzament şi toleranţă. Faţa îi părea surprinzător de bătrână şi răuvoitoare. Malefică.

Sienar simţea disperare.

— Cândva ai fost principalul sub-contractor în readaptarea Clasei YT de nave uşoare pentru comerţ.

— Informaţia este disponibilă în arhive. De atunci, majoritatea navelor YT au fost dezafectate de proprietarii lor. Modelele ulterioare au fost mult mai eficiente.

Tarkin flutură nerăbdător din braţ.

— În integumentul tuturor navelor pe care le-ai readaptat, ai plasat câte un dispozitiv de urmărire, care poate fi activat prin intermediul unui cod unic. Detaliul acesta nu l-ai dezvăluit proprietarilor şi, de fapt, nici autorităţilor.

Expresia lui Sienar nu se modifică. Are nevoie de codurile necesare activării unui dispozitiv.

— Mai repede, vorbi cioplitorul-în-sânge cu glas subţire, dar sigur pe sine.

Sienar observă că făptura înaltă şi aurie avea mai multe răni, dintre care unele superficiale, însă cel puţin două păreau serioase.

— *Dă-mi numărul de serie al navei şi-ţi voi spune codul, rosti el, ca prieten ce-ţi sunt*. Realmente, *Tarkin!*

Comandorul gesticulă scurt spre cioplitorul-în-sânge, care întinse un datapad micuţ pe care numărul clipea rapid, afişat în cifre roşii. Dedesubtul numărului, pâlpâia un cont de înmatriculare orbital, indicând că fanta respectivă de andocare avea în scurt timp să fie liberă pentru altă navă a Senatului.

Sienar reconstrui aproape instantaneu codul navei respective; crease toate codurile, bazându-se pe o

ecuaţie în care introducea numărul de serie. Îl spuse, iar cioplitorul-în-sânge îl introduse în comunicator şi-l transmise.

Constructorul se foi încet, sperând să găsească în haine minusculul droid spion pe care Tarkin i-l plasase în mod evident cu ocazia ultimei sale vizite.

— Dispozitivul de urmărire va fi însă inutil în hiperspaţiu, preciză el. Este de putere redusă şi nu funcţionează bine pe distanţe mari. Între timp, am învăţat să construiesc altele mai bune.

— Îl vom dubla cu altul, mai nou, înainte ca nava să părăsească orbita. Ne trebuia codul tocmai pentru a le cupla între ele. Împreună, ne vor sluji interesele.

— O navă senatorială? se interesă Sienar.

Tarkin clătină din cap.

— Proprietatea unui asociat al cavalerilor Jedi. Nu te mai pipăi atâta, Raith. Nu-i politicos!

Ridică palma, arătând telecomanda minusculă pe care o ţinea acolo. Apăsă o tastă şi ceva foşni în pantalonii lui Sienar. Bărbatul se înfioră, simţind o mişcare pe picior, apoi zări droidul îndepărtându-se de cizma sa. Era micuţ, de un tip complet necunoscut, plat, flexibil şi capabil să-şi modifice textura pentru a corespunde cu a hainelor. Până şi un expert l-ar fi putut trece cu vederea.

Sienar se întrebă cât aveau să-l coste noutăţile aflate.

— Mă pregăteam să răspund afirmativ propunerii tale, rosti el pe un ton îmbufnat.

— Îţi repet, timpul ne presează.

— Şi nu aveai vreme nici măcar pentru o minimă politeţe... Între prieteni vechi?

— Câtuşi de puţin, rosti implacabil Tarkin. Obiceiurile vechi sunt pe ducă. Trebuie să ne adaptăm. Eu m-am adaptat.

— Văd. Ce altceva îţi mai pot oferi?

Comandorul consideră în sfârşit că era cazul să zâmbească, deşi asta nu-l făcu să pară mai prietenos. Încă din tinereţe, oasele feţei lui Tarkin răzbătuseră prea mult prin piele.

— Multe, Raith! A trecut destul de când nu ţi-ai mai folosit pregătirea militară, dar am credinţa că n-ai uitat-o. Acum, când sunt sigur că eşti alături de noi...

— Nici n-aş fi conceput altfel, murmură Sienar.

— Ţi-ar plăcea să comanzi o expediţie?

— Spre planeta exotică de care aminteai mai devreme?

— Da.

— De ce mi-ai mai povestit despre ea, dacă n-ai avut destulă încredere că-ţi voi da codul pentru dispozitivul de urmărire?

— Deoarece am fost recent informat că planeta aceea nu reprezenta un secret pentru tine.

Sienar îşi retrase brusc capul, aidoma unui şarpe care se pregăteşte să atace, şi inspiră adânc.

— *Sunt într-adevăr impresionat. Oare pe câţi dintre angajaţii mei cei mai loiali va trebui să-i... concediez?*

— Ştiai că planeta există. Deţii una dintre navele construite acolo.

Constructorului nu-i plăcea să fie prins cu minciuna, oricât ar fi fost de nevinovată.

— O carcasă inertă, rosti pe un ton justificator, cumpărată de la un locotenent corupt din Federaţia Comercială, care-i ucisese proprietarul. Navele nu mai funcţionează dacă proprietarii lor nu trăiesc.

— Este o informaţie utilă. Câte nave din acestea crezi c-au fost construite?

— Probabil o sută.

— Dintr-un total de douăzeci de milioane de nave spaţiale, înregistrate sau nu în galaxia cunoscută. Şi cât crezi că i-au costat pe proprietarii lor?

— Nu sunt sigur. Milioane... poate miliarde.

— Dintotdeauna, spuse Tarkin apăsat, te-ai considerat mai isteţ decât mine, cu un pas înaintea mea. Mereu călare pe situaţie. De data asta însă îţi pot salva cariera, poate chiar viaţa. Ne putem uni sursele şi resursele... pentru ca amândoi să fim mult înaintea celorlalţi.

— Evident, încuviinţă Sienar inexpresiv. Consideri că ar fi momentul şi locul potrivit pentru o strângere de mână fermă?

8

Obi-Wan şi Anakin îşi puseră cizme şi i se alăturară lui Charza în cabina de comandă, aflată în carlinga tribord. Prin hublourile largi ce înconjurau postul de pilotaj, se putea zări noaptea care acoperea planeta de sub ei, metropola nesfârşită ce scânteia ca o grădină zoologică gungană din adâncul oceanului. Anakin se opri lângă un şir de creaturi micuţe cu cochilii dure şi numeroşi cleşti, care se agitau în apa dinapoia canapelei fără spătar a pilotului. Obi-Wan se gârbovi, aşezându-se într-un fotoliu gol, mai mic, vizavi de canapea.

Charza nu trebui să-şi întoarcă trupul pentru a-i examina cu o pereche de ochi purpuriu-închis, tiviţi cu argintiu.

— Mi s-a spus că ai solzul unui vierme de gunoi, se adresă el băiatului. Că l-ai câştigat într-o cursă în puţ.

— N-a fost o cursă oficială, preciză Obi-Wan.

— Nu mi-ai îngăduit să i-l dau lui Greeter şi să-mi revendic rangul, spuse Anakin cu amărăciune.

— Îmi place să urmăresc cursele din puţ, zise Charza. Poporul meu manifestă în prea mică măsură un comportament competitiv. Este amuzant să priveşti specii mai agresive, năpustindu-se să-şi întâlnească soarta.

Se arcui brusc spre înapoi, îşi plimbă franjurile ţepoase deasupra şirului de creaturi cu cleşti şi ridică două dintre ele. Le dirijă spre o sutură care se deschise între perii groşi de pe abdomen şi le înghiţi iute.

Creaturile rămase în şir îşi păstrară alinierea, daremiserăclic-uri din cleşti, parcă aplaudând.

— Cu plăcere, li se adresă pilotul.

Anakin se cutremură. Obi-Wan se foi în fotoliu, apoi vorbi:

— Charza, poate că ar trebui să-i explici padawanului meu care sunt relaţiile tale.

— Aceştia sunt prieteni, confidenţi şi membri de echipaj, spuse Charza. Ei visează să fie consumaţi de Cel Mare.

Anakin se strâmbă, dar numai pentru o fracţiune de secundă, dându-şi seama că Charza îl putea vedea şi în lumina slabă. Privi spre Obi-Wan, simţindu-se pierdut.

— Niciodată nu lua lucrurile aşa cum sunt, îl povăţui încetişor maestrul său.

— Cu toţii suntem parteneri, urmă Charza, şi ne ajutăm în navă. Cei mici asigură hrana şi, după ce sunt mâncaţi, eu le port urmaşii în interiorul meu. Le nasc şi le îngrijesc copiii, care, la rândul lor, devin membri de echipaj, parteneri... şi hrană.

— Îţi mănânci toţi partenerii? întrebă băiatul.

— Stelelor, nu! exclamă Charza cu o imitaţie hârşâită de râs omenesc. Unii ar avea un gust oribil şi apoi nu se

procedează chiar aşa. În nava aceasta avem multe relaţii diferite. Unii sunt hrană, alţii nu. Toţi cooperează. Vei vedea.

Folosind comenzi montate pe contrafişele ce se curbau de o parte şi alta a sa, Charza desprinse nava de docul orbital şi cuplă motoarele subluminice.

În ciuda vechimii, YT-l150 acceleră remarcabil de lin şi, peste câteva minute, părăsiseră orbita Coruscantului, deplasându-se către punctul de unde aveau să efectueze saltul în hiperspaţiu.

— Este o navă bună, încuviinţă Charza, iar perii şi ţepii săi mângâiară cel mai apropiat perete de compartimentare. Un prieten bun.

9

— Raith, rosti Tarkin în timp ce umplea paharele cu vin de chimbak de pe Alderaan, tu căutai de ani de zile o oportunitate ca asta.

Apartamentul comandorului era micuţ, dar elegant, aflat la înălţime, pe nivelul rezidenţial al Primului Turn Senatorial, cu doi kilometri mai sus decât majoritatea oraşului.

— Chiar dacă, poate, nu conştientizai, ţi-ai dorit dintotdeauna să fii acolo, pentru zorii unui nou mod de a acţiona în lumea afacerilor.

Sienar nu era băutor, însă acum se comportă prietenos şi cooperant. Nu-i făcea plăcere prezenţa cioplitorului-în-sânge. Luă paharul şi se prefăcu că savurează buchetul vinului. Sclipirea scurtă şi liniştitoare din piatra verde-strălucitor a inelului său îl anunţă că

lichidul roşu şi gros nu conţinea otrăvuri sau droguri. Într-adevăr, vinul era aromat şi delicios.

— Probabil însă, urmă Tarkin, că ţi se pare interesant că n-ai prieteni în care să te poţi încrede. Prietenia este un apanaj al trecutului. În clipa de faţă, nu există decât alianţe şi avantaje. Bizuirea pe încredere constituie o slăbiciune majoră.

Era posibil ca Tarkin să-şi fi pierdut inocenţa cu mult înaintea lui Sienar.

— Tot nu mi-ai făcut prezentările, îi atrase acesta atenţia.

— El este Ke Daiv, se întoarse comandorul către cioplitorul-în-sânge, şi provine dintr-o faimoasă familie de politicieni de pe Batorine. Anterior, Ke Daiv a făcut parte dintr-un corp select de asasini, afiliat în mod liber Federaţiei Comerciale. Bănuiesc că a fost vorba despre o ultimă şi stângace întreprindere a unei tentative de răzbunare împotriva ordinului Jedi.

Sienar îşi ţuguie buzele la auzul impertinenţei.

— Chiar aşa? întrebă el, simulând un mic fior de uimire.

În privinţa aceea ştia mai multe decât bănuia Tarkin, şi mai suspecta că, într-un fel sau altul, comandorul fusese implicat, totuşi sursele sale nu-i putuseră preciza multe detalii.

— În cel mai bun caz, zise Tarkin fixându-l cu privirea, o tentativă prost plănuită.

— Ştiam că cioplitorii-în-sânge nu se implică în viaţa politică din exteriorul planetei lor, comentă Sienar.

— Sunt un individualist, replică Ke Daiv. Oportunităţile se extind o dată cu libertatea, dinspre trecut spre viitor.

— Elegant formulat, încuviinţă Tarkin. De fapt, eu l-am solicitat. Aptitudinile îi sunt considerabile şi a eşuat

împotriva unui cavaler Jedi. Eu l-aş ierta pentru asta, ce zici?

— Voi încerca din nou, şi voi reuşi, dacă se va ivi ocazia, spuse Ke Daiv.

— Cioplitorii-în-sânge sunt o rasă de artişti, rosti Sienar. Corectează-mă, dacă greşesc, dar nu-i adevărat că produsul cel mai faimos de pe Batorine este o sculptură... realizată din lemnul roşu-strălucitor al arborelui-de-sânge indigen?

— Semnificaţia este dublă, explică Ke Daiv. În mod similar, asasinatul este o varietate de sculptură – Îndepărtează inutilul.

Sienar termină paharul şi-l felicită pe Tarkin pentru gusturile sale. Comandorul înclină din cap spre Ke Daiv, care se ridică şi părăsi încăperea.

— Impresionant, comentă Sienar după ce uşa îngustă se închise.

Pe Coruscant, spaţiul constituia un lux şi, chiar acum, în criza economică, apartamentul lui Tarkin, deşi situat sus deasupra oraşului, era mult mai puţin spaţios şi, oricum, mai sărăcăcios mobilat decât cel al lui Sienar.

— Ar fi nevoie de câteva decenii pentru ca oamenii să ajungă rasa conducătoare a galaxiei, pufni Tarkin. Toleranţa şi slăbiciunea predecesorilor noştri au făcut necesar ca, deocamdată, să fim mărinimoşi.

Ascultă un piuit scurt emis de comunicatorul pe care-l ţinea într-o mână.

— Ţinta, anunţă el, a părăsit orbita. Dispozitivul nostru de urmărire comunică deja cu al său.

— Cum vor reacţiona neimoidienii – şi toţi ceilalţi membri fondatori ai Federaţiei Comerciale când vor descoperi că li se pregăteşte debarcarea? Noua înţelegere cu Senatul ar putea cauza neplăceri.

— Să zicem, deocamdată, că avem de partea noastră forţe puternice. Forţe care mă înfioară chiar şi pe mine,

când mă gândesc la ele. (Tarkin coborî comunicatorul şi-şi masă braţul cu cealaltă mână.) Mai bine să discutăm însă problemele imediate. Suntem implicaţi într-un joc a cărui miză este uriaşă. După cum ai observat, trebuie să avansez destul de mult în această nouă ierarhie. Sper ca, în cele din urmă, să fiu răsplătit cu funcţia de guvernator provincial şi să pot controla mai multe sisteme stelare. Cât despre tine... tu vei vinde echipamente oricărei forţe politice care va supravieţui acestei fierberi. Împreună, putem găsi planeta misterioasă şi s-o exploatăm în beneficiul reciproc.

— Este foarte interesant, aprobă Sienar. Nişte nave Clasa 0,4 ar însemna o descoperire remarcabilă.

Cu adevărat, *gândi el. Dacă ar fi deţinut un asemenea avantaj tehnologic, plus zece ani de dezvoltare continuă, el însuşi ar fi putut deveni suficient de bogat pentru ca să poată numi personal membrii oricărui nou guvern galactic.*

Viitorul îndepărtat era însă mai puţin presant acum.

— Din păcate, vorbi Tarkin, nu te voi putea însoţi. Deocamdată trebuie să rămân aici, pe Coruscant, ca să-mi continuu jongleriile. Vei fi însă bine echipat.

Comunicatorul piui din nou.

— Vor urma nişte zile încordate, reluă el. Nava care ne interesează a intrat în hiperspaţiu. Am poziţionat transpondere subspaţiale, pe o rază de câteva sute de ani-lumină în jurul probabilei locaţii a planetei misterioase.

— Aşadar... voi avea de-a face cu o întreagă planetă, în calitate de comandant al fostelor forţe ale Federaţiei Comerciale?

— Vei dispune de droizi, de un mic contingent alcătuit din membrii echipajului şi de trupe. Desigur, echipajul şi aghiotanţii tăi vor deţine pregătire specifică Federaţiei Comerciale. Deocamdată, Republica n-a preluat unele

nave ţinute în rezervă. Ke Daiv te va însoţi. El are experienţă cu armamentul Federaţiei şi va fi sub comanda mea directă.

— Perfect, aprobă Sienar deşi gândea cu totul altfel.

Niciodată nu fusese încântat de trupele de droizi. În opinia sa, erau substituenţi jalnici ai soldaţilor vii, fiind limitaţi ca inteligenţă şi flexibilitate.

Aparent, Tarkin îi simţi neplăcerea.

— Vei folosi o nouă varietate de droizi de luptă, îi spuse. Au inteligenţa îmbunătăţită şi nu mai sunt dirijaţi centralizat. Federaţia a învăţat din disputele recente.

— Minunat, comentă fără entuziasm Sienar.

— Bineînţeles, îţi voi lăsa timp să-ţi pui afacerile în ordine.

— Asta ar putea dura vreo două luni.

— Sper să fii gata în două zile.

— Desigur, încuviinţă Sienar şi se ciocăni gânditor cu degetul în bărbie. Ke Daiv a eşuat într-o misiune, totuşi se pare că a fost promovat, din calitatea de asasin falimentar în cea de secund al unei... ce va fi? O flotă?

— O escadră, răspunse Tarkin cu un rictus, dar Ke Daiv nu va face parte din structura ta de comandă. Sunt totuşi de acord. Din unele puncte de vedere, situaţia este penibilă.

— *Dă-mi voie să ghicesc. Forţe întunecate ne manipulează pe toţi, iar Ke Daiv are relaţii ? Relaţii non-umanoide care continuă să fie utile ?*

Comandorul se strâmbă, însă nu răspunse.

— Pregăteşte-te de plecare, Raith, zise el. Şi pentru binele nostru al tuturor, nu pune prea multe întrebări.

10

Obi-Wan ascultă ritmul regulat al respiraţiei lui Anakin. Pe băiat îl istoviseră evenimentele zilei şi adormise buştean. Conturat de lumina slabă a lămpilor de veghe albastre din cabină, chipul său era frumos, tânăr şi perfect.

Maestrul Jedi se lăsă pe spate în cuşetă, ascultând şi simţind bâzâitul şi zumzetul hiperpropulsiei. Se îndepărtaseră mult de Coruscant... totuşi Obi-Wan percepea o nelinişte evidentă. Era ceva legat de misiunea lor – practic, o simplă aventură, o călătorie spre un colţ îndepărtat al galaxiei, în scopul realizării contactului cu o planetă aparent necunoscută Republicii şi duşmanilor acesteia. Obi-Wan fusese de multe ori în regiuni care nu se găseau sub jurisdicţia nimănui. Misiunea nu era, desigur, lipsită de pericole, dar, în acelaşi timp, aveau să fie departe de primejdiile de pe Coruscant.

Pe maestrul Jedi îl tulbura mai degrabă faptul că avea să-l aibă permanent în grijă pe Anakin. În Templu, băiatul fusese înconjurat de mulţi Jedi şi de ajutoarele acestora, inclusiv de personalul de deservire, care preluaseră o parte din povara de pe umerii lui Obi-Wan. Ei jucaseră rolul familiei şi Anakin le absorbise toată atenţia.

În realitate, Obi-Wan nu ştia dacă se ridica la înălţimea sarcinii – el avea tendinţa să-şi ordoneze gândurile şi viaţa, pe când Anakin Sky walker spulbera ordinea aceea de câte ori putea.

De pildă, farsele. Anakin luase odată un droid de protocol stricat, pe care-l găsise abandonat, îi reparase alimentatorul şi-l îmbrăcase într-o robă Jedi. Capacitatea intelectuală a droidului fusese demult diminuată, în cine

ştie ce accident, iar Anakin îi montase verbo-creierul simplu al unui droid de bucătărie, după care-l postase pe coridorul unde se afla camera lui Obi-Wan. Neputând să vadă chipul droidului sub glugă,

Obi-Wan vorbise cu el două minute, înainte să-şi dea seama că forma aceea nu era un Jedi, şi nici măcar o fiinţă vie. În interiorul Templului, percepţiile şi vigilenţa sa fuseseră relaxate. Anakin chiar îl tachinase în legătură cu episodul acela – un ucenic care să-şi tachineze maestrul!

Obi-Wan surâse. Era exact ce ar fi făcut şi Qui-Gon. Cu Anakin, graniţele dintre maestru şi ucenic dispăreau adesea. De acum devenise firesc pentru el să-şi dea seama că putea să înveţe de la băiat. În clipele sale de slăbiciune, simţea însă că nu era mersul normal al lucrurilor.

Cu toate acestea, continua.

Pericolul cât se poate de real era că Anakin nu putea şi nu voia să-şi controleze aptitudinile, talentele excepţionale, puterea. În majoritatea cazurilor, se comporta ca un băiat oarecare aflat în pragul maturităţii, gata să facă toate greşelile care ar fi fost de aşteptat din partea sa.

Deocamdată nu se întâmplase nimic, totuşi Obi-Wan era sigur că într-o bună zi, în curând, pericolul avea să apară, nu cauzat de energia şi de aventurile năstruşnice ale băiatului, ci de o aplicare greşită a Forţei.

Poate că de aceea se simţea tulburat.

Sau poate că nu.

Adoptă o stare de atenţie meditativă. În ultimii doi ani, Obi-Wan încercase să-şi reducă necesarul de somn. Toţi Jedi pe care-i cunoştea dormeau, dar auzise că existau unii care nu dormeau deloc. El era convins că atenţia meditativă îndeplinea toate funcţiile somnului şi-i oferea răgaz să-şi examineze propriile gânduri la

nivelurile cele mai profunde, păstrând în acelaşi timp vigilenţa.

Încă n-ai încredere în tine, Jedi. N-ai încredere în legătura ta subconştientă cu Forţa.

Obi-Wan întoarse capul şi privi în cabina întunecată. Parcă ar fi vorbit Qui-Gon Jinn, totuşi el nu auzise nimic. Şi nici băiatul nu scosese vreun sunet.

În mod straniu, incidentul nu-l tulbură şi mai mult pe Obi-Wan.

— Nu, maestre, rosti el fără să se adreseze cuiva anume, nu am încredere. Aceasta este puterea mea.

Qui-Gon ar fi dezbătut cu ardoare opinia respectivă, dar nu se auzi nici un răspuns.

11

Sienar încercă să se concentreze asupra călăriei şi să ignore vârtejul de griji care nu-i dădea pace de la ultima întrevedere cu Tarkin.

Animalul, un trith acrobat sur-albăstrui, tropăia graţios pe şase picioare, ocolind manejul privat al lui Sienar şi răspunzând la cea mai uşoară atingere a gleznei sau la tresărirea braţului călăreţului. Spinarea trithilor acrobaţi era o şa naturală... dacă manipulările genetice ce duraseră o mie de generaţii puteau fi considerate naturale. Animalele constructorului – avea trei acrobaţi – erau cele mai bune ce puteau fi cumpărate pe piaţă, un alt lux a cărui posibilă pierdere îl făcea să şovăie. *Prea moale, prea ataşat, prea lipsit de flexibilitate!*

Cu toate acestea, Sienar îşi văzu de călărie şi încercă să se simtă bine.

Trase uşor de frâie şi trithul se cabră pe cele două perechi posterioare de picioare, agitându-le cu eleganţă pe cele anterioare. Emitea sunete muzicale ca de flaut, ce-l înfiorau pe bărbat până în adâncul inimii. Fusese o vreme când ar fi putut călări un trith zile întregi prin prerie, simţindu-se absolut fericit... desigur, până i-ar fi venit ideea altui proiect de navă spaţială.

Câteva luni bune probabil că nu avea nici să călărească, nici să proiecteze. Se părea că Tarkin considera că-i putea modifica viaţa, amestecându-se în afacerile lui, ameninţându-l şi înfruptându-se cu lăcomie din multele sale secrete.

Problema era că se putea ca Tarkin să fi avut dreptate: sub mlaştina de obligaţii şi impuneri, se găsea ascunsă o oportunitate reală. Comandorul urma să profite totuşi cel mai mult de pe urma participării lui Sienar.

Îşi roti trithul şi-l apăsă cu gleznele, pentru ca să galopeze pe perechile posterioare de picioare. Exerciţiul era dificil şi bărbatul se simţea mândru de performanţele excelente ale animalelor sale, care câştigaseră multe trofee în competiţii pe câteva planete.

Dinapoia uşilor duble mari prin care se făcea accesul în manej, răzbătu larmă. Droizii de securitate apărură în arenă, retrăgându-se şi gesticulând agitaţi. Sienar descălecă iute şi se ascunse îndărătul trithului, privind peste blana moale de pe spinarea animalului.

Tarkin trecu printre droizi, ignorându-le avertismentele; ţinea în mână un dislocator ionic de grad senatorial, care făcea inutil orice droid de securitate.

Sienar rânji funest şi ocoli trithul, care fornăi speriat de prezenţa străinului. Din fericire, Tarkin venise de data aceasta neînsoţit de cioplitorul-în-sânge.

— Bună dimineaţa, Raith, strigă vesel comandorul. Trebuie să-ţi văd nava sekotană. Acum!

— Nici o problemă, vorbi amabil Sienar. Ar fi bine ca, pe viitor, să mă anunţi când soseşti, fiindcă nu toţi droizii mei de securitate sunt afectaţi de dislocatoare. Este bine că ţi-am anticipat lipsa de politeţe... şi i-am programat să te identifice. În caz contrar, te-ar fi doborât imediat ce ai fi trecut de uşile acelea.

Tarkin privi peste umăr şi păli uşor.

— Am înţeles, spuse el coborând dislocatorul. Nu s-a-ntâmplat nimic.

— De data asta, nu, murmură Sienar.

Două dintre fabricile vechi ale lui Sienar fuseseră păstrate în subteranele capitalei, după ce bărbatul îşi mutase teatrul de operaţii în locaţii mai spectaculoase. Chiria era mică, iar musafirii nepoftiţi puteau să dispară fără a crea probleme cu legea. De altfel, aici îşi amplasase majoritatea droizilor de securitate independenţi proveniţi de pe planete exterioare – cei mai buni care puteau fi procuraţi prin contrabandă şi care răspundeau numai comenzilor sale.

Ca paznici, droizii erau neîntrecuţi. Vigilenţa nu le putea slăbi din cauza plictiselii.

Tarkin îl urmă pe constructor, trădându-şi pentru prima dată nervozitatea. Proprii săi droizi de securitate păreau mici şi lipsiţi de importanţă, pe lângă uriaşele maşinării argintii, cu blindaje grele, care păzeau resturile navei sekotane din hangarul întunecat, uscat şi cavernos.

— Epava asta m-a costat o sută de milioane de credite, vorbi Sienar aprinzând câteva reflectoare din depozitul în care ecourile răsunau straniu. După cum vezi, arată deplorabil.

Tarkin ocoli fuzelajul cu înveliş neregulat, conţinut într-un câmp sclipitor de refrigerare. În ciuda criogeniei şi a eforturilor, mai puţin vizibile, de conservare, curbele cândva graţioase se transformaseră într-o masă zbârcită, dezumflată.

— Este organică, observă comandorul încreţind nasul.

— Credeam că ştiai deja asta.

— Nu credeam că-i... atât de organică. Mi se spusese că navele sunt, cumva, vii, dar... Dacă-i moartă, este inutilă, nu?

— O păstrez doar ca pe o curiozitate, o monstruozitate din adâncurile spaţiului, rareori întâlnită. Cât despre înţelegerea capacităţilor ei, din păcate n-a mai rămas mare lucru pentru o analiză.

— Eu am nişte imagini, zise Tarkin. Nave andocate pe planetele periferice, alimentându-se cu combustibil.

— Şi cu substanţe nutritive, fără îndoială, adăugă Sienar.

Probabil că văzuse şi el aceleaşi imagini.

— Este o plantă, sau un animal?

— Nici una, nici alta. Nu se poate autoreproduce. Nu are structură celulară, ci ţesuturi dense şi diferite, care încorporează metale şi o varietate de polimeri foarte rezistenţi la solicitări mecanice şi termice... Realmente, o minune! Lipsită de proprietar, moare însă şi se descompune repede.

— Să fie reminiscenţe ale tehnologiei gungane de pe Naboo? sugeră Tarkin.

— Poate că da, spuse Sienar, sau poate că nu. Gunganii îşi construiesc navele din materie organică, dar ele nu sunt vii. Aceasta pare... diferită. Înainte să fi primit generoasa ta ofertă, căutam un proprietar care să fie de acord să-mi permită accesul la o navă sekotană aflată în stare de funcţiune. Deocamdată însă n-am căpătat nici un răspuns. Se pare că păstrarea secretului face parte

din contract, iar încălcarea contractului poate duce la încheierea relaţiei dintre proprietar şi navă. Asta-i tot ce am izbutit.

— Am înţeles, încuviinţă comandorul. Raith, am ales omul cel mai potrivit pentru misiunea asta. Simt că te vei ridica la înălţimea aşteptărilor.

— Acum, zise Sienar, după ce mi-ai văzut trofeul atât de costisitor şi în acelaşi timp dezamăgitor, te pot invita la micul dejun? Este târziu şi încă n-am mâncat.

— Nu, mulţumesc. Mai am multe vizite de făcut. Menţine-ţi un program flexibil, prietene. În orice clipă, poate să apară ceva nou.

— Bineînţeles, aprobă Sienar.

Timpul meu îţi aparţine, Tarkin. Eu am răbdare.

12

În drum spre punte, Obi-Wan se opri şi privi în cubiculul unde locuiau nutrivele, micuţele creaturi asemănătoare unor crabi. Anakin stătea pe un taburet în mijlocul lor, cu fruntea încreţită de concentrare.

Brusc, ridică ochii spre Obi-Wan şi rosti:

— Nu pot decide dacă-mi place sau nu chestia asta.

— Ce anume?

— Relaţia lor cu Charza. Par să-l venereze, dar el le mănâncă.

— În cazul acesta, m-aş încrede mai degrabă în sentimentele lor decât în ale tale.

Anakin nu era convins.

— Nu mă simt în largul meu în preajma lui Charza.

— Este o fiinţă onorabilă, replică Obi-Wan.

Băiatul se sculă, plescăind cu cizmele, şi nutrivele se retraseră, emiţând clic-uri din cleştişori.

— *Înţeleg multe din ce spun ele. Sunt inteligente, dacă ţii seama cât sunt de micuţe. Mi-au spus că sunt mândre că Charza le mănâncă doar pe ele.*

— *A mânca sau a fi mâncat – o simplă chestiune de noroc şi coordonare, comentă Obi-Wan aparent nepăsător.* (În sinea sa, admira disciplina şi autosacrificiul echipajului din Star Sea Flower.) *Peste câteva minute, ne întâlnim cu Charza, pentru a afla toate informaţiile, iar peste o oră, ieşim din hiperspaţiu.*

Anakin pocni din vârfurile unghiilor, luându-şi rămas bun de la nutrive, şi ieşi, lipăind, din cubicul, pentru a i se alătura lui Obi-Wan în coridorul central.

— Îţi place relaţia asta, fiindcă ele ascultă ordinele fără să comenteze.

— Este vorba despre ceva mult mai profund! se încruntă indignat Obi-Wan. Cred că poţi să simţi structura fundamentală de aici...

— Sigur că da, replică Anakin şi porni înainte.

Trecură pe lângă o cascadă cu apă de mare desalinizată, care curgea pe perete dintr-o conductă situată sub plafon şi care abunda în creaturi cu cochilii de mărimea vârfului unui deget. Trei nutrive se aliniaseră la baza cascadei, acolo unde apa se aduna într-un bazin, înainte de a fi purtată dincolo de peretele de compartimentare. Pescuiau grăbite, folosindu-se de cleşti, şi înfulecau cu lăcomie.

Trecând de cascadă, padavanul şi maestrul său intrară în cabina de comandă. Charza Kwinn era înconjurat de o mulţime de nutrive şi ajutoare. Până atunci, Obi-Wan nu le văzuse pe toate laolaltă, şi spectacolul era impresionant. Aparent, nu exista un centimetru pătrat de echipament care să nu fie deservit de câteva creaturi de diferite dimensiuni, începând de la

nutrive, continuând cu altele de mărimea mâinii sale, şi ajungând la duplicate ale lui Charza, înalte de un metru.

Aşezat pe canapeaua fără spătar, pilotul manipula o mulţime de instrumente cu ajutorul ţepilor. Perii "capului" său se frecau de curba superioară a piciorului, scoţând sunete puternice şi ritmice, care aduceau cu zgomotul talazurilor lovind ţărmul.

Se opri, când observă intrarea pasagerilor săi şi nutrivele emiseră clic-uri dezamăgite; se părea că pilotul le cântase. Charza îşi reorientă uşor perii în jurul stigmatelor, pentru a imita vorbirea omenească.

— Bun venit! Cabina este confortabilă?

— Destul, răspunse Obi-Wan.

— Acum, vă voi spune mai multe despre locul spre care vă îndreptaţi, în primul rând – dimensiunile. Zonama Sekot are circumferinţa de nouă mii de bazine saline, ceea ce, în sistemul de măsură al Republicii, înseamnă... Se consultă cu una dintre copiile sale mai mici: Unsprezece mii de kilometri. Sistemul ei stelar este format din trei sori, într-o regiune ascunsă a riftului Gardaji, înconjurată de nori de praf gigantici. Două dintre stele, o uriaşă roşie şi o pitică albă, se rotesc aproape una de cealaltă. Zonama Sekot se află pe orbita celei de a treia stele, un soare galben – strălucitor, situat la câteva luni-lumină de ceilalţi doi sori. Dacă nu ştii drumul, este aproape imposibil de găsit.

Făcu o pauză, deoarece două nutrive i se oferiră cu entuziasm pentru a fi consumate. Charza clătină cu blândeţe din cap, înainte şi înapoi, iar nutrivele se retraseră aparent dezamăgite.

— Le îmboldeşte ceasul biologic, explică el. Trebuie să le mănânc înainte de sfârşitul zilei, altfel copiii li se degradează. Dar acum sunt plin!

Obi-Wan privi reacţia lui Anakin. Poate că Charza nu era simbolul parental cel mai potrivit, care să-i fie oferit băiatului în această etapă a vieţii.

— Acum, anunţă Charza, aplecându-se într-o parte şi trăgând două manete masive, paralele, ieşim din hiperspaţiu!

Hublourile frontale se deschiseră din nou. Imaginea stranie din exterior colapsă spre un punct orbitor. Brusc, stelele reapărură – stelele şi roata de foc roşu-purpuriu care domina cerul planetei Zonama Sekot.

— Uau! făcu Anakin holbând larg ochii. (Spectacolul era ameţitor, poate cel mai frumos pe care-l văzuse vreodată.) Unde-i planeta? întrebă el nerăbdător.

— Soarele Zonamei Sekot se află înapoia noastră, răspunse Charza. Aceşti doi balerini spectaculoşi, uriaşa roşie şi pitica albă, cu lunga lor coadă spirală, sunt tovarăşii săi din tripletă.

Roata de foc începea ca o panglică de materie stelară ce se desprindea din uriaşa roşie. Se curba după aceea în jurul piticei albe, care o proiecta spre exterior, în şuviţe răsucite de gaze ionizate.

— O poţi vedea şi pe Zonama Sekot... punctuleţul acela verde din faţă. Cu ajutorul ţepilor. Charza apucă un indicator lung şi ciocăni în hublou: Acolo – o vezi?

— O văd, încuviinţă Anakin.

Nutrivele micuţe se mişcară grăbite, ca să ocupe poziţii cât mai bune, şi ciripiră admirativ. Două se cocoţară pe umerii lui Anakin. Un vierme cu franjuri, o copie la scară redusă a lui Charza, i se curbă în jurul unui picior şi emise gâlgâituri mulţumite.

— Nu te deranjează? îl întrebă Charza.

— Câtuşi de puţin.

— Se simt în siguranţă alături de tine, aprobă pilotul. Le atragi aşa cum li se întâmplă rareori!

Roti canapeaua şi plimbă câţiva ţepi peste altă consolă de instrumente. Deja, planeta verde avea dimensiunea vârfului degetului mare, aşa cum se vede la capătul braţului întins.

— Ultima dată când am fost pe Zonama Sekot, am lăsat-o pe Vergere pe un platou muntos din emisfera nordică, în apropierea polului. Sper din toată inima că mai trăieşte.

— Eu cred că mai trăieşte, zise Obi-Wan.

— Poate că da, pufăi Charza. Aici nu există piraţi şi nici centre de comerţ – de fapt, Zonama Sekot este singura planetă locuită pe o rază de mulţi ani-lumină. Se află însă foarte aproape de marginea galaxiei. Dincolo de punctul acesta, multe sunt necunoscute. Orice se poate întâmpla.

— "Marginea galaxiei"! repetă Anakin, fascinat în continuare de imaginea pe care o vedea prin hublou. Putem fi primele fiinţe care să treacă de ea! Se uită spre Obi-Wan: Dacă am vrea...

— Există încă frontiere ce trebuie cucerite, fu de acord Obi-Wan, iar lucrul acesta este dătător de speranţe.

— De ce "dătător de speranţe"? întrebă Charza. Locurile pustii, fără prieteni, nu sunt bune!

Maestrul Jedi surâse şi clătină din cap.

— Necunoscutul este un loc unde putem descoperi cine suntem cu adevărat.

Anakin îl privi surprins.

— Aşa m-a învăţat Qui-Gon, încheie Obi-Wan, lăsându-şi mânecile lungi ale mantiei peste carâmbii cizmelor ce-i acopereau genunchii.

— Zonama Sekot nu este pustie, spuse Charza, ci locuită de fiinţe care nu sunt băştinaşe. Au sosit aici cu mult timp în urmă, nu se ştie exact când anume, dar de abia recent au invitat oaspeţi, în principal clienţi bogaţi

de pe planete ce nu datorează supunere Republicii şi nici nu depind de comerţul desfăşurat de Federaţia Comercială. Vă voi arăta acum o imagine pe care Vergere a expediat-o spre nava mea, înainte să părăsesc sistemul stelar.

Pufăi ordine spre un ciorchine de nutrive cocoţate pe o consolă. Acestea dansară pe taste şi traseră de manete, iar în faţa lor apăru o hologramă.

— Opţiunile pentru oameni, murmură Charza şi nutrivele reglară imaginea colorată, dar înceţoşată, care pluti în mijlocul punţii, conturându-se cu precizie, şi se animă.

Obi-Wan şi Anakin se aplecară înainte, privind cu atenţie.

În lumina apusului, se derula un peisaj verde intens. Mărimea arborilor ce ocupau majoritatea cadrului nu fu imediat aparentă, până ce Anakin nu observă o structură artificială în colţul stânga-jos, ca un fel de balcon pe care stăteau nişte oameni. Înţelese atunci că arborii aveau minim cinci – şase sute de metri înălţime, iar giganticele cupole verzi de frunziş din colţul dreapta-sus aveau un diametru de cel puţin câteva sute de metri. Predomina culoarea verde, însă coroanele bogate abundau şi în tonuri de auriu, albastru, purpuriu şi roşu.

— Nu seamănă cu nişte copaci adevăraţi, comentă Obi-Wan.

— Nu sunt copaci, explică Charza. Nu sunt deloc copaci. Vergere îi numea bora.

Apunând într-o pâclă aurie printre şirurile de excrescenţe uriaşe, soarele galben al planetei nu constituia singura lumină de pe cer. Vasta roată de foc, alcătuită din gaze roşii şi purpurii, acoperea tot firmamentul nordic vizibil înapoia lui bora.

— Asta-i tot ce ştiu, continuă Charza. Am debarcat-o pe Vergere, am aşteptat până am căpătat permisiunea

de decolare şi am revenit pe orbită. Nu aveam instrucţiuni s-o recuperez, aşa că am plecat, după cum îmi spusese chiar ea. La momentul respectiv, detectasem în regiune şase nave de tipuri cunoscute. Toate erau private şi cred că aparţineau clienţilor constructorilor de nave de pe Zonama Sekot.

— Ai procedat bine, spuse Obi-Wan sculându-se. Poate că nu s-a întâmplat nimic rău.

— S-ar putea ca ea să mai trăiască, spuse pilotul, dar nu cred că totul este bine.

— Îţi spune ceva instinctul?

Charza zumzăi şi înălţă capul spre plafon, apoi se răsuci pentru a-i privi cu toţi ochii.

— O simplă constatare. Când un Jedi călătoreşte singur, poate că nu-i motiv de alarmă. Dar când un Jedi amuţeşte şi alţi Jedi vin după el... urmează necazuri şi aventuri!

13

Tarkin mergea înaintea lui Sienar prin tunelul spre naveta care-i aştepta.

— N-avem timp de pierdut, strigă el peste umăr. Au ieşit din hiperspaţiu şi am recepţionat semnalul dispozitivului de urmărire. Avem la dispoziţie mai puţin de o oră, până să faci joncţiunea cu escadra şi să părăseşti Coruscantul.

Sienar strânse spasmodic geanta de voiaj şi transmise instrucţiuni de ultimă secundă droidului său de protocol, care-l urma grăbit, cu mers clătinat.

— Haide o dată! răcni Tarkin.

Sienar înmână droidului ultimul obiect pe care-l pregătise dis-de—dimineaţă: un disc micuţ, conţinând instrucţiuni speciale pentru cazul în care nu s-ar mai fi întors.

Droidul se opri la rampa de îmbarcare şi semnală un rămas-bun oficial, în timp ce Sienar i se alătura lui Tarkin în salonul luxos al navetei. Trapa glisă, închizând ecluza cu un şuierat care le înfundă urechile celor doi pasageri, după care aparatul se desprinse de dana-turn şi pătrunse printr-un coridor liber în culoarele de trafic.

Se ridică iute pe orbită.

— Sper că-nţelegi care poate fi miza, vorbi Tarkin cu o expresie dură întipărită pe faţă.

Ochii lui albaştri se lărgiră şi deveniră extrem de serioşi, privindu-l pe Sienar. Astfel holbat, chipul său căpăta din nou aspectul unui craniu animat.

— Deocamdată, urmă el, nu suntem decât nişte slugi utile. Ne aflăm sub nivelul de cunoaştere al celor care vor conduce galaxia. Dacă planeta aceea şi navele ei vor fi atât de importante pe cât par, vom fi răsplătiţi regeşte. Vom fi băgaţi în seamă. Unii împărtăşesc deja convingerea mea că poate fi ceva foarte important. Toţi vor profita de succesul nostru şi, din acest considerent, misiunii i-a fost atribuită prioritate de nivelul 2. *Nivelul 2!*

— Nu nivelul 1 ? întrebă Sienar cu prefăcută inocenţă.

Tarkin se încruntă.

— Prietene, cinismul s-ar putea să nu-ţi fie cel mai bun ajutor.

— Îmi păstrez gândirea independentă.

— Pe termen lung, poate fi o opţiune de-a dreptul lipsită de înţelepciune, rosti comandorul şi ochii i se mijiră, devenind două fante înguste.

14

Charza aduse Star Sea Flower pe o orbită de altitudine înaltă în jurul planetei. Pe când cei doi Jedi îşi pregăteau bagajele în cabina lor. Obi-Wan scoase un săculeţ pe care-l tăinuise în mantie, îi desfăcu şnurul şi-l aşeză deasupra lucrurilor din geanta de voiaj.

Anakin îl privi plin de speranţă.

— Altă sabie? întrebă el.

— Nu încă, padawan, zâmbi Obi-Wan scuturând din cap. Ceva mai potrivit pentru o planetă condusă de negustori. Credite de aurodium, în stil vechi. Câteva lingouri cu valoare aproximativă de trei miliarde.

— N-am văzut niciodată atâta bănet! se apropie Anakin.

Obi-Wan clătină din deget în semn de avertisment, apoi deschise pachetul din săculeţ.

Cele zece lingouri de aurodium pur scânteiară aidoma unor flăcări minuscule. Fiecare conţinea o profunzime de lumină misterioasă, care refuza să se fixeze pe o singură culoare.

— Aşadar, reflectă băiatul, este adevărat ce se spune despre Templu...

— Că ascunde comori secrete? Nici vorbă! Astea au fost scoase dintr-un cont comun al Băncii Capitalei Galactice. Mulţi din galaxie îşi pun la dispoziţie resursele pentru susţinerea cavalerilor Jedi.

— N-am ştiut, mormăi Anakin uşor dezamăgit.

— Lingourile reprezintă doar câteva procente din contul respectiv. Bineînţeles, asta nu-nseamnă că le vom cheltui prosteşte. Vergere avea asupra ei aceeaşi sumă. Se zvoneşte că valoarea lingourilor ar ajunge pentru achiziţia unei nave sekotane. Să sperăm că zvonurile sunt corecte.

— Dar Vergere... poate că a cumpărat deja o navă.

— Ar fi bine ca noi să nu arătăm că ştim de existenţa lui Vergere.

— Ah... da.

Obi-Wan strânse lingourile, legă săculeţul şi-l întinse lui Anakin.

— Păstrează-l mereu asupra ta.

— Ce înţelept eşti! exclamă Anakin. Nimeni n-ar bănui că un băiat ar purta atâta bănet asupra lui. Aş putea cumpăra o YZ-l000... ba chiar, o sută de YZ-l000!

— Ce să faci cu o sută de rable stelare? se interesă Obi-Wan cu o curiozitate nevinovată.

— Le-aş reconstrui. Ştiu cum să le fac să meargă de două ori mai rapid decât în prezent – şi sunt destul de iuţi!

— Şi apoi?

— Aş concura cu ele în curse!

— Cât timp ţi-ar mai rămâne pentru instruire?

— Nu prea mult, recunoscu fericit Anakin, cu ochii dansându-i în cap.

Obi-Wan ţuguie buzele, dezaprobator.

— I-am luat! strigă băiatul, rânjind, şi înhăţă săculeţul pe care-l strecură sub tunică şi-l legă de corp cu restul şnurului. Îţi voi păzi banii tăi vechi. La urma urmelor, cine vrea să fie bogat?

— Pierderea lor ar fi un dezastru, avertiză Obi-Wan înălţând o sprânceană.

Zonama Sekot arăta straniu, chiar de la treizeci de mii de kilometri depărtare.

O pată rotundă, alb-perlat, din regiunea Polului Nord era înconjurată de o emisferă verde-viu, cu diverse nuanţe. Sub ecuator, emisfera sudică era acoperită de un plafon impenetrabil de nori argintii. De o parte şi alta a ecuatorului, o zonă gri-brun îngustă era întreruptă de ceea ce păreau fluvii şi lacuri, sau mări înguste. Marginea plafonului de nori sudici se curba în fuioare graţioase, care, la rândul lor, se desprindeau şi formau cicloane.

Aşteptând aprobarea de asolizare, Charza se ocupa de o naştere în alt compartiment al navei.

Anakin stătea în micul fotoliu lateral de pe punte, cu coatele proptite pe genunchi, şi privea planeta. Efectuase primul set de exerciţii al zilei şi avea gândurile extrem de limpezi. Uneori, când mintea îi era senină, când, pentru moment, îşi îmblânzea agitaţia specifică, avea impresia că nu mai era un băiat, ba nici chiar un om. Viziunea sa asupra lumii era cristalină şi absolută, şi se simţea de parcă şi-ar fi putut vedea toată viaţa în faţa ochilor, plină de fapte măreţe şi eroice – desigur, un eroism altruist, aşa cum îi stătea bine unui Jedi. Undeva în viaţa aceea avea să existe şi o femeie, deşi Jedi se căsătoreau rareori. Anakin îşi închipuia că femeia aceea avea trăsăturile reginei Amidala de Naboo, o personalitate puternică în felul ei, frumoasă şi demnă, dar în acelaşi timp tristă şi împovărată de griji – pe care Anakin avea s-o ajute să le rezolve.

Nu mai vorbise cu Amidala de ani buni, aşa cum nu vorbise nici cu mama lui, Shmi, dar în starea actuală de conştientizare disciplinată, amintirile femeilor acelea acţionau asupra sa ca o muzică îndepărtată şi inefabilă.

Scutură din cap şi ridică ochii, întorcându-şi emoţiile spre exterior, focalizându-le până ce părură că se transformă într-un punct strălucitor între ochi, şi se

concentră asupra Zonamei Sekot, pentru ca să vadă tot ce putea vedea...

Multe căi spre multe viitoruri se desprindeau din fiecare clipă, totuşi, fiind acordat la Forţă, un adept putea să contureze calea cea mai probabilă pe care s-o urmeze. Părea o contradicţie să-ţi poţi pregăti o cale în viitor, fără să ştii ce avea să conţină viitorul respectiv, însă rezultatul acela final îi stătea la îndemână unui maestru Jedi.

Obi-Wan îi mărturisise lui Anakin că, deocamdată, el însuşi nu avansase atât de mult, dar existau indicii că, înaintea unei misiuni, orice Jedi disciplinat – până şi un simplu padawan – putea de asemenea să privească, cumva, în viitor.

Anakin era sigur că asta făcea el acum. Avea senzaţia că toate celulele trupului îi erau acordate la un semnal foarte slab provenit din viitor-o voce, măreaţă şi în acelaşi timp gravă, parcă împovărată, care nu semăna cu nici una pe care o auzise vreodată...

Privind planeta, ochii i se deschiseră, treptat, tot mai mult.

Anakin Skywalker de pe Tatooine, fiul lui Shmi, padawan Jedi, în vârstă de numai doisprezece ani standard, îşi refocaliză toată atenţia asupra planetei Zonama Sekot. Corpul i se cutremură. Un ochi se închise parţial şi capul se plecă pe un umăr. După aceea, Anakin închise iute ambii ochi şi se înfioră din nou. Vraja se destrămase. Nu durase, probabil, mai mult de trei secunde.

Anakin încercă să-şi reamintească ceva generos şi frumos, un sentiment sau o stare de spirit pe care le atinsese în treacăt, dar nu putu să evoce decât chipul lui Shmi, zâmbindu-i trist şi mândru, ca o cortină protectoare deasupra oricăror alte amintiri.

Mama lui, care continua să fie atât de importantă şi atât de îndepărtată...

Băiatul nu putea să întrevadă niciodată faţa tatălui său.

Obi-Wan lipăi pe lângă cascadă şi intră în cabină.

— Charza a terminat cu puii, anunţă el. Acum au început instruirea pentru a se ocupa de navă.

— Aşa repede?

— Viaţa este scurtă pentru unele nutrive. Îmi pari gânditor.

— Am voie, nu?

— Atât timp cât nu sunt gânduri negative.

Privirea lui Obi-Wan era iritată şi îngrijorată. Anakin sări brusc de la locul său şi-şi îmbrăţişă maestrul cu o frenezie care-l surprinse pe acesta.

Obi-Wan îl strânse pe băiat cu blândeţe la piept şi lăsă momentul să-şi urmeze calea. Unii padawani erau ca iazuri liniştite, cu minţile aidoma unor texte simple; numai în timpul instruirii, atingeau profunzimea şi complexitatea ce dovedeau maturitate. Anakin fusese un mister profund şi complex din prima zi în care se întâlniseră, totuşi Obi-Wan nu simţise niciodată o asemenea putere a legăturii cu altă fiinţă – nici chiar cu Qui-Gon.

Anakin se desprinse din îmbrăţişare şi-şi privi maestrul.

— Cred că ne vom confrunta cu necazuri reale pe planetă, zise el.

— Crezi?

— Simt, se strâmbă Anakin. Nu ştiu ce este, dar... am făcut nişte investigaţii. Am testat viitorul. Ne aşteaptă cu adevărat necazuri.

— Bănuiam asta, încuviinţă Obi-Wan. Chiar şi atunci când Thracia Cho Leem a...

Brusc, puntea fu umplută de o mulţime de nutrive tinere, roz-intens, emiţând clic-uri şi cotcodăcind cu entuziasm când îşi ocupară locurile. Propulsându-se prin apa puţin adâncă, Charza apăru, demn şi obosit, de parcă ar fi terminat ceva satisfăcător şi în acelaşi timp epuizant.

— Viaţa merge mai departe, pufăi el spre Anakin în timp ce-şi ocupa locul. Acum... să vedem dac-am primit vreun răspuns de pe planetă.

15

Sienar pătrunse pe puntea de observaţie a navei amiral, *Admiral Korvin*, şi sui pe platforma de comandă. Examina arsenalul din principala cală circulară a fostului crucişător greu al Federaţiei Comerciale, o carcasă antică. Era simultan nemulţumit de alegerea respectivă şi stupefiat de faptul că trebuia să coordoneze forţa aceea jalnică.

Pentru a înrăutăţi şi mai mult lucrurile, la bord nu exista nici măcar un singur instrument care să fi fost construit de el, ceea ce i se părea o omisiune serioasă şi poate chiar premeditată, semănând cu o trădare.

Fie că Tarkin nu descrisese cu exactitate escadra, fie că şi-o amintise cu un optimism orbesc.

Examină lista armamentului. Droizi E-5... Buza inferioară i se răsfrânse cu dispreţ.

Crucişătorul conţinea trei nave de desant, o sută de unităţi ale Federaţiei Comerciale şi peste trei mii de droizi. Escadra pe care i-o încredinţa chiar acum Tarkin

mai cuprindea trei nave mai mici şi, în mod clar, mai puţin utile.

Sigur că da, cu ele puteai cuceri o planetă... dar una înapoiată, având tehnologia Evului Mediu.

În nici un caz una mai avansată. În plus, era vorba numai despre cucerire, nu şi de controlul ulterior.

— Nu eşti impresionat, comentă sec Tarkin alăturându-i-se pe platformă.

— N-am avut niciodată încredere în droizi ca luptători de linia întâi, replică Sienar. Nici măcar în modelul acesta nou. Naboo a fost pierdută, deşi forţele desfăşurate de Federaţia Comercială au fost de sute de ori mai mari decât ale mele.

— După cum ţi-am spus, droizii aceştia au fost modificaţi pentru a fi capabili de independenţă şi sunt mult mai fiabili decât modelul vechi, replică iritat comandorul.

— Te-ai încrede în ei să ducă la bun sfârşit un plan complicat de bătălie?

— Poate că da, ţuguie buzele Tarkin examinând şirurile de arme şi vehicule de desant. Raith, trebuie să-ţi mărturisesc că nu pun pe independenţa absolută un preţ atât de mare pe cât se pare că pui tu. Neimoidienii au conferit un renume prost controlului centralizat. Controlerele din nava asta sunt foarte competente şi flexibile. După cum ştii, Zonama Sekot nu are o populaţie numeroasă, ci în majoritate este acoperită de păduri. Arsenalul de aici ar trebui să fie arhisuficient.

— Fii sincer cu mine, rosti Sienar apropiindu-se de vechiul său coleg. Pentru binele nostru al amândurora. Dacă Zonama Sekot ar fi floare la ureche, ne-ar ajunge o forţă expediţionară redusă. Escadra aceasta mi se pare prea mult şi simultan prea puţin, ceea ce mă îngrijorează.

— Este cel mai bun lucru pe care-l pot mobiliza. Escadrele Federaţiei sunt preluate treptat de Republică, şi ăsta-i cel mai bun lucru care s-a putut tăinui.

— Poate că-i cel mai bun lucru pe care-i poţi tu convinge să trimită, cu rangul şi calitatea relaţiilor tale.

Tarkin îi aruncă o privire surprinsă, prefăcut jignită, apoi chicoti.

— Poate că ai dreptate. Când a avut un comandant parte de tot ce şi-a dorit? Ca să câştigi un război, contează ce faci cu forţele de care dispui. Amândoi am prefera să ne proiectăm şi construim propria flotă, folosind o gândire strategică mai imaginativă, dar Federaţia Comercială a suferit de pe urma recesiunii economice în aceeaşi măsură ca Republica. Au apărut o mulţime de escroci mărunţi, în cargouri vechi, care fac contrabandă între sisteme. Lupta împotriva lor şi recuperarea rutelor şi a privilegiilor comerciale au reprezentat o chestiune de viaţă şi de moarte pentru Federaţia Comercială. Acum Republica va trebui să menţină securitatea rutelor. Să ştii că arsenalele Republicii sunt şi mai jalnice. Cu toată sinceritatea, am avut noroc să le pot procura şi pe astea.

— Scuteşte-mă de detaliile lacrimogene, rosti rece Sienar. În loc să mergi tu, m-ai pus pe mine la comandă, deşi eşti mai experimentat în tactici de luptă. Eşecul acestei misiuni va fi un stigmat permanent pentru comandantul ei – pentru mine.

— Cine vorbea despre detalii lacrimogene? replică Tarkin pe un ton şi mai tăios. Raith, de un deceniu te-ai izolat în mijlocul colecţiilor tale, onorând contracte minore, încercând să promovezi strategia unui design de armament mic şi elegant, demodat de multă vreme, şi te-ai plâns cu amărăciune de oportunităţi pierdute şi de cumpărători lipsiţi de imaginaţie. În tot acest timp, eu am urcat încetişor o scară foarte lungă. Trebuie să ne

descurcăm cu ceea ce avem. Te-am ales pe tine... fiindcă îmi eşti aproape egal la tactică şi, în plus, vei înţelege fabricile de pe Zonama Sekot mai bine decât aş putea eu s-o fac vreodată.

Sienar miji ochii, privindu-l. Ambii bărbaţi respirau ceva mai sacadat, de parcă dintr-o clipă în alta ar fi fost gata să se atace cu unghiile şi cu dinţii.

Aşa ceva ar fi fost însă improbabil – erau gentlemani de conduită şi educaţie militară, de şcoală veche. Cel puţin demnitatea lor nu avea să cedeze sub presiune, chiar dacă alte resturi ale onoarei pieriseră de mult.

— Fac prinsoare că m-ai împins în mod deliberat în chestia asta, murmură Sienar, întrerupând duelul de priviri într-un mod care lăsa să se înţeleagă că era mai prejos de el. Privind echipamentul, nu sunt deloc sigur asupra motivelor tale.

— Iar începi! oftă Tarkin străduindu-se să găsească un ton amuzat. Ai o navă amiral de capacitate mare şi cu blindaj greu, trei nave de desant şi trei utilitare – o navă-sondă de Clasa Taxon, o navetă diplomatică, pe care o poţi folosi şi ca momeală, şi o staţie mobilă astromec pentru reparaţii. Droizi de luptă, mine aeriene... Escadra ta este mai mult decât suficient pentru realizarea misiunii.

— Iar tu te vei găsi în locul potrivit pentru ca să repari orice neajunsuri ar putea cauza eşecul meu?

— Rămân pe Coruscant, ca să sprijin misiunea din punct de vedere politic. Mi se pare o întreprindere mult mai dificilă decât cucerirea unei planete-junglă. Tarkin clătină din cap: Amândoi trebuie să urcăm mult pe scara noii orânduiri care se apropie. Tu, prietene, ai nevoie de oportunităţi, ca să-ţi arăţi strălucirea. De aceea îţi ofer misiunea asta – nu din alte motive, să fii sigur. Sunt convins că nu vei da greş. Iar acum, îşi îndreptă el

spinarea, trebuie să revin pe Coruscant. Ah – iată-l pe căpitanul Kett.

Căpitanul lui *Admiral Korvin* se apropie de Sienar şi-şi plecă fruntea cu un gest rapid, înainte de a vorbi.

— Părăsim orbita în douăzeci de minute, domnule comandant. Avem de încărcat un ultim lot de armament. Mi se pare că-i vorba despre droizi vânători. Vor fi depozitaţi în zece minute.

Privi scurt spre Tarkin, cu un licăr de recunoaştere.

— Vezi, Raith? făcu Tarkin. Mai mult decât sperasem chiar eu. Dacă nu poţi cuceri planeta aceasta nici cu droizi vânători... Perfect!

Sienar receptă mesajul lui Kett printr-o încuviinţare scurtă din cap.

— Permite-mi să te însoţesc pe puntea de transport, i se adresă lui Tarkin.

— Nu-i nevoie.

— Insist! Aşa se procedează... pe nava mea.

În plus, se asigura că Tarkin nu avea timp să întreprindă aranjamente personale de ultim moment cu vreun om de al său de la bordul crucişătorului. Suspiciunea era desigur grosolană, dar epoca în sine se transforma rapid într-una a grosolăniilor.

Sienar se simţea foarte nelalocul său în această epocă... şi la bordul propriei sale nave amiral.

Trebuia să acţioneze cumva în privinţa asta, şi cât mai repede.

16

— Nava a fost identificată, răsună glasul controlorului orbital de pe Zonama Sekot (era bărbat şi, probabil, umanoid, aprecie Obi-Wan), şi figurează ca fiind autorizată pentru transportul clienţilor. Totuşi comportamentul ultimului client adus aici este neclar.

Charza păru că-şi curăţă perii înainte de a vorbi. Se ridică la întreaga înălţime a peretelui şi de pe el se revărsă o cascadă de nutrive. Anakin îşi protejă faţa, când creaturile răpăiră şi ţopăiră prin cabină.

Obi-Wan receptă drept pe buze o cochilie trandafirie destul de mare.

— Scuze, mormăi pilotul, apoi cuplă emiţătorul. Vorbeşte Charza Kwinn, proprietarul înregistrat al navei StarSea Flower. Nu-mi amintesc să fi garantat personal comportamentul clienţilor.

— Nu, recunoscu controlorul, dar preferăm ca navele autorizate să ne aducă clienţi demni de încredere.

— Dacă anterioara mea clientă doreşte, o voi transporta pe planeta ei în mod gratuit, fără să vă coste nici un credit, declară inocent Charza. Unde este ea?

Urmă o pauză lungă.

— Nu va fi necesar, spuse controlorul. Se acordă permisiunea de asolizare. Folosiţi platoul nordic. Coordonatele n-au fost schimbate.

— Risipă de combustibil, pufăi Charza şi întrerupse legătura. O pistă de asolizare ecuatorială ar fi fost mult mai bună.

Obi-Wan privi suprafaţa planetei ce se rotea sub ei.

— Ciudat, observă el, n-am mai văzut un sistem climatic atât de perfect divizat.

— Nu s-a modificat de la ultima vizită aici, zise Charza.

Motoarele subluminice ale lui StarSea Flower fulgerară pentru câteva miimi de secundă şi nava începu coborârea de pe orbită. În clipa când pătrunseră în

atmosfera superioară, Obi-Wan avu impresia că observă un deşert sau un rift anormal de cafeniu în permanenta întindere verde – întunecat, dar acesta dispăru rapid din raza vizuală.

Scuturile atmosferice îi protejau de şocurile din exterior şi un penaj superb de aer ionizat înflori în jurul navei, făcând imposibilă orice observare pentru câteva secunde. Când strălucirea orbitoare dispăru, peisajul de dedesubt – care de pe orbită apărea sub forma unui covor verde neîntrerupt – căpătă imediat detalii pestriţe. Lanţurile muntoase, presărate pe alocuri cu uriaşi bora stacojii, şi văile, acoperite cu vegetaţie verde şi deasă, se conturau ca umbre reliefate pe fundalul luminii ce scânteia dinspre soarele aflat în vest.

— Rotire dextrogiră, observă Anakin, cu înclinare axială foarte mică. Pare destul de normală, cu excepţia climatului sudic.

Obi-Wan încuviinţă din cap. Vergere transmisese atât de puţine detalii, încât toate acestea erau informaţii noi.

— Temperatura în punctul de asolizare?

— Ultima dată erau câteva grade peste punctul de îngheţ al apei dulci, răspunse pilotul. Punctul de asolizare se află în apropierea polului – un platou mic şi neted, înconjurat de mări îngheţate.

— Mările sunt saline? se interesă Anakin.

— Nu ştiu. Orice aş întreprinde din navă – de pildă, să emit un fascicul laser pentru analiză spectrală – devine cunoscut conducătorilor planetei. Iar ei nu apreciază indiscreţia.

— Curios, reflectă Obi-Wan.

— Îşi iubesc secretele, zise Charza.

Platoul nordic pe care primiseră aprobarea să coboare era lung de cel puţin o mie de kilometri şi îngust, având forma unui deget, acoperit cu omăt şi

blocuri sfărâmate de gheaţă. Nu se zăreau forme de relief, iar câmpul pătrat de asolizare, alăturat unui pâlc micuţ de domuri, era rocă simplă, curăţată de zăpadă.

Folosind jeturile cu reacţie atmosferice, Charza descrise un arc graţios şi coborî lin exact în centrul pătratului. La marginea astroportului, presărate cu o nea fină, se zăreau două transportoare atmosferice.

Ninsoarea cădea în fulgi mari, cu nuanţe de curcubeu, când Charza extinse rampa exterioară. Nutrivele se retraseră înaintea valului de aer îngheţat. Anakin îşi strânse mantia în jurul corpului, scoase cizmele impermeabile şi porni să coboare rampa. Obi-Wan îi aruncă ambele genţi de voiaj şi-şi scoase la rândul său cizmele.

Charza îi privea, cu ţepii şi perii frecându-se laolaltă de frig.

Anakin coborî, urmat la numai câţiva paşi de maestrul său. Zări o siluetă, încotoşmănată zdravăn, aşteptând dincolo de aripa navei – un comitet de primire format dintr-o singură persoană.

Charza plie rampa în urma lor şi nava se înălţă la un metru deasupra solului, deplasându-se către dana ei, lângă cele două transportoare.

— Bun venit pe Zonama Sekot, rosti o femeie prin filtrul facial roşu al măştii împotriva zăpezii.

Deasupra măştii, ochii albastru-întunecat erau de abia vizibili. Ridică scurt braţul în semn de salut, se răsuci, înainte ca Jedi să fi ajuns lângă ea, şi porni spre domul cel mai apropiat.

Anakin şi Obi-Wan se priviră, strânseră din umeri şi o urmară.

17

Anakin fu dezamăgit atât de primire, cât şi de prima imagine a vieţii pe Zonama Sekot. Sperase ceva măreţ, spectaculos, care să se potrivească viselor unui băiat de doisprezece ani. Când pătrunseră în dom, nu văzură decât o cochilie goală; în interior era atât de frig, încât respiraţia ieşea sub formă de aburi.

Precaut, Obi-Wan se împotrivise însă dintotdeauna să cadă sub influenţa prejudecăţilor. Era deschis la orice şi, din acest motiv, consideră interesante primirea şi locuinţa goală – dacă era cu adevărat o locuinţă. Oamenii de aici nu simţeau nevoia să impresioneze.

Femeia îşi scoase casca şi scutură o coamă lungă şi deasă de păr sur – alb. Aceasta se autoaranjă aproape instantaneu într-o spirală perfectă, atârnând cu flexibilitate elastică pe spatele costumului. În ciuda culorii părului, chipul femeii nu prezenta riduri. Obi-Wan ar fi considerat-o mai tânără decât el, dacă n-ar fi văzut privirea de dispreţ bănuitor din ochii albastru-închis. Părea foarte experimentată şi obosită.

— Bogaţi şi plictisiţi, da? întrebă ea direct. Fiul tău? arătă spre Anakin.

— Elevul meu, răspunse Obi-Wan. Sunt profesor.

— Şi ce speri să-l înveţi aici?

— Indiferent dacă suntem sau nu bogaţi, surâse Obi-Wan, avem bani ca să cumpărăm o navă. Ceea ce băiatul va învăţa aici va începe cu nişte răspunsuri amabile la întrebările noastre.

Anakin înclină capul în direcţia femeii, dovedind respect, dar fără să-şi poată masca dezamăgirea.

Femeia îi privi fără să-şi modifice în vreun fel expresia.

— Sunteţi finanţaţi de un consorţiu, sau de altcineva, prea încătuşat de plăcerile luxului pentru a veni în persoană?

— Fondurile ne-au fost oferite de o organizaţie căreia îi datorăm educaţia şi filozofia, spuse Obi-Wan.

— Nu vindem nave cercetătorilor, pufni femeia. Întoarceţi-vă acasă, academicienilor.

Obi-Wan decise să nu întrebuinţeze trucuri mintale. Atitudinea femeii îl interesa. Adesea, dispreţul acoperea idealuri rănite.

— Am făcut drum lung, rosti el ferm.

— Din centrul galaxiei, ştiu. Acolo sunt banii. Trădătorii care ne fac *principala* publicitate v-au spus că trebuie să dovediţi că meritaţi trofeul pe care vi-l va oferi Zonama Sekot? Nici un vizitator n-are voie să stea mai mult de şaizeci de zile. Şi am reînceput să primim clienţi numai de o lună. Întinse braţul brusc spre ei: Am văzut toate tacticile de pe lume! *Clienţii*... un rău necesar. Nu sunt obligată să-i şi îndrăgesc!

— Indiferent care ne-ar fi originea, sperăm să fim trataţi cu ospitalitate, zise calm Obi-Wan.

Era pe punctul de a încerca o fărâmă subtilă de convingere Jedi, când întregul comportament al femeii se schimbă. Trăsăturile i se îmblânziră şi păru că pe neaşteptate, zărise chipul unui prieten pierdut de mult.

Privea înapoia lor.

Anakin întoarse capul. În dom nu se mai găsea nimeni.

— Ce ai făcut? şopti spre Obi-Wan.

Bărbatul clătină din cap.

— Scuză-mă, se adresă el femeii.

Aceasta se smulse dintr-o reverie îndepărtată şi reveni cu atenţia asupra lor.

— Magistrul mă anunţă că vă veţi duce în sud, vorbi ea. Nava voastră mai poate staţiona patru zile.

Schimbarea bruscă îl surprinse până şi pe Obi-Wan. Femeia nu avea cască receptoare în ureche, de aceea decise că un alt comunicator trebuia să-i fi fost camuflat în veşminte.

— Pe aici, vă rog, spuse ea, indicând un sas micuţ, aflat de cealaltă parte a domului pustiu.

Ieşiră pe acolo şi se treziră din nou în exterior, în mijlocul unui viscol muşcător, care sufla aproape orizontal.

Obi-Wan ridică ochii spre umbra spectrală care cobora prin furtuna de zăpadă. Deşi femeia nu părea alarmată, mâna lui se strecură automat sub tunică, spre sabie.

Ce anume îl alarmase? Ce fragment rătăcit al unui indiciu din viitor îl făcuse să se simtă ameninţat tocmai de sosirea aşteptată a unui mijloc de transport?

Nu pentru prima dată, Obi-Wan regretă această misiune şi posibilul ei impact asupra padawanului său. Primejdia pe care o simţea nu provenea dinspre o sursă anume, ci venea de peste tot – nu era o ameninţare de rănire fizică, ci un posibil dezechilibru al Forţei, atât de puternic încât eclipsa orice îşi închipuise vreodată.

Anakin Skywalker nu era prea mult ameninţat, fiind mai degrabă o posibilă cauză a dezechilibrului.

Pentru întâia oară după moartea lui Qui-Gon, Obi-Wan simţi teamă şi apelă instantaneu la disciplina impregnată de lunga instruire Jedi, pentru a-şi controla şi apoi reprima frica.

Întinse braţul şi-l apucă pe Anakin de umăr. Băiatul îl privi cu un surâs curajos.

— Plecaţi spre sud! strigă femeia acoperind urletul crivăţului, în timp ce un transportor discoidal lat şi turtit asoliză printre rafalele de zăpadă.

Obi-Wan îşi activă comunicatorul şi deschise canalul cu Star Sea Flower.

— Părăsim platoul, îl anunţă pe Charza. Rămâi aici atât timp cât ţi se va permite, apoi... menţine o poziţie în apropiere.

Ţinând cont de faptul că Obi-Wan simţea că nu se putea încrede în nimeni, flexibilitatea era esenţială.

18

Ar fi trebuit să fie unul dintre cele mai glorioase momente din viaţa lui Sienar. Căpătase rangul de comandant, conducea o escadră şi se folosea de o instruire pe care, la un moment dat, o crezuse uitată. Escadra formată din patru nave se pregătea să pătrundă în locul cel mai atrăgător dintre toate, hiperspaţiul – atrăgător pentru un inginer, dacă nu pentru un tactician -, totuşi el nu simţea decât o spaimă rece şi jalnică în măruntaie.

Nu asta îşi dorise şi, era convins, nu asta îşi imaginase atunci când cumpărase nava sekotană, cu doi ani în urmă.

Până şi faptul că aflase locaţia probabilă a Zonamei Sekot părea o satisfacţie platonică, deoarece fusese nevoit să împărtăşească informaţia respectivă. Sienar detesta să împărtăşească, indiferent ce anume, mai ales cu prieteni vechi. Şi în mod aparte să-i împărtăşească, acum, lui Tarkin.

Constructorul era un individ competitiv, lucru pe care-l înţelesese din copilărie, totuşi înţelegerea aceea fusese afectată de faptul că, în repetate rânduri, îşi dăduse seama că natura lui competitivă era limitată. Trebuia să-şi concentreze eforturile pentru a învinge şi, după o vreme, nu mai ezita deloc să aleagă domenii în care aptitudinile sale erau cel mai adecvate, evitându-le în acelaşi timp pe celelalte.

Era demoralizant să i se arate cât de mult ajunsese să-şi supraestimeze lăcomia şi să subestimeze ambiţia infinită a altora. A lui Tarkin...

Nu avea însă timp să-şi deplângă poziţia precară. Nerăbdători, şi departe de a fi servili faţă de noul comandant, aghiotanţii se aliniaseră pe puntea de comandă din *Admiral Korvin* şi aşteptau ordinele.

Sienar trebuia să dea comanda pentru intrarea coordonată în hiperspaţiu.

Era gestul final pe care-l ura, părăsirea sistemului în care se găseau majoritatea sistemelor defensive pe care le construise, amicii politici şi relaţiile, plus toată averea.

Îşi părăsea căminul.

În ultimele şase ore scurse după ce-l condusese pe Tarkin la ieşirea din navă, nu existaseră cinci secunde consecutive în care să fie îndeajuns de liber pentru a judeca pe îndelete. Nu avusese vreme să-şi formuleze planuri de rezervă sau variante de evadare. Fusese implicat până peste cap în detaliile funcţiei: verificările sistemului, simulările şi inevitabilele şi iritantele întârzieri cauzate de defecţiunile echipamentelor vechi.

Din capul locului, Tarkin îl dirijase printr-un culoar foarte îngust, aşa cum se procedează cu animalele duse la tăiere.

Pe de altă parte, nu avea vreme nici de autocompătimire. Sienar nu era un individ lipsit de resurse, totuşi revenirea reflexelor nu avea să fie

instantanee. În ultimul deceniu petrecut pe Coruscant, îşi pierduse iuţeala mintală, descurajat de declinul economiei şi mâhnit de corupţia tot mai generalizată a aristocraţiei care fusese pentru el mai importantă decât mama naturală.

Adoptă o expresie de duritate şi constată că o simţea confortabilă şi deloc falsă. Părea adecvată uniformei de ofiţer din vechea gardă a Defensivei Comerciale, pe care o alesese cu o zi în urmă: negru, gri şi roşu, cu vipuşti opalescente.

Acum avea cel puţin iluzia controlului asupra acestor nave şi oameni. Putea aşadar să folosească prilejul ca pe un început, un teren solid pe care să-şi recapete statutul şi să testeze puterea şi independenţa de care dispunea în realitate.

— Miezurile escadrei sunt sincronizate, căpitane? întrebă el.

— Da, domnule comandant, răspunse Kett îmbrăcat în uniforma Federaţiei Comerciale, cu care era probabil obişnuit şi care, oricum, avea un aspect mai puţin oficial decât a lui Sienar. Ba era chiar mototolită.

Cu toţii suntem doar cu niţel mai buni decât piraţii, dar ne alegem imaginea cu grijă, se gândi Sienar.

— Atunci, să dispară pulberea stelară din cozile noastre! zise el, sperând că expresia nu era chiar atât de demodată.

— Da, domnule comandant, zâmbi în barbă Kett.

Sienar privi drept înainte, prin hublourile frontale, strângând cu putere balustrada platformei de comandă. Cu o jumătate de nivel mai jos, Kett rămase în poziţie de repaus, cu mâinile încrucişate la spate şi genunchii uşor îndoiţi, pe când ordinul fu transmis la sistemul de navigaţie droid interconectat al escadrei.

— Pornim, domnule comandant, murmură Kett spre Sienar şi imaginea din faţă se deformă, înclinându-se şi

răsfirându-se în evantai spre exterior, apoi se concentră într-un singur punct orbitor de luminos. Intrăm în hiperspaţiu!

— Mulţumesc, căpitane.

— Timp estimat de tranzit – trei zile standard.

— Vom folosi perioada respectivă pentru examinarea sistemelor defensive şi pentru alte verificări, anunţă Sienar. (în felul acela, echipajul navei amiral avea să fie suficient de ocupat, pentru ca el să se poată ocupa de alte sarcini.) Doresc de asemenea dosarele de serviciu ale tuturor ofiţerilor din escadră. Dosarele complete, căpitane!

Aşa sunase mai bine.

— Într-o oră, voi pregăti un plan şi vă voi aduce dosarele, domnule comandant.

Mult mai bine. Se simţea satisfăcător-începuse cu dreptul o misiune complicată.

Sienar îşi îndreptă umerii şi strânse ferm din maxilare, fixând cu hotărâre oţelită imaginea contorsionată şi potenţial provocatoare de vertij din exteriorul navei, până ce obloanele hublourilor se închiseră complet.

După aceea, se îndepărtă de balustradă şi coborî de pe platformă. Un droid de navigaţie albastru-închis, subţire şi cu structură tubulară, sui în locul lui pentru a îndeplini rutinele esenţiale, dar plictisitoare.

19

Anakin se foi în transportorul inconfortabil. nereuşind să privească prin hublourile dispuse nepotrivit înapoia scaunelor. Nu izbutea să vadă decât fulgerarea cerului şi un orizont verde, neregulat. Întrucât zburau spre sud, traversau repetat linia terminatorului, iar cabina se lumina şi se întuneca alternativ, până ce nava viră spre vest şi se îndreptară spre zorii zilei.

Transportorul oferea un minim de confort: patru scaune înguste sub plafonul scund şi o uşă, închisă, care făcea legătura cu cabina de pilotaj. Dincolo de uşă, Obi-Wan simţea o fiinţă umanoidă, dar nimic mai mult. Modelul vehiculului era familiar – tipul de aparat expediţionar uşor, aflat frecvent la bordul multor nave mari, pentru eventuale explorări avansate. În interior nu se zărea nimic neobişnuit.

— Nu aşa se conduce o planetă, vorbi Anakin.

Obi-Wan încuviinţă din cap şi completă:

— Se comportă de parcă, recent, ar fi suferit necazuri.

— Să fie vorba despre Vergere?

— Ea n-a căpătat instrucţiuni de subminare, surâse maestrul Jedi. Poate că motivul îl reprezintă clienţii necunoscuţi pentru care a fost trimisă aici.

— Nu percep nimic de felul ăsta înjur, spuse Anakin. Simt Forţa în întreaga planetă şi în colonişti, dar…

Se opri, făcu o grimasă şi scutură din cap.

— Nici eu nu simt nimic neaşteptat, aprobă Obi-Wan.

— N-am zis că nu simt nimic neaşteptat.

Maestrul îşi înclină capul pe un umăr, examinându şi padawanul.

— Despre ce-i vorba, atunci?

— Nu mă aşteptam la ceea ce simt. Asta-i tot, ridică băiatul din umeri.

Obi-Wan ştia că, adesea, Anakin era mai acordat la micile variaţii ale Forţei.

— Ce anume percepi?

— Ceva... mare. Nu multe vălurele, ci un talaz cu adevărat mare, o schimbare majoră care s-a petrecut deja, sau care se apropie. Nu ştiu cum altfel aş putea s-o descriu.

— Eu încă nu simt un asemenea flux combinat, comentă Obi-Wan.

— Nu-i nimic, dădu din mână Anakin. Poate că-i o iluzie. Poate că-i ceva în neregulă cu mine.

— Mă-ndoiesc.

Băiatul încrucişă palmele înapoia cefei şi suspină.

— Cât mai avem?

După o oră, transportorul asoliză cu o zguduitură şi trapa de ieşire se deplie instantaneu cu un scârţâit ascuţit, izbindu-se sonor de sol. În cabină pătrunse un aer cald şi dens, cu miresme florale bogate, care aduceau în acelaşi timp cu aroma unei plăcinte de abia scoase din cuptor.

Anakin simţi că-i lăsa gura apă. Poate că pregătiseră ceva de mâncare pentru vizitatori – un mic dejun, sau chiar un prânz în toată puterea cuvântului.

Dar când coborâră din aparatul de zbor, nu-i aştepta nici o masă cu bunătăţi. Se aflau pe o platformă largă, suspendată între patru trunchiuri întunecate uriaşe – porţiunile mediane ale unor bora, având aspectul unor butoaie cu diametrul de peste zece metri. De deasupra, razele puternice ale soarelui se strecurau printre nenumărate rânduri de frunziş stratificat, alcătuind mai multe copertine întrepătrunse, care făceau o umbră atât de deasă, încât aveai impresia că se lăsase amurgul. Privind rapid dintr-o parte în cealaltă, Obi-Wan îl ajută pe băiat să coboare rampa. Când se îndreptară, cei doi Jedi se treziră în faţa unui umanoid înalt şi musculos, înveşmântat în haine negre, lungi şi decorate cu

medalioane verde-strălucitor. Era înalt de peste doi metri, întrecându-l cu mult pe Obi-Wan, dar faţa îi era albăstrui-palid, ca laptele de pe Tatooine.

— Vă aflaţi pe Zonama Sekot, vorbi el, o planetă de o frumuseţe deosebită şi cu tradiţii ferme. Numele meu este Gann.

— Încântaţi de cunoştinţă, răspunse Obi-Wan.

Judecând după culoarea tenului şi după aspectul general, Gann provenea din unul dintre sistemele interioare Ferro, retrase şi nu întotdeauna dispuse să respecte legile Republicii. Ferroenii erau un neam mândru şi independent; rareori îi primeau cu bucurie pe străini şi aproape niciodată nu se îndepărtau mult de casă.

— Unde sunt navele voastre – cele cu adevărat rapide? întrebă direct Anakin, mânat de entuziasm şi plictisit de eticheta adulţilor.

— El este elevul meu, Anakin Skywalker de pe Tatooine, făcu prezentările Obi-Wan. Numele meu este Obi-Wan Kenobi.

Gann îl privi pe Anakin şi expresia i se îmblânzi.

— Şi eu am un fiu, spuse el. Un elev aparte. Mulţi fii şi fiice. Aşa le spunem elevilor aici. Indiferent cine le-ar fi părinţii biologici, cu toţii le suntem mame, taţi şi dascăli. Tinere Anakin, mă tem că în următoarele zile nu vei vedea nici una dintre navele noastre.

Reveni spre Obi-Wan şi roti braţul, arătând înjur.

— Ne aflăm pe ceea ce numim Distanţa Mediană, primul nostru cămin pe Zonama Sekot, unde ne-am stabilit în urmă cu douăzeci de ani ferroeni, adică şaizeci de ani standard. Desigur, aici timpul nu are acelaşi înţeles ca pe o planetă ferroeană, sau ca pe Coruscant.

— Ne-a trădat accentul? se interesă Obi-Wan.

— Câteva luni petrecute pe planeta-capitală sunt suficiente ca să confere o vorbire specifică, încuviinţă

Gann. Pe Zonama Sekot, timpul se scurge într-un mod aparte. Eu am senzaţia că mi-am petrecut întreaga viaţă aici, totuşi s-ar putea să nu fi trecut decât un an, o lună, sau doar o săptămână...

Obi-Wan îi întrerupse cu blândeţe reveria.

— Dorim să achiziţionăm o navă. Dispunem de bani şi suntem gata să ne supunem testelor şi instruirii.

Gann îşi ridică incredibil de mult sprâncenele negre şi subţiri.

— Mai întâi – ritualul. Întrebările şi răspunsurile vor veni mult mai târziu.

Se întoarse către o pală capricioasă de vânt, care şuieră scurt prin bolţile de frunziş aflate mult deasupra lor.

— Panorama de aici nu-i cea mai bună. Veniţi! Trebuie să vă fac cunoştinţă cu Sekot.

Obi-Wan şi Anakin îl urmară până la o deschidere între două dintre trunchiurile gigantice care înconjurau şi susţineau platforma. Gann împinse o portiţă împletită din tulpini ce semănau cu trestiile şi le făcu semn să intre. Păşind printre trunchiuri, maestrul şi ucenicul ieşiră pe o platformă exterioară scăldată în lumina soarelui, deasupra unui peisaj cu mult mai spectaculos decât cel arătat de Charza din Star Sea Flower.

Ferroeanul încrucişă braţele pe piept şi zâmbi mândru. Ceţurile dimineţii se ridicau din defileul şerpuit al unui fluviu, ale cărui ape continuau să fie pierdute în umbre, la doi kilometri sub ei. În partea superioară a canionului, nenumărate straturi de platforme şi locuinţe acopereau pereţii de stâncă, susţinute doar prin liane groase, brune şi verzi. Lianele coborau de la bora cu rădăcini uriaşe ce se întindeau pe marginile ca retezate cu briciul ale pereţilor, şi ale căror vârfuri erau încununate de alte frunzişuri, purpuriu-strălucitor şi verde. Între pereţii canionului, pe curenţii lini ai dimineţii,

planau aparate de zbor construite din ciorchini de baloane tubulare rigide, având albeaţa oaselor, legate cu liane şi stabilizate prin intermediul altor baloane dispuse ca lonjeroane exterioare. Bacurile acestea aeriene urmau traseele unor cabluri întinse de-a curmezişul canionului şi susţinute de trunchiuri ce ieşeau din pereţi, la intervale de câte o sută de metri. Chiar sub ochii lor, un asemenea aparat îşi croia drum prin coroana circulară din vârful unui pilon de susţinere.

— Numele planetei este Zonama, rosti Gann, iar lumea vie care o acoperă se numeşte Sekot. Aceasta este o părticică din Sekot, aşa cum sunt bora din jurul şi din spatele nostru şi, credem noi, aşa cum suntem chiar noi, cei care locuim aici. Pentru a putea pilota una dintre navele noastre, o părticică din Sekot, trebuie să vă acordaţi la felul nostru de a fi. Trebuie să-l acceptaţi pe Magistru şi rolul lui în viaţa şi în istoria noastră, şi trebuie să acceptaţi comuniunea cu Sekot. Nu-i uşor... şi primejdiile sunt reale. Puterea lui Sekot este copleşitoare. Acceptaţi?

Expresia de pe chipul lui Obi-Wan nu se modifică. Anakin miji ochii, întrebător, spre Gann.

— Acceptăm, spuse maestrul Jedi.

— Urmaţi-mă, vă rog, şi vă voi arăta unde veţi locui.

20

— De ce nu-i întrebăm direct despre Vergere? se adresă Anakin lui Obi-Wan, când se instalară pentru a-şi

petrece noaptea în apartamentul destinat clienţilor de pe Distanţa Mediană.

— Am impresia că trebuie să fim răbdători, răspunse Obi-Wan deschizând obloanele şi privind canionul. Trebuie să aflăm mai multe despre acest Magistru, oricine ar fi el.

Călătoria aeriană spre cartierul de instruire, situat lângă o proeminenţă luxuriantă de pe peretele estic, fusese banală, totuşi spectaculoasă... şi foarte incitantă pentru Anakin. Toate senzaţiile stranii şi premoniţiile păliseră în aerul liber şi sub gloria soarelui strălucitor – lucruri rare pe Coruscant şi imposibile la bordul lui *Star Sea Flower*.

— Aici e altfel, zise băiatul. Nu-i chiar ca pe Tatooine... totuşi mă simt ca acasă.

— Mda, încuviinţă îngândurat Obi-Wan. Eu la fel, şi asta mă îngrijorează. În aer există multe substanţe şi este posibil ca unele dintre ele să-i afecteze pe oameni.

— Miroase minunat, replică Anakin aplecându-se pe fereastră şi privind spre fluviul care unduia îndepărtat, în penumbră. Miroase a viaţă.

— Mă întreb ce ar zice Sekot, dacă noi am putea înţelege aromele astea, reflectă Obi-Wan şi-l trase pe padawanul care se aplecase prea mult peste pervaz. Rămâi atent!

— Ştiu, aprobă entuziast Anakin şi-şi îngroşă vocea, declamând: *Lucrurile nu sunt ce par a fi.*

— Ce altceva mai simţi? puse Obi-Wan exact întrebarea pe care Anakin sperase s-o evite.

— Acum nu vreau să simt nimic, se strâmbă băiatul. Vreau pur şi simplu să mă bucur de lumina zilei şi de aer. Nava lui Charza era umedă şi strâmtă, şi nu mi-au plăcut niciodată călătoriile prin hiperspaţiu. Simt mereu că mi-este frig acolo, în mijlocul neantului. Prefer să fiu printre

făpturi vii. Chiar şi pe Coruscant. Dar aici... Ridică ochii spreObi-Wan: Bat câmpii, nu?

Bărbatul surâse şi-şi puse mâna pe umărul padawanului.

— Voioşia este un sentiment care poate fi util uneori, dacă nu camuflează neglijenţa.

Se gândi la Qui-Gon şi la Mace Windu; îi văzuse pe amândoi aproape exuberanţi, chiar în toiul unor situaţii dificile, care necesitau concentrare profundă.

Era un talent pe care, deocamdată, el nu-l stăpânea.

— Tu nu eşti niciodată voios, maestre?

— Voi avea timp de voioşie când îmi vei spune ce simţi. Am nevoie de o bază de referinţă la care să-mi raportez propriile percepţii.

Anakin oftă şi trase mai aproape un taburet înalt, cu patru picioare subţiri. Pipăi cu degetele materialul verde-închis, apoi dădu drumul brusc scaunului, care bufni pe podea.

— Este încă viu! exclamă el uimit, aplecându-se să-l ridice.

— Locuitorii planetei numesc *lamina* materialul pe care-l folosesc în construcţii, preciză Obi-Wan. Nu-i nevoie să curme viaţa arborilor, pentru a-şi face casele şi mobila. Tot mobilierul este viu, ca şi locuinţele. Extinde-ţi pentru o clipă percepţiile şi vezi ce există cu adevărat – nu ceea ce doreşti tu să existe.

— Aşa-i, aprobă Anakin, dar aproape imediat curiozitatea îl făcu să revină la problema de lângă el. Dar cum rămâne vie... lamina asta? Ce mănâncă, cum se...

— Padawanule, rosti Obi-Wan fără urmă de asprime, dar pe un ton pe care Anakin ajunsese de mult să-l recunoască şi la care reacţiona instantaneu.

— Da.

Băiatul împinse în lături taburetul şi rămase nemişcat în mijlocul încăperii. Braţele îi atârnau pe lângă

corp, dar degetele se răşchiraseră. Deveni intens alert spre exterior.

Trecură câteva minute. Obi-Wan stătea la un pas de băiat, cu propriile emoţii neutralizate şi percepţiile retrase, pentru a-i oferi lui Anakin o rază cât mai mare de acţiune.

— Simt o imensitate, vorbi în cele din urmă Anakin, o unitate. Nu există mai multe glasuri mici.

— Formele de viaţă de aici sunt simbiotice în mod natural, încuviinţă Obi-Wan. Nu există şablonul uzual de concurenţă: prădător-pradă. Face parte din ceea ce ai simţit anterior – percepţia unui singur destin, a unei singure soarte.

— Poate că da, însă am simţit şi ceva exterior, ceva referitor la noi.

— Poate că sunt interconectate.

Anakin căzu pe gânduri, încruntându-se.

— Îi pot simţi pe nou-veniţi, pe colonişti, în mod distinct şi separat, spuse el, totuşi pe Vergere n-o percep nicăieri.

— A plecat, aprobă Obi-Wan.

— Atunci să-i întrebăm unde a plecat.

— Totul la vremea sa. Acum, examinează-ţi taburetul.

Băiatul plecă ochii şi văzu că unul dintre picioarele acestuia se fixase de podea. Se aplecă, îl atinse, şi-şi privi uluit maestrul.

— Se hrăneşte! exclamă el. Podeaua este vie şi ea!

— Mâine dimineaţă va trebui să ne trezim devreme, ca să ne pregătim pentru sosirea gazdelor noastre.

— Voi fi pregătit, se îndreptă Anakin. Voi fi încărcat!

Nivelul energiei emoţionale a băiatului continua să fie prea ridicat pentru ca Obi-Wan să se simtă relaxat. Între Anakin şi Sekot exista o interacţiune pe care el încă nu putea s-o priceapă, iar ceea ce-l nedumerea era faptul că asta dezvăluia despre Anakin la fel de multe ca

şi despre Sekot... şi mai arăta că Obi-Wan continua să ştie prea puţine despre ambele.

21

După destul de multă vreme, clienţii erau din nou sărbătoriţi pe Distanţa Mediană, şi văzduhul era plin de nave-balon multicolore, ce se deplasau înainte şi înapoi pe cabluri, ticsite cu oficialităţi, lucrători şi curioşi. Anakin şi Obi-Wan stăteau lipiţi de balustrada nacelei balonului mare care-i purta pe lungimea canionului. Nacela fusiformă se compunea dintr-o cabină micuţă şi un acoperiş lung şi curbat, construite din foi de lamina şi lujeri strâns împletiţi, toate încă vii.

Gann îi însoţea în călătorie. Pe la jumătatea canionului, ferroeanul apucă o parâmă şi păşi prin exteriorul cabinei, ocolind-o până la prova, ca să discute cu o femeie înaltă din rasa lui.

Briza purta dinspre alte baloane frânturi de melodii instrumentale şi glasuri care cântau. Obi-Wan asculta cu atenţie curioasă muzicienii şi cântăreţii. Ceremoniile acestea erau importante, totuşi în aer se simţea şi altceva – sentimentul unei renaşteri după o suferinţă îndelungată.

Se întrebă dacă Vergere asistase la suferinţa aceea. Lăsase oare vreun mesaj pentru Jedi care aveau să vină după ea? În tot cazul, Obi-Wan nu găsise nimic.

Anakin se aplecă peste balustrada împletită a nacelei şi privi în jos, spre fluviul îngust şi argintiu, care se auzea vuind chiar de la înălţimea aceea. Creaturi strălucitoare

şi albicioase, de mărimea unui submarin gungan şi cam de aceeaşi formă, lunecau înainte şi înapoi deasupra apei. Alte siluete, mai mici, iuţi şi închise la culoare, roiau în jurul lor.

— Mi-ar plăcea să conduc o plută pe râul ăsta, comentă băiatul.

— Este prea periculos, îl avertiză pilotul balonului, un tânăr de şaisprezece-şaptesprezece ani standard, de abia ieşit din adolescenţă conform criteriilor ferroene, care menţinea echilibrul aparatului, folosind trei manete late dispuse spre pupa cabinei.

— N-a încercat nimeni? se interesă Anakin.

— Nimeni care să aibă mintea la locul ei, rânji pilotul. Avem moduri mai interesante de asumare a riscurilor.

— Care anume?

— Păi-i-i-i-i..., prelungi el cuvântul, în Ziua Reunirii...

Gann reveni de pe prova îngustă şi-l privi cu subînţeles. Spusese ceva ce nu trebuia.

— Ajungem în zece minute, anunţă Gann. Aveţi tot ce vă trebuie?

Obi-Wan privi spre Anakin care-i făcu cu ochiul şi se atinse uşor cu palma peste brâu.

— Da, răspunse maestrul Jedi, deşi m-aş simţi mai în largul meu dacă am şti câte ceva despre proceduri.

— Sunt convins, încuviinţă Gann. Nu eşti singurul. Azi nu există decât un client, considerând că tu şi băiatul formaţi o echipă. Prin urmare, veţi fi singuri în momentul alegerii. Orice alt amănunt – şi-l privi din nou pe pilot – ar trăda prea multe.

Tânărul încuviinţă sobru.

Ceilalţi pasageri ai nacelei erau de asemenea ferroeni, cu piele albastru-deschis sau spectral de albă, maxilare prelungi şi ochi mari. Femeia cu care discutase Gann, ceva mai robustă şi mai musculoasă decât bărbaţii, ocoli cabina, pe când se apropiau de

debarcaderul înalt, suspendat cu liane, şi se prezentă celor doi Jedi.

— Numele meu este Sheekla Farrs, rosti ea cu glas sonor şi profund. Sunt cultivatoare şi fiică a Celor Dintâi. Gann vă lasă acum pe mâinile mele pentru restul zilei.

— Da, Sheekla, zise scurt Gann, înclinându-se uşor şi retrăgându-se un pas.

Femeia se aplecă spre Obi-Wan şi inspiră adânc, apoi se dădu înapoi, mijind ochii cunoscător.

— Nu-ţi este teamă.

Procedă la fel cu Anakin, care trase cu coada ochiului, stânjenit, spre maestrul său.

— Nici ţie, conchise ea.

— De abia aştept, făcu Anakin. Mergem să vedem navele?

Când Sheekla râse, tonalitatea adâncă a vocii ei deveni mai subţire şi aproape muzicală.

— Astăzi vă veţi întâlni seminţele-de-parteneri. După aceea, vă veţi concepe nava. Soţul meu, Shappa, vă va îndruma în privinţa asta.

Pilotul decuplă balonul de cablu şi viră în umbra unui perete stâncos, apoi îl fixă cu abilitate de un cablu secundar, îndreptându-l către debarcader. Nacela balansă între două amortizoare negre şi masive, montate pe piloni groşi. Cablul vibră sonor când amortizoarele prinseră nacela şi o traseră lent în jos, înainte ca poarta să fie deschisă de personalul de pe debarcader. O rampă se extinse şi Sheekla le făcu semn să pornească în faţa ei.

— A fost mişto, spuse Anakin către Obi-Wan. Dacă aici există curse aeriene, putem participa şi noi?

— "Noi"?

— Sigur că da. Ai fi grozav – Înveţi repede, deşi... Băiatul strânse din umeri: Ar trebui să ai mai multă încredere în tine.

— Înţeleg.

— Ne găsim acum pe Distanţa îndepărtată, vorbi Sheekla. Aici ne întâlnim cu seminţele-de-parteneri şi cu clienţii potenţiali. Există, desigur, un ceremonial. Privi spre Anakin şi-i zâmbi: Foarte rigid. N-o să-ţi placă deloc.

Anakin strâmbă din nas.

— Dar vei întâlni ceea ce ar putea deveni nava ta, adăugă ea şi băiatul se lumină la faţă. Şi vei cunoaşte în mod direct ceea ce a simţit Magistrul, cu mulţi ani în urmă, când, singur fiind, a văzut Zonama şi a cunoscut pentru prima dată pe Sekot.

— Cine-i Magistrul? întrebă Anakin.

Sheekla îi aruncă lui Obi-Wan o privire indescifrabilă, deşi părea că în ea se contopeşte respectul cu avertizarea.

— Conducătorul nostru, sfătuitor spiritual şi atotcunoscător. Tatăl lui a întemeiat Distanţa Mediană şi a fost pionierul a tot ceea ce facem aici.

Gann îşi luă rămas bun, promiţând că-i va căuta mai târziu, iar Sheekla îi conduse peste puntea care unea debarcaderul cu un tunel larg, săpat direct în peretele stâncos. Apa picura de ambele părţi ale unei pasarele lungi, ridicată deasupra podelei tunelului, peste a cărei suprafaţă din lamina umedă se întretăia o reţea de lujeri verzi. Totul era regulat, supus ordinii geometrice – aproape prea perfect.

— Seminţele-de-parteneri ies din Potentium, le spuse Sheekla pe când se apropiau de capătul tunelului.

Surprins de termenul acela, *Potentium*, Obi-Wan îşi scotoci memoria, reamintindu-şi conversaţii purtate cu Qui-Gon, înainte ca maestrul Jedi să-l fi luat ca padawan.

Sheekla împinse o uşă şi ieşiră într-o curte largă, aflată sub cerul liber. Din trei părţi, trunchiurile unor bora mai mici se plecau deasupra lor. Spre a patra latură, podeaua netedă, pavată cu pietre regulate, se sfârşea

brusc la marginea abisului. De undeva de jos se auzea vuietul fluviului, aparent năvălind într-o cavernă subterană.

— Dacă eşuaţi, vor reveni în Potentium. Totul se păstrează. Seminţele-de-parteneri sunt foarte importante aici.

— Nu cunosc cuvântul ăsta, se adresă Anakin lui Obi-Wan. Ce-i "Potentiumul"?

Cândva, Qui-Gon şi Mace Windu avuseseră un grup de ucenici care păruseră promiţători, dar care nu fuseseră acceptaţi drept cavaleri Jedi. Dezamăgit şi furios, unul dintre ei încercase să pună bazele propriei sale versiuni de ordin Jedi, înscriind "elevi" proveniţi din familiile aristocratice de pe Coruscant şi Alderaan. Qui-Gon menţionase atunci Potentiumul, o perspectivă controversată a Forţei.

Cu mult timp în urmă, teoria Potentiumului fusese examinată de Consiliu, care o considerase eronată şi o abandonase. De altfel, nici nu mai era pomenită padawanilor.

— Sunt curios eu însumi să aflu ce este, zise Obi-Wan gândind: *De asemenea, cum, şi de ce este folosită aici!*

Curtea era ticsită cu oficianţi în haine viu colorate, care stăteau în pâlcuri de câte cinci-şase, complet tăcuţi. La îndemnul Sheeklei, Anakin şi Obi-Wan avansară fără grabă. O femeie începu să fredoneze cu glas scăzut cântecul pe care-l auziseră dinspre alte baloane.

La ferroeni, bătrâneţea declanşa închiderea culorii părului la bărbaţi, dar nu şi la femei. Doi vârstnici cu părul negru ca smoala păşiră în faţă, purtând eşarfe late de care atârnau fructe roşii ca sângele, având formă de tigve. Cel mai înalt dintre ei trecu o eşarfă peste gâtul lui Obi-Wan, iar celălalt procedă la fel cu Anakin. Toţi cei din curte se alăturară acum cântecului, iar corul vocilor răsuna în ecouri din pereţii de piatră.

Sheekla surâse larg.

— Le place cum arătaţi şi cum mirosiţi. Nu vă este teamă.

Bărbatul înalt se retrase un pas, se roti, ridicând bărbia pe rând spre trei dintre punctele cardinale ale planetei, după care reveni spre Obi-Wan şi întinse braţele.

— Ofranda voastră pentru Potentium, le suflă Sheekla.

La un gest al maestrului său, Anakin strecură mâna sub mantia largă şi scoase săculeţul-centură care conţinea lingourile de aurodium ale vechii Republici. Îl înmână lui Obi-Wan care, la rândul său, îl dădu ferroeanului; acesta îl acceptă cu un zâmbet şi o plecăciune scurtă.

— Acum vă vom prezenta lui Sekot, spuse Sheekla răsplătindu-i cu un surâs strălucitor şi deloc mercantil. Sunt foarte, foarte optimistă!

22

Lunga călătorie prin hiperspaţiu începuse să-l obosească pe Sienar. Stătea în cabina comandantului din *Admiral Korvin*, aşezat în fotoliu, cu faţa spre un perete gol, şi, afundat în gânduri, trecea dintr-o mână în alta un cilindru micuţ de metal.

În ciuda faptului că teoria hiperspaţiului îl fascina şi deşi îl interesase dintotdeauna proiectarea de nave care să poată călători tot mai rapid prin intermediul acestui tip de deplasare extra-dimensională, pe Sienar nu-l

interesa să testeze totul pe pielea sa. Rutinele de comandă îl atrăgeau chiar şi mai puţin. Prefera Să lucreze singur şi dintotdeauna îşi structurase viaţa astfel încât să beneficieze de cât mai mult timp în solitudine, pentru ca să gândească.

Acum tendinţa aceea era pur şi simplu altă slăbiciune.

Deocamdată inspectase de trei ori nava şi calele unde era stocată majoritatea arsenalului. Având în minte un plan încă embrionar, Sienar ordonase inspecţia personală şi individuală a diverselor sisteme de armament – droizii infanterişti, droizii aerieni, cei care putea să meargă dar şi să zboare, droizii mari şi cei mici, care nu depăşeau mărimea palmei sale , acţiuni de-a dreptul plictisitoare, deoarece el nu dorea să folosească maşinăriile acelea. Le cunoştea prea bine limitele, indiferent de discursurile convingătoare oferite de Tarkin.

Nu putea să uite droizii care stătuseră ca nişte lemne pe Naboo, lenţi în gândire, lenţi în reacţii, dirijaţi centralizat de echivalentele lor organice idioate. Droizii care practic duseseră la prăbuşirea Federaţiei Comerciale.

Oricât entuziasm ar fi încercat constructorul să mobilizeze faţă de instrumentele sale, nu-şi putea alunga ghimpele raţiunii care-i repeta că fusese tras pe sfoară. Ceea ce nu reuşea să înţeleagă, era de ce fusese tras pe sfoară. Cine ar fi beneficiat de pe urma eşecului misiunii sale?

Se apropia momentul – dacă se puteau face referiri temporale la bordul unei nave care se deplasa printr-o dimensiune lipsită de timp – când trebuia să se întâlnească cu "aghiotantul" care-i fusese atribuit, cioplitorul-în-sânge Ke Daiv. Prezenţa acestuia îl înfiora, totuşi individul părea măcar inteligent şi destul de competent, în ciuda faptului că dăduse greş în

confruntarea cu Jedi. În mod bizar, gândi Sienar, ridicându-se de pe scaun şi plimbându-se prin cabina spaţioasă şi luxos mobilată, nu-l tulbura posibilitatea ca tocmai cioplitorul-în-sânge să fie cel desemnat să-l execute, în cazul în care el avea să eşueze.

Îi trebuiau mai multe posibilităţi de apărare şi-i mai trebuia un aliat ale cărui motive să le înţeleagă şi în care să se poată încrede, fie şi numai parţial.

Îşi îndreptă spatele gârbovit. Sosise clipa să testeze defensiva lui Ke Daiv. Avea s-o facă mai devreme decât prevăzuse, în hiperspaţiu, unde nu se putea lua legătura cu nimeni.

Asta necesita însă unele pregătiri.

Din valiza cu încuietoare codificată, scoase o casetă şi o examină sub lumina puternică, care se revărsă din plafon la atingerea unui buton. O măsuţă cu un set de scule se înălţă din podea, în faţa hubloului prova, acum opacizat, care ocupa aproape tot peretele din salonul comandantului.

Sculele de pe măsuţă le luase din magazia navei, cu o zi în urmă. Degetele lui Sienar nu erau chiar atât de sigure, dar pregătirea casetei nu necesita o delicateţe extraordinară.

Una dintre cauzele pentru care avea prea puţină încredere în droizi se datora faptului că el însuşi, cu mult timp în urmă, crease modalităţi prin care-i putea submina. Din motive personale – şi pentru că, dintotdeauna, fusese convins că droizii de luptă aveau să eşueze, dacă erau lăsaţi pe cont propriu , nu patentase niciodată invenţiile respective.

În interiorul casetei se afla un verbo-creier obişnuit de droid, proiectat de Sienar, care conţinea programele sale.

Apăsă un buton pentru comunicare şi imaginea în rezoluţie scăzută a căpitanului Kett, "învie" în faţa lui. Îl putea vedea, fără să fie văzut la rândul său.

— Trimite-mi în cabină un Baktoid, model E-5, complet operaţional şi înarmat.

După incidentul Naboo, Baktoid Combat Automata proiectase şi fabricase droizi masivi şi rigizi, ca înlocuitori pentru Federaţia Comercială înainte de asimilarea în Republică. Sienar ar fi preferat un model mai uşor, dar E-5 aveau suficientă forţă, iar alimentatoarele lor erau destul de bune. În opinia lui Sienar, erau maşinile cele mai acceptabile dintr-un lot mediocru, principala lor slăbiciune fiind lipsa de inteligenţă. Verbo-creierele erau la fel de lente ca ale unui tanc, deoarece aceea era chiar specialitatea companiei Baktoid: transportul şi tancurile.

Sienar îl cunoştea bine pe şeful proiectării de acolo. Idiotul *era îndrăgostit* de blindate.

Deschise caseta, extrase verbo-creierul şi introduse un cilindru nou de programare într-o fantă liberă. Instantaneu, tamburul verbo-creierului începu să se rotească şi să caute date din inputurile primite.

Cu datele respective, Sienar era convins că putea face un E-5 să danseze ca o femelă twi'lek.

Având droidul modificat în apartamentul său, urma să-l convoace după aceea pe Ke Daiv şi să-i spună câteva lucruri despre persoanele – *oamenii* – pentru care lucra.

23

În tăcere, mulţimea se trase în lături, lăsându-i pe Anakin şi Obi – Wan să treacă. Cei doi traversară curtea singuri; Sheekla rămăsese locului şi-i privea, apropiindu-se de uşa masivă din lamina şi piatră. Uşa se deschise larg. Dincolo de ea se afla o incintă mare, sferică, fără plafon, semănând cu interiorul unei mingi căreia îi fusese retezată calota superioară. Soarele dimineţii târzii se deplasa sub forma unui dreptunghi strălucitor pe peretele opus al sălii, pe care mişunau mii de creaturi: sfere acoperite cu ţepi, ceva mai mici decât capul unui om.

Obi-Wan le privi încruntat, în timp ce Anakin zâmbi larg, uitându-se la miile de sferoide ţepoase.

— Ele vor creşte şi vor deveni nava noastră, îi şopti maestrului său.

— Încă nu ştim asta.

— Un Jedi îşi poate simţi destinul, nu?

— Un Jedi cu instruirea desăvârşită se poate bizui pe asemenea percepţii, însă modificările Forţei îl pot înşela pe un ucenic.

Anakin se repezi înainte şi Obi-Wan îl urmă grăbit. Băiatul deschise braţele, parcă în semn de salut.

Pe peretele opus al sălii, toate organismele acoperite cu ţepi îşi încetară mişcările foşnitoare. Cu excepţia brizei matinale care sufla uşor de sus, totul se cufundase în tăcere.

— Ele sunt seminţele-de-parteneri! strigă Anakin.

Înapoia lor, uşa se închise silenţios. Rămăseseră singuri cu seminţele—de-parteneri, dacă într-adevăr despre acestea era vorba. Obi-Wan simţea că ar fi fost mai bine să aştepte precaut, dar Anakin nu avea îndoieli.

— Ce mai aştepţi? făcu băiatul.

Glasul lui nu avea nici cel mai mic ecou, toate sunetele fiind absorbite de covorul gros de sfere ţepoase.

— Ar trebui să le lăsăm pe ele să preia iniţiativa, îl sfătui blând Obi-Wan.

Anakin pufni nerăbdător. Brusc, redevenise un puşti de doisprezece ani şi nimic mai mult. Nu se vedea nici urmă a celor trei ani de educaţie primită în Templu. Obi-Wan puse palma pe umărul lui şi-i simţi încordarea din corp şi din membre; băiatul părea un pui de animal, total refractar la orice sugestii.

Pentru o clipă, dispariţia oricărei fărâme din învăţăturile pe care Obi-Wan le oferise padawanului îl alarmă pe maestrul Jedi. Avea senzaţia că stă lângă un copil cu totul diferit de cel pe care Qui-Gon îl considerase atât de special.

Anakin murmură ceva de abia auzit.

— Sunt gata, repetă el după aceea, mai tare.

De abia cum pricepu Obi-Wan, şi firele de păr de pe ceafă i se zbârliră într-un chip în care n-o mai făcuseră de ani buni, de când întâlnise şi învinsese, deşi cu multă greutate, pe straniul Sith roşu-negru, care se lupta cu sabia cu două lame – Darth Maul, lordul Sith care-l ucisese pe Qui-Gon.

Băiatul îşi amuţise complet toate vibraţiile personale spre exterior. Devenise tăcut în Forţă, într-un fel în care lui Obi-Wan continua să i se pară extrem de dificil, deşi nu imposibil, dar elevul său o făcuse în fracţiuni de secundă.

Cu geniul rapid şi nativ al copilului, Anakin se transformase într-o antenă tăcută, care asculta creaturile din sfere.

La fel de tăcute la rândul lor, mingile ţepoase îi ascultau pe ambii clienţi potenţiali cu deschiderea altui tip de copilărie.

— Vor ceva de la noi, sugeră Obi-Wan.

Anakin clătină din cap. Ucenicul nu era de acord cu maestrul, nu pentru prima dată şi, bănui Obi-Wan, în nici un caz pentru ultima.

— Nu suntem ceea ce aşteptau, urmă el.

Anakin încuviinţă în tăcere.

Două sfere ţepoase se desprinseră de pe mijlocul peretelui şi trecură peste tovarăşele lor, până ajunseră la spaţiul gol al podelei. Acolo, se rostogoliră lent, urmând traiectorii ezitante, şi se opriră la câţiva centimetri de picioarele băiatului.

Alte sfere se desprinseră de pe perete şi le urmară. În câteva clipe, Anakin şi Obi-Wan fură înconjuraţi de zece seminţe-de-parteneri mişcătoare, fiecare emiţând clic-uri slabe şi degajând o aromă bogată, florală.

— Sunt de acord, îşi privi Anakin maestrul. Simt că nu ne temem. În ochii săi, entuziasmul fusese temperat de o nouă precauţie: Dar... dacă sunt de acord, asta înseamnă o dedicare reală, nu?

— Aşa bănuiesc.

— Pentru ele, trebuie să fie serios.

— Poate.

Cele zece sfere îşi încetară mişcarea neîntreruptă. Aerul se umpluse de aroma lor, acum pişcătoare, aidoma brizei dinspre un ocean sărat.

— Păcat că Sheekla nu ne-a spus mai multe, zise Anakin privind rapid în jurul incintei.

Atmosfera era apăsătoare şi încărcată cu umiditate, ca şi cum s-ar fi apropiat o furtună.

Pe podea, sferele ţepoase începură să vibreze. Obi-Wan ridică ochii şi văzu că altele porniseră în jos de pe marginea superioară a peretelui sălii. Coborârea lor se transformă rapid într-o avalanşă grăbită. Covorul de seminţe-de-parteneri se destramă, când zeci, apoi sute de mingi cu ţepi se desprinseră şi căzură, lovindu-se de

cele de pe podea. Ţopăiau, fluierau, emiteau clic-uri şi degajau un nor înecăcios de arome florale electrizante.

— Vor veni toate! strigă Anakin şi se întoarse, dar nu avea încotro să fugă. Rămase nemişcat, apoi se ghemui şi întinse mâna către Obi-Wan: Va fi rău! Dar indiferent ce vei face, nu te teme!

Instinctiv, Obi-Wan dusese mâna spre sabie, dar arma ar fi fost inutilă. Tot ce puteau face era să stea spate în spate şi să-şi protejeze feţele, în timp ce toate sferele ţepoase din sală se revărsau pe podea într-o cascadă de ghimpi. În câteva secunde, Anakin şi Obi-Wan fură acoperiţi de potop, loviţi şi izbiţi fără milă. Împinseră cu palmele în exterior, pentru a-şi păstra feţele neacoperite, dar torentul apăsa din toate direcţiile, înălţându-se deasupra capetelor lor şi lipindu-le mâinile de buze şi de nasuri. Fragmente de ţepi zburau prin văzduh şi un nor de praf se ridică dinspre movila care viermuia.

Cei doi nu se mai putură clinti.

Peste câteva clipe, nu mai putură nici să respire.

24

— Am un respect deosebit pentru cultura cioplitorilor-în-sânge, declară Sienar către silueta aurie, înaltă şi tăcută, care stătea în anticamera apartamentului său.

Auzea respiraţia lentă şi lină a lui Ke Daiv, şi clic-urile monotone ale unghiilor lungi şi negre de la o mână, care se atingeau între ele aidoma unor clopoţei din lemn în bătaia brizei.

— De ce m-ai chemat aici? întrebă Ke Daiv după o clipă. Misiunea de abia a început.

— Câtă insolenţă!

— Acesta este felul meu de a fi. Slujesc şi mă supun, de asemenea în felul meu.

— Înţeleg... Te rog, fă-te comod, se retrase Sienar, indicând salonul.

Ke Daiv avansă o jumătate de pas, apoi ezită şi schiţă o plecăciune.

— Nu merit această onoare.

— Dacă eu spun c-o meriţi, atunci o meriţi! replică Sienar, folosind tonul cel mai potrivit de severitate.

Ke Daiv se plecă din nou şi intră în salon. Hublourile continuau să fie opacizate. Droidul navigator anunţase încă patru-cinci ore până la ieşirea în spaţiul real.

— Te rog, ia loc, insistă Sienar.

Dorea să-şi păstreze pentru mai târziu glasul de comandă. Simţea că, în timp, după ce avea să afle câteva amănunte despre situaţie... şi despre Raith Sienar, Ke Daiv avea să fie mai uşor de manipulat.

Cioplitorul-în-sângeîşi îndoi lin articulaţiile triple şi îngenunche lângă măsuţa cu tăblie de cristal, preferând să nu se aşeze pe divan.

— Ai fost bine tratat la bordul navei? întrebă Sienar.

Ke Daiv nu răspunse.

— Mă preocupă starea ta, urmă comandantul.

— Mi se aduce hrană şi sunt lăsat singur în cabina care mi-a fost rezervată. Deoarece nu fac parte din echipaj, membrii lui mă evită, şi asta e bine.

— Am înţeles. Există un fel de zid, nu?

— Cu nimic diferit de Coruscant. Cei din rasa mea sunt puţini în partea aceasta a galaxiei. Încă nu ne-am făcut un renume.

— Aşa este. Eu admir rasa ta şi sper că putem face schimb de informaţii utile pentru amândoi.

Ke Daiv întoarse capul şi faţa lui căpătă forma neplăcută de lamă, prin unirea lobilor nazali laţi. Se răsuci lent, examinând droidul E-5 aflat într-un colţ al încăperii. Droidul roti capul plat şi larg în direcţia lor, cu nestematele roşii ale ochilor sclipind ca nişte tăciuni, şi-şi reglă postura astfel încât aţintea direct cioplitorul-în-sânge.

— Crezi tot ceea ce ţi s-a spus despre misiunea aceasta? întrebă Sienar.

Ke Daiv îndreptă un ochi spre el, rămânând cu celălalt asupra droidului.

— Mi s-au spus puţine. Ştiu că n-ai încredere în mine.

— În privinţa asta, suntem pe picior de egalitate. Dar numai în privinţa asta. Eu sunt comandant. Şeful tău.

— De ce mi-o reaminteşti, dacă eşti atât de sigur?

Sienar surâse şi ridică palmele într-un gest admirativ.

— Poate că suntem egali din alte puncte de vedere. Tu ai îndoieli, şi eu am îndoieli. Tu cunoşti puţine sau

aproape nimic despre mine, sau despre ceea ce ţin în rezervă.

Articulaţiile lui Ke Daiv trosniră uşor şi cioplitorul-în-sânge îşi luă ochii de la E-5. Droidul nu-l înspăimânta.

— Ce vrei să afli?

— Înţeleg că ai un contract cu Tarkin.

— Nu poţi înţelege ceea ce nu ştii, şi nu poţi să ştii asta.

— Puţin respect, sugeră Sienar cu un mârâit încetişor.

— Comandante, adăugă Ke Daiv, trosnind din nou articulaţiile braţelor.

— Povesteşte-mi despre înţelegerea voastră.

— Nu-mi pasă dacă mor. Familia m-a dizgraţiat şi nu mă tem de moarte.

— N-am nici o intenţie să te ucid, ori să te las să mori, preciză Sienar. Droidul se află aici pentru cazul în care ai instrucţiuni să mă ucizi pe mine. Se găseşte complet sub controlul meu.

— De ce ar dori cineva să te ucidă? Eşti comandant.

— Câtă insolenţă! ţâţâi Sienar. Aproape admirabilă. Te rog – eu pun întrebările, iar tu îmi răspunzi.

— Cuvintele tale dovedesc slăbiciune.

— Nu slăbiciune, ci politeţe, iar aceasta este cultura şi educaţia mea. Tu dovedeşti necunoaşterea mea, iar asta este o adevărată slăbiciune, Ke Daiv.

Cioplitorul-în-sânge amuţi din nou şi fixă hubloul opac.

— Ai şi alte slăbiciuni. Nu meriţi mai mult decât contractul cu Tarkin, deoarece ai dat greş în încercarea de a ucide un Jedi.

— Doi Jedi, îl corectă Ke Daiv.

— O greşeală lesne de înţeles, totuşi o dizgraţie pentru şefi şi, bănuiesc, pentru clanul tău. Speri să repari dizgraţia aceea, reuşind în misiunea actuală?

— Eu sper întotdeauna să am succes.

Sienar încuviinţă din cap.

— Ke Daiv, de uciderea cavalerilor Jedi se ocupă derbedeii. Jedi sunt puternici, au onoare şi respectă pe toţi oamenii şi obiceiurile lor. De ce ai dorit să-i ucizi?

— În familia mea nu există onoare, şi asta-i tot ce pot spune.

— Înainte de a pleca, am întreprins unele investigaţii şi am descoperit că, în registrul genealogic al cioplitorilor-în-sânge de pe Coruscant, numele tău este însoţit de atributul "extins", ceea ce cred că înseamnă un fel de punere în libertate condiţionată. Este adevărat?

— Este adevărat.

— Spune-mi cum s-a întâmplat. Acesta e un ordin!

— N-o pot face, spuse Ke Daiv.

— Dacă-mi nesocoteşti ordinul, pot porunci să fii executat... conform legilor Federaţiei Comerciale, în care ofiţerii aceştia continuă să creadă şi pe care le urmează. În felul acesta, vei pierde orice posibilitate de a te mântui şi vei fi trecut pe lista excluderilor definitive de la Arta De Dincolo De Moarte. Acesta este sfârşitul în credinţa cioplitorilor-în-sânge, o concepţie măreaţă a vieţii după moarte, în care eu unu n-aş dori să intervin.

Capul lui Ke Daiv se plecă uşor, parcă apăsat de o greutate.

— Mi-ai contactat clanul, spuse el. Ai abătut asupra mea o ruşine care-mi depăşeşte capacitatea de a o şterge.

— Nu, nu ţi-am contactat clanul. Şi nu intenţionez să te acopăr de ruşine. Îi respect pe cioplitorii-în-sânge şi obiceiurile lor, iar tu ai deja destule probleme. Îţi cer doar să asculţi cu atenţie cele ce-ţi voi spune.

Ke Daiv înălţă capul şi deplie, servil, lobii nazali, lipindu-i din nou de obraji.

— Ţi-ai urmărit victima până pe fundul puţului de deşeuri Wicko şi, în mod remarcabil, ai supravieţuit

viermilor de gunoi de acolo. În ciuda tuturor probabilităţilor, te-ai căţărat înapoi şi ai anunţat că ai dat greş. Acesta este un curaj care face cinste oricărui luptător dintr-un clan, şi o dedicaţie faţă de datorie ce depăşeşte orice am auzit în ultimele decenii pe Coruscant. Cu toate acestea, circulă un zvon potrivit căruia...

Sienar şovăi, sporind suspansul şi clătină din cap neîncrezător.

— Circulă un zvon potrivit căruia, în viitorul Republicii, s-ar putea să nu mai existe loc pentru rasa voastră. S-ar putea să nu mai existe loc pentru nici o rasă, cu excepţia oamenilor. Eu personal nu voi susţine un asemenea proiect. Ce părere ai?

Ke Daiv îl fulgeră cu privirea.

— Este adevărat?

— Aşa mi-a spus un vechi prieten şi fost coleg, care pare să cunoască anumite lucruri.

— Tarkin?

Sienar încuviinţă din cap şi, folosindu-şi glasul cel mai convingător, exersat în anii de discuţii cu intermediarii şi cumpărătorii de nave, arme şi flote, rosti:

— Cercetează-ţi amintirile despre Tarkin şi contrazice-mă, dacă trebuie.

Cioplitorul-în-sânge închise ochii, îi deschise, dar nu spuse nimic.

— Să mai vorbim puţin, urmă Sienar, şi să vedem dacă nu există planuri cu care am fi amândoi de acord.

Desigur, Sienar vorbi cel mai mult.

25

Uşa uriaşă de lamina şi piatră se deschise din nou, tăcută ca şi adierea slabă ce răzbătu dinspre incinta emisferică. Mulţimea de oficianţi se retrăsese până la periferia curţii, lăsând-o doar pe Sheekla lângă uşă. Femeii i se alătură acum şi Gann.

Cei doi ferroeni priviră curioşi în sala circulară lipsită de plafon. Sferele ţepoase acopereau din nou pereţii şi erau la fel de nemişcate ca piatra de care se fixau. Pe fundul concav al încăperii, aflat sub nivelul uşii gigantice, o movilă de sfărâmături se ridica la doi metri deasupra pardoselii.

Un oftat răzbătu dinspre mulţime.

Sheekla strigă două nume.

Obi-Wan se sculă primul şi se pipăi cu gesturi iuţi. Trei sfere ţepoase erau atârnate de el, câte una pe fiecare braţ şi una pe piept. Se ţineau tenace şi bărbatul nu încercă să le înlăture, deşi ar fi dorit s-o facă. Privi în jurul maldărelor de ţepi şi cochilii sfărâmate care acopereau podeaua, resturi ale teribilei cascade, şi zări un braţ înălţându-se din mormanul cel mai mare. Se aplecă, gemând, prinse mâna lui Anakin şi-l trase în picioare.

Anakin era acoperit de nu mai puţin de douăsprezece sfere, din creştet până în tălpi. Avea pulsul regulat şi puternic, dar se focalizase către interior, pentru a economisi oxigenul şi a evita şocul ce putea însoţi vătămările fizice, iar ochii îi erau închişi.

— Pe marile ceruri! strigă Farrs. A păţit ceva? N-am mai văzut niciodată o asemenea...

Gann coborî în fugă podeaua concavă şi-l ajută pe Obi-Wan să ducă dincolo de uşă băiatul inert şi acoperit

de sfere. Îl aşezară pe o saltea adusă de două tinere, având grijă să nu desprindă seminţele-de-parteneri.

Din nou, zărindu-i pe clienţi, mulţimea oftă colectiv, iar unii intonară aidoma unei rugăciuni:

— Măreţ este Potentiumul, măreaţă este viaţa lui Sekot!

— Toţi slujesc şi sunt slujiţi, şi toţi se alătură Potentiumului!

Obi-Wan îşi înfrână furia şi îngrijorarea, ca să nu scoată sabia şi să pună câteva întrebări mai mult decât aspre.

— Ştiaţi că se va întâmpla aşa? o întrebă pe Sheekla printre dinţii încleştaţi.

Chipul femeii era de-a dreptul consternat.

— Nu! Trăieşte?

— Da. Se hrănesc pe seama noastră?

Coborî mâna şi atinse sfera de pe piept. Aceasta extinsese unul dintre ţepi prin mantia şi cămaşa sa, ajungând la piele, totuşi Obi-Wan nu simţea nici o rană, ci doar un contact neconfortabil.

— Nu, răspunse Gann îngenunchind lângă Anakin. Nu vă sug sângele. Ce multe sunt! Cele mai multe seminţe-de-parteneri pe care le-am văzut vreodată pe un client...

— Trei este numărul normal, îl întrerupse Sheekla, aşa cum sunt pe tine. Elevul tău trebuie să fie o fiinţă extraordinară!

— Ce le-a împins s-o facă? se întrebă Gann.

Pleoapele lui Anakin tresăriră, apoi se deschiseră, şi băiatul privi spre Obi-Wan din adâncul unui calm absolut. Cumva, el păstrase nemişcarea interioară, chiar şi când se confruntase cu pericolul extrem.

— Nu eşti rănit, îi zise Obi-Wan. Seminţele se fixează, dar nu rănesc.

— Ştiu, spuse Anakin. Sunt prietenoase. Ce multe au vrut să ni se alăture... toate o dată!

Obi-Wan se întoarse către Sheekla.

— Evităi să ne spui un adevăr, rosti el.

Gann păru brusc vinovat, dar femeia clătină din cap şi le ceru ajutoarelor să-l transporte pe băiat în odaia post-parteneriat. Cele două fete, puţin mai vârstnice ca Anakin, îl ajutară să se scoale în picioare, evitând sferele ţepoase, şi grupul porni spre uşa îngustă aflată în vecinătatea unui colţ al curţii. Anakin surâse timid spre fete.

Capetele mulţimii se întoarseră ca unul singur, urmărindu-i până intrară.

Cu excepţia uşii, pereţii de piatră ai camerei micuţe şi cu plafon scund aveau o singură deschidere – o fereastră îngustă, prin care se vedea o dungă de cer şi verdele şi purpuriul vegetaţiei de afară.

— Trebuie să verific ceva..., murmură Sheekla, conducându-i spre o măsuţă joasă, iluminată de o veioză mare.

Împreună cu Gann, scoase instrumente de bronz şi oţel dintr-un dulap şi măsură mai întâi sferele de pe Anakin, apoi ciupi ţepii prin care acestea se agăţau, până ce se desprinseră cu suspine slabe. Fiecare sferă fu introdusă într-o casetă de lamina şi ajutoarele etichetară casetele cu un cerc. După aceea, înlăturară seminţele de pe Obi-Wan şi le introduseră în casete marcate cu un pătrat.

— Cred că va fi o navă... una foarte densă şi minunată, murmură Sheekla în timp ce compara măsurătorile cu graficul de pe sulul derulant montat pe un capăt al mesei.

Discută apoi în şoaptă cu Gann.

— Trei dintre ele au mai ales un client înainte, spuse ea după aceea. Acum, una l-a ales pe Obi-Wan şi două l-au ales pe Anakin.

— Cui au aparţinut înainte? întrebă Obi-Wan.

— Nu dezvăluim numele clienţilor noştri, răspunse Gann.

— Aşa este, încuviinţă Sheekla. Nu dorim să inducem în eroare, dar...

— Clientul acela n-a rămas cu noi îndeajuns pentru creşterea unei nave, zise Gann şi schimbă o privire cu femeia. Seminţele-de-parteneri au revenit în Potentium.

— Iertaţi-ne, spuse Sheekla, dar trebuie să discutăm între patru ochi. Vă rog să vă odihniţi şi să vă relaxaţi. Ajutoarele vă vor aduce hrană şi apă.

— Bine, aprobă Anakin.

Ridică braţele şi le încrucişă înapoia cefei. Zâmbi din nou, şi mai larg, după ce ferroenii ieşiră prin uşa îngustă. Fetele se retraseră un pas, cu expresii solemne întipărite pe chipuri.

— Văd că eşti amuzat, observă Obi-Wan.

— Mă bucur că trăiesc, explică Anakin. Şi am căpătat mai multe decât tine. Mai multe chiar decât Vergere!

Obi-Wan îşi lipi degetul de buzele băiatului – nu mai trebuia să vorbească despre Vergere.

— Nu ştim dacă ea a fost clientul misterios.

— Ea trebuie să fi fost! Cine altul putea fi?

Obi-Wan ignoră observaţia respectivă, deoarece bănuia că Anakin avea dreptate.

— De unde ştim însă că mai mult înseamnă mai bine? întrebă el precaut.

— Aşa-i întotdeauna.

În odaia răcoroasă şi silenţioasă, mâncară felii de chec cafeniu, servite pe platouri cioplite din piatră, şi băură apă rece adusă în căni de ceramică. Ceştile erau din lamina cu dungi verzi şi roşii, iar apa avea gust pur şi uşor dulce. Anakin părea vesel, chiar exaltat. Se uita la Obi-Wan, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca maestrul său să-i întrerupă dintr-o clipă în alta starea.

Obi-Wan preferă să nu se pronunţe deocamdată asupra posibilului lor succes şi nici dacă i se părea că înregistraseră vreun progres.

După zece minute, Gann reveni singur. Anakin simţi un fior în inimă, văzând expresia aspră a ferroeanului.

— Există o dificultate, vorbi Gann. Magistrul consideră că n-ar trebui să trecem la proiectare şi construcţie, până nu vă cunoaşte.

— Asta-i bine, sau rău? întrebă Anakin. O să căpătăm nava?

— Nu ştiu, răspunse Gann. El se întâlneşte rareori cu cineva.

— Când va veni? se interesă Obi-Wan.

— Voi veţi merge la el, replică scurt Gann, dând ochii peste cap, ca şi cum ar fi fost ceva extrem de evident. Şi veţi merge, când va dori Magistrul.

Îi scrută de sub sprâncenele groase, unite.

— Vă vom ţine seminţele-de-parteneri pregătite, iar când veţi reveni, dacă totul este bine, vom începe proiectarea şi transformarea, apoi vom trece la forjare şi modelare.

26

Căpitanul Kett îl salută politicos pe comandant, când acesta pătrunse în puntea de navigaţie din *Admiral Korvin*.

— Ne apropiem de ieşire, domnule comandant, îl anunţă pe Sienar.

Acesta încuviinţă din cap, neatent şi, când obloanele hublourilor glisară, se întoarse pe jumătate din faţa imaginii distorsionate, cu dâre de stele.

— Anunţaţi revenirea în spaţiul normal, murmură el.

— Am înţeles, domnule comandant!

— Cât de bune sunt capacităţile de duplicare ale navei? se interesă Sienar.

— Astromecul nostru este adecvat pentru efectuarea multor reparaţii majore în tranzit, domnule comandant.

E-5 se descurca relativ bine cu noile sale aptitudini, iar cioplitorul – în-sânge reacţiona favorabil în faţa noii perspective care i se oferea. Deocamdată totul mergea perfect, însă drumul era de abia la început.

Sienar ridică o casetă cu datacarduri.

— Aş dori să încărcaţi programele astea în unitatea de fabricaţie a navei şi în toţi droizii de luptă. Programele vor fi duplicate de pe datacarduri şi activate în toate unităţile, înlocuind programările anterioare. Toate programările, căpitane! Bineînţeles, voi efectua teste de autentificare.

Expresia de politeţe a lui Kett îi îngheţă pe chip.

— Acţiunea nu este autorizată, domnule comandant. Contravine politicii Federaţiei Comerciale.

Sienar surâse, auzind revenirea la vechiul regulament.

— La întoarcere, tot arsenalul nostru va fi predat Republicii. Programarea aceasta este conformă cu standardele Republicii şi droidul va fi supus comenzilor Republicii.

— N-am primit nici o instrucţiune în acest sens, domnule comandant.

— Eu însă am primit instrucţiuni explicite, direct de la Tarkin, rosti apăsat Sienar.

Ştia că, în calitate de comandant, şi cu sprijinul lui Tarkin, ordinul lui avea să fie suficient... acum, când avea cel puţin o oarecare influenţă asupra lui Ke Daiv.

Acum, când nu-l pândea posibilitatea vreunui accident nefericit dacă acţiona în mod neaşteptat şi imprudent.

Droidul Baktoid E-5 apăru surprinzător de lin din turbo-lift şi intră în puntea navei amiral. Rămase imediat sub platforma comandantului, vizibil pentru tot personalul de acolo. Nu implica nici o ameninţare cu forţa, ci doar o demonstraţie a noii ordini. În mod firesc, droidul nu trebuia activat decât înainte de luptă.

Kett privea cu suspiciune evidentă.

— Am înţeles, domnule comandant, rosti el.

— Când treaba este terminată, te prezinţi la mine cu rapoartele astromec, preciză Sienar sugându-şi un dinte.

Căpitanul îl privi două secunde, de abia ascunzându-şi neplăcerea. Ignorându-l, Sienar se uită către hublou.

— Revenire, anunţă ofiţerul de la comanda hiperpropulsiei.

— Spaţiu real! strigă Kett, când stelele îşi recăpătară imaginea cuvenită, iar spaţiul şi timpul revenîră la dominanţa familiară.

— Era şi cazul, suspină Sienar.

Apăsă o manetă şi platforma glisă pe şine spre hubloul mare, până ce imaginea îi umplu câmpul vizual.

L-ar fi bucurat orice configuraţie stelară, dar ceea ce vedea acum era realmente impresionant. Panglica spiralată spre exterior a uriaşei roşii şi a piticei albe îi lovea ochii cu o lumină orbitoare, ireală. Un asemenea spectacol reprezenta un privilegiu rar.

Introducând în arsenal subtilitatea şi creativitatea de tip Sienar, putea realmente să se desfete cu peisajul.

— Planeta destinaţie este vizibilă şi ne îndreptăm spre o orbită de aşteptare în jurul stelei ei galbene,

anunţă Kett. Nu ne apropiem mai mult până nu veţi ordona, domnule comandant.

Încă indecis asupra opţiunilor, ezita să părăsească puntea.

Pe Sienar nu-l deranja independenţa în gândire, atâta timp cât nu devenea prea autonomă.

— Poţi îndeplini instrucţiunile mele... acum, indică el în direcţia pupa.

— Da, domnule comandant.

Kett se grăbi spre turbo-lift; ochii ca două nestemate montate în craniul droidului E-5 îi fixau spatele, ferm şi ameninţător.

27

Transportorul aerian sekoian îi duse spre sud, peste unul dintre cele mai bizare teritorii văzute vreodată de Obi-Wan. Zburând la mai puţin de o mie de metri altitudine, aparatul micuţ şi plat ocolea cu viteză ameţitoare bora înalţi şi cu trunchiuri groase, ale căror frunze tumescente, ca nişte baloane, se roteau şi se legănau în siaj.

— Cred că din frunzele astea îşi fac coloniştii baloanele, comentă Anakin privind în urmă prin cupola aproape complet transparentă a transportorului.

Obi-Wan încuviinţă din cap, pierdut în gânduri. Dacă seminţele-de – parteneri îi preferau pe Jedi, se impuneau neapărat unele investigaţii. Numai organismele puternice în Forţă îi puteau detecta pe Jedi. Devenea tot mai limpede că formele de viaţă de pe planetă – Sekot, cum

le denumea Gann ca totalitate – erau speciale şi că padawanul său le atrăgea în mod puternic.

— E cu adevărat grozav, zise Anakin. Aerul miroase frumos şi jungla este ca-n poveşti.

— Nu te ataşa prea mult, îl preveni Obi-Wan.

— N-am mai fost niciodată într-un astfel de loc.

— Aminteşte-ţi sentimentele anterioare faţă de Sekot.

— Nu le-am uitat.

— Ai pomenit despre un talaz, despre ceva care se întâmplă acum, sau în viitor.

— Da, făcu Anakin şi indică din bărbie spre uşa care-i despărţea de pilot.

Obi-Wan ridică mâna.

— Nu-i atent la discuţia noastră. E important să analizăm ce se întâmplă, înainte de a ne implica mai mult.

— Senzaţia unui singur val apare şi dispare. Poate c-am greşit.

— N-ai greşit. O simt şi eu acum. Ceva se îndreaptă rapid spre noi, ceva periculos.

— Sper să nu se-ntâmple nimic, până nu ni se construieşte nava, clătină trist din cap Anakin.

Maestrul Jedi miji ochii dezaprobator.

— Mă îngrijorează faptul că pierzi perspectiva de ansamblu.

— Am venit aici ca să obţinem o navă! rosti Anakin cu glas tremurător. Şi ca să aflăm ce s-a întâmplat cu Vergere. Ea n-a obţinut nava, prin urmare nava este şi mai importantă pentru noi. Asta-i tot!

Încrucişă braţele pe piept.

Obi-Wan nu comentă nimic preţ de câteva secunde, după care întrebă inexpresiv:

— Ce înseamnă nava pentru tine?

— O navă care se acordează singură nevoii de viteză... Uau! Pentru mine, ar fi prietenul perfect.

— Aşa crezusem şi eu.

— Să ştii însă, îl asigură Anakin, că nu m-ar face să-mi neglijez instruirea.

Din nou, Obi-Wan simţea că pierde controlul situaţiei. Înainte ca Anakin să-i fi fost ucenic, Qui-Gon îi încurajase un comportament cu care Obi-Wan nu fusese de acord. Iar acum, trimiţându-i pe planeta aceasta, Consiliul şi Thracia Cho Leem îl ispiteau iarăşi pe Anakin în modalităţi ce-l nemulţumeau pe maestrul său.

— Mergem acolo unde ne trimite Forţa, rosti încet băiatul anticipându-i direcţia gândurilor. Nu ştiu ce altceva putem face, decât să observăm şi să acceptăm.

— Şi apoi să acţionăm. Trebuie să fim pregătiţi pentru calea care ni se aşterne şi să rămânem receptivi la orice lucru neaşteptat. Forţa nu este niciodată o dădacă.

— Voi şti când ceva e pe punctul să se-ntâmple, declară Anakin încrezător. Îmi place planeta asta, iar fiinţelor vii de aici le place de mine. Şi de tine. Nu simţi că cineva are grijă de noi?

Obi-Wan simţise într-adevăr asta... dar senzaţia respectivă nu-l liniştea de fel. Nu ştia cine sau ce putea extinde o asemenea influenţă asupra lor, şi mai ales asupra padawanului.

Călătoria continuă încă o oră. Anakin privi spre est şi indică o imensă dungă cafenie care brăzda peisajul, dispărând peste linia orizontului. Obi-Wan o zărise chiar pe aceasta, sau ceva asemănător ei, pentru câteva clipe, din spaţiu... dar nava lui Charza coborâse înainte să fi descris o orbită completă a planetei. Era o falie sau crevasă care ajungea până la roca-mamă. Crusta roşie, bogată în fier, se deschidea ca marginile unei răni deasupra bucăţilor întunecate de bazalt.

— Ce a provocat-o? întrebă Anakin.

— Nu pare mai veche de câteva luni, observă Obi-Wan.

Şuviţe subţiri de apă se revărsau în cascadă peste stâncile roşii de pe maluri, prăvălindu-se în hău.

— Pare cicatricea unei bătălii, adăugă el.

Aparatul viră, îndreptându-se acum direct spre sud, zburând prin partea superioară a plafonului neîntrerupt de nori. Un peisaj aparent infinit de fuioare şi vălătuci curgea, învolburându-se, sub ei.

Anakin se răsuci în scaun.

— Priveşte, exclamă el aţâţat şi arătă spre dreapta.

Se îndreptau spre sud-vest, spre un munte zimţat, negru-ruginiu, care se înălţa prin nori, cu pantele abrupte aproape complet lipsite de viaţa sekotană şi cu piscul teşit încununat de nea. Părea un vulcan bătrân şi erodat de vreme.

— Peste trei minute, anunţă pilotul, ajungem la casa Magistrului. Sper că aţi moţăit şi că v-aţi odihnit.

Băiatul zâmbi spre Obi-Wan.

— Ne-am odihnit din plin!

Se aplecară pentru a ieşi din transportor şi coborâră pe un teren plat acoperit cu sfărâmături de lavă. La câţiva metri mai departe, o potecă pavată cu dale netede din piatră ducea către un palat magnific, asemănător unei fortăreţe, clădit din blocuri de stâncă înclinate, stivuite în jurul unui turn central butucănos. Dincolo de palat, apa cu nuanţe portocalii se revărsa în cascade largi, multicolore, de pe patru terase vulcanice. În văzduh se simţea izul din adâncurile Zonamei – hidrogen sulfurat , care alterna cu brizele proaspete dinspre sud.

Blocurile din jurul turnului erau înalte de peste zece metri şi lungi de cincizeci de metri, cu pereţii acoperiţi cu ferestre ce străluceau aidoma curcubeului în lumina soarelui care apunea. Pe promontoriu creşteau numai câţiva lujeri, abia de grosimea unui braţ de om, cuibăriţi

ici-colo între roci şi în jurul teraselor cu cascade, aidoma unor fireturi verzi şi roşii.

— Magistrul trăieşte departe de supuşii săi, observă Obi-Wan frecându-şi palmele de poalele mantiei, apoi răsucindu-le în sus şi lăsând bărbia în piept.

Cercetă cu atenţie linia orizontului, după care comentă:

— Şi pare să se descurce cu foarte puţine ajutoare.

Privind fuioarele destrămate de nori ce treceau pe deasupra şi aglomerările mai întunecate, vizibile spre sud, Obi-Wan estimă că se aflau la o mie de kilometri sub ecuator.

— Ciudate obiceiuri, zise el. Aparent, le place să-şi dezinformeze clienţii şi să-i ţină în nesiguranţă.

— Cel puţin nu ne-au verificat de arme, spuse Anakin.

— Mda, deşi ei sunt siguri că ne-au verificat.

— Ai făcut asta... fără ştiinţa mea?

Obi-Wan surâse.

— Mă surprinzi mereu, maestre, vorbi Anakin pe un ton de respect. Deşi cred că ucenicul trebuie să se aştepte la asta din partea învăţătorului său.

Obi-Wan înălţă o sprânceană.

— Suntem o echipă grozavă, nu-i aşa? zâmbi larg băiatul şi chipul i se lumină în anticiparea unei noi aventuri.

— Aşa-i.

— Mă bucur că sunt aici. Mă bucur şi că tu-mi eşti maestru!

Anakin se înfioră scurt, apoi frecă şi el palmele de mantie, le răsuci în sus şi privi înjur. Cu ani în urmă, Obi-Wan observase că ucenicul său recurgea la imitaţii de fiecare dată când se simţea surescitat, sau când nu era în apele lui.

Băiatul privi în sus, spre roata de foc strălucitor a plasmei care se descolăcea din sistemul îndepărtat al

stelelor duble, acoperit de zdrenţele şi fuioarele norilor înalţi şi rarefiaţi. Soarele Zonamei era cocoţat pe linia orizontului, transformând cerul într-o tapiserie de flăcări care egala spectacolul astronomic dinapoia ei.

— Este acolo, acum. Se apropie.

— Îi distingi forma mai clar?

— Este un moment de încercare. Pentru mine.

— Te temi de momentul acesta? întrebă Obi-Wan.

Anakin clătină din cap, însă continuă să privească firmamentul roşu – portocaliu.

— Mă tem de reacţia mea. Dacă nu sunt îndeajuns de bun?

— Am încredere în tine.

— Dacă Magistrul ne respinge?

— Asta... mi se pare altă chestiune, nu crezi?

— Ba da, încuviinţă Anakin, totuşi insistă cu încăpăţânare de băieţel, concentrat asupra a ceea ce i se părea, deocamdată, cea mai importantă dintre multele lor probleme. Dar dacă Magistrul nu vrea să ne dea o navă?

— Atunci vom învăţa ceva nou, spuse răbdător Obi-Wan.

Titlul *Magistru* implica o persoană cu realizări, demnitate şi ţinută, şi, deşi cercetase cu atenţie peisajul, Obi-Wan nu receptase semnele unei personalităţi umane impresionante.

Era posibil ca zonamanii să se poată camufla. Maeştrii Jedi se puteau ascunde chiar şi din faţa unei detectări întreprinse din apropierea lor; Obi-Wan putea să-şi tăinuiască prezenţa până şi de cineva cu percepţia lui Mace Windu, dar fără să aibă vreodată siguranţa absolută a acţiunii sale.

Să însemne asta că necunoscutul care trăia aici putea păcăli un Jedi minute în şir?

Lămpi cu incandescenţă montate în lungul potecii se aprinseră, iluminând calea spre cel mai apropiat bloc inferior al palatului. În capătul potecii apăru o siluetă micuţă, care porni spre ei, ţinând braţele încrucişate peste piept.

Era o fată, mai înaltă decât Anakin, dar de aceeaşi vârstă, purtând un veşmânt sekotan lung şi verde, din genul celor cu care se familiarizaseră. O acoperea până la glezne şi avea propria sa mişcare permanentă.

Anakin se retrase un pas.

— Bun sosit! rosti ea. Mă numesc Wind.

Fata avea părul lung, închis la culoare, având aproape aceeaşi nuanţă ca şi dalele potecii. Pupilele ochilor erau negre, în sclerotica aurie. Îl cercetă pe Obi-Wan cu o expresie de aprobare blândă, iar el îi imită coborârea uşoară a bărbiei. Cât despre Anakin, părea să nu-l considere demn de luat în seamă. Băiatul simţi că i se încleştează pumnii de furie, apoi se relaxă. Nu-i plăcuse niciodată să fie ignorat.

— Tata se plictiseşte şi salută cu plăcere orice divertisment, spuse fata. Vreţi, vă rog, să mă urmaţi?

Fiica îi privea din uşa cabinetului Magistrului. Înăuntru existau doar un birou central mic şi un scaun.

— Am patru fiice şi trei fii. Băieţii şi două dintre fete îşi urmează educaţia pe Zonama. Sunt preocupaţi de problemele defensivei planetare. Cine ne-ar putea fi de mai mult ajutor decât cavalerii Jedi?

Magistrul era scund şi slăbuţ, dar vânos, cu chip alungit şi îngust, şi ochi mari, negri ca ai fiicei sale. Părul îi era însă gri-albăstrui deschis, specific ferroenilor. Nu purta veşminte sekotane, ci doar o pereche de pantaloni simpli, ţesuţi din materialul bej uzual în Republică, şi o cămaşă albă tricotată.

Îi aşteptase în holul celui de-al treilea nivel al acelei aripi a palatului. Până atunci, văzuseră trei încăperi cu interioare simple, aproape austere, deşi mobilierul era elegant proiectat şi confortabil, aparent construit pe altă planetă. Obi-Wan nu cunoştea stilurile ferroene, dar bănuia că toate obiectele de aici proveneau de pe planeta de baştină a Magistrului şi fuseseră aduse de primii colonişti.

— Ajutoarele mele de pe Distanţa Mediană, spuse Magistrul, m-au anunţat că aţi plătit în aurodium. Acesta a fost un indiciu. Apoi... episodul cu seminţele-de-parteneri mi-a confirmat bănuielile.

Ultima rază de soare dinaintea apusului sclipi din norii aurii şi pătrunse în odaie printr-un luminator emisferic, îmbrăcând în auriu şi portocaliu tăblia biroului şi un teanc de texte şi extrase.

În încăpere se simţea miros de cenuşă şi permanentul iz al sulfurilor dinspre izvoare.

— Nu am intenţionat să înşelăm pe nimeni, zise Obi-Wan.

— Nu v-aţi prezentat ca fiind Jedi, preciză Magistrul. (Degetele i se mişcau întruna, frecându-se între ele.) Nu trebuia să credeţi că ar fi bine să vă tăinuiţi identitatea. Nu am nimic împotriva cavalerilor Jedi, ba chiar le datorez foarte multe. Nu am nimic împotriva Republicii pe care o slujesc ei, şi nu am nimic de ascuns... decât o întreagă planetă. Căminul meu!

Chicoti şi încheie:

— Asta-i tot ceea ce protejez.

Anakin stătea relaxat şi în acelaşi timp gata de acţiune, fără să-şi formuleze părerile personale, aşa cum fusese instruit. La apariţia Magistrului, Obi-Wan îşi prevenise padawanul printr-un semn discret că acum acţionau în calitate de Jedi, reprezentanţi ai ordinului şi ai Templului, dar în mod defensiv.

Ceva nu era în regulă. Ceva era incomplet.

— Am sosit aici şi pentru alt motiv, spuse Obi-Wan. Căutăm...

Aerul păru că tremură în odaie şi Obi-Wan scutură din cap. Fusese pe punctul de a pune o întrebare, dar aceasta îi zburase de pe vârful limbii şi nu şi-o mai putea reaminti.

— Modul nostru de viaţă este preţios pentru mine, zise Magistrul. După cum puteţi vedea, pe Zonama Sekot noi deţinem ceva unic. Clienţii vin şi pleacă, dar au doar o noţiune aproximativă asupra locului în care au fost. Surâse: Desigur, şiretlicurile noastre nu vor avea succes în faţa cavalerilor Jedi. Şi, desigur, trebuie să ne încredem în cei care ne aduc clienţi.

În cadrul uşii din partea opusă a încăperii, apăru o fată. Părea leită cu prima; avea aceeaşi vârstă şi înălţime, şi purta acelaşi veşmânt sekotan lung şi verde.

Anakin o privi nedumerit. Capacităţile de raţionalizare ale lui Obi-Wan funcţionau la viteză maximă. *Ceva se joacă cu noi, îşi spuse. Sau ne testează. Ceva ascuns.*

— Sunt totuşi încântat că aţi venit, urmă Magistrul. Doream... trebuia să mă întâlnesc personal cu voi. Păreţi a fi autentici – un maestru şi ucenicul său.

— Aţi studiat arta Jedi?

— Nu, răspunse celălalt strâmbându-se parcă înaintea unei amintiri neplăcute. Am fost un ucenic promiţător. Au existat unele dificultăţi, dar vina n-a fost doar a mea... Percepţii greşite... Dar asta s-a întâmplat acum cincizeci de ani.

Obi-Wan apreciase că bărbatul din faţa lui nu avea mai mult de patruzeci de ani. De undeva însă din adâncurile minţii sale se înălţa altă întrebare: *Care om ? Expresiile lui faciale sunt, în mod subtil, incorecte. Ca o marionetă.*

— Se pare că Sekot vă place! ridică braţele Magistrul. Totul se explică. Sekot este sensibilă şi-i favorizează pe Jedi... Perfect! Vă accept în calitate de clienţi. Puteţi continua. Acum, vă rog să mă scuzaţi. Am foarte multe de făcut. Sunt convins că vă veţi simţi în largul vostru pe drumul de întoarcere pe Distanţa Mediană.

Zâmbi cald spre Anakin şi părăsi odaia.

— Asta-i tot? se încruntă Anakin. N-o să ne... eu ştiu, supună unui test, sau altceva? Putem pleca?

Obi-Wan îşi presă tâmplele între vârfurile degetelor, încercând să-şi limpezească mintea, dar nu putea străpunge iluzia necunoscută care-i înconjura.

A doua fiică îi conduse din clădirea paralelipipedică, pe poteca de piatră, neagră în penumbra crepusculului. Nu rosti nici un cuvânt şi de abia le aruncă vreo privire.

Obi-Wan fu ispitit s-o atingă cu mâna, totuşi îşi înfrână pornirea. Deocamdată nu era necesar să-şi dezvăluie suspiciunile.

Steaua dublă şi cea mai strălucitoare spiră a panglicii răsucite se aflau sub linia orizontului. Printre vălurile rarefiate de nori ce goneau pe cer, se întrevedeau stele distanţate, benzi neclare şi trâmbe de gaze ale nebuloasei.

Briza serii adia răcoroasă şi înmiresmată, când fiica Magistrului îi părăsi lângă transportor, după care se întoarse şi porni cu paşi egali şi legănaţi spre forma întunecată a locuinţei tatălui ei.

Fusese una dintre cele mai stranii întâlniri din viaţa lui Obi-Wan. Stranie, nesatisfăcătoare şi neclară. Ştiau cu puţin mai multe decât atunci când sosiseră. Obi-Wan încercă să-şi reamintească toate detaliile întâlnirii. Nici măcar nu se sinchisise să-l determine pe bărbatul cu straie modeste să le spună mai multe lucruri despre el însuşi, despre Vergere, deoarece nu fusese convins că făptura din faţa lor *ar fi putut* s-o facă.

Magistrul şi fiicele sale nu erau reali, totuşi iluzia fusese puternică şi aproape complet convingătoare. În experienţa lui Obi-Wan, nimeni – nici chiar un maestru Jedi – nu putea păcăli simultan doi Jedi. Să se ascundă de ei, da, era posibil – cu siguranţă, Qui-Gon şi nu numai el o făcuseră. Pe de altă parte, Consiliul suspecta de multă vreme că lorzii Sith ştiau cum să se camufleze şi să treacă nedetectaţi de Jedi.

Obi-Wan era totuşi încrezător că aici nu era vorba despre o conspiraţie Sith. Deşi avusese timp să examineze cele petrecute, continua să nu-i fie deloc clar la ce anume asistaseră.

— Poate că acum ştim de ce i se spune Magistru, şopti Anakin când suirăîn transportor. Poate că, de fapt, nimeni nu ajunge să-l întâlnească în persoană, şi acesta este felul prin care se protejează.

Obi-Wan îşi puse din nou degetul pe buzele băiatului. Nu era suficient că-l determina pe pilot să nu asculte. Făcând parte din Sekot, transportorul însuşi devenise suspect şi Obi-Wan se îndoia că ar fi putut utiliza cu succes convingerea şi amăgirea Jedi asupra ţesutului viu, asupra biosferei unei planete întregi.

Transportorul se ridică de pe promontoriu şi porni spre nord şi est, înapoi către Distanţa Mediană.

Am întâlnit pe cineva la fel de puternic ca noi, se gândi Obi-Wan încruntat. *Poate că asta s-a întâmplat şi cu Vergere, şi ea ne este ascunsă... complet ascunsă*.

Se răsuci spre padawan şi buzele i se mişcară fără sunet:

Trecutul recent al planetei este închis pentru noi. Priveşte traiectoria vehiculului – vremea este frumoasă, nu există obstacole aeriene, totuşi zburăm în zigzag. Poate că ocolim alte urme ale bătăliei... dacă a existat o bătălie. Nu putem evita să trecem peste urma aceea,

deoarece este o cicatrice prea mare ca să poată fi ascunsă.

Anakin încuviinţă în tăcere. *Cineva ascunde ceva. De ce însă ne-a permis să vedem falia?*

Magistrul poate bănui că am văzut-o de pe orbită. Nu vrea totuşi să atragă atenţia asupra tuturor amănuntelor.

— Nu, murmură Obi-Wan cu ochii pe jumătate închişi. *Crede că nu are nici un motiv să se teamă de Jedi. Pe de altă parte, este posibil să se simtă ruşinat de o slăbiciune a sa din trecut, de un episod în care a suferit aproape o înfrângere. Nu uita – astea sunt simple speculaţii.*

E mai mult decât clar! Anakin reteză văzduhul cu tăişul palmei. Reveni cu privirea spre direcţia de zbor. *Cel puţin ni se va îngădui construirea navei.*

Ideea respectivă nu-l linişte a defel pe Obi-Wan. *Cei slabi mint, ca să supravieţuiască. Ce anume ar putea determina o planetă întreagă să se simtă slabă... aici, izolată, la hotarele neantului.*

Anakin clătină din cap. Experienţa lui era cu mult depăşită. Suspină. *Fac prinsoare că totul are o legătură cu Vergere şi cu motivul pentru care a venit ea aici.*

28

Starea de spirit pe Distanţa Mediană era mult diminuată, comparativ cu festivalul prin care debutase ceremonia alegerii seminţelor – de-parteneri. Pe terase, oamenii îşi vedeau de treburi, ca într-o zi obişnuită de muncă. Din apartamentul clienţilor, Obi-Wan privi felinarele nopţii pâlpâind de cealaltă parte a canionului şi

ascultă vocile îndepărtate, cu cele trei seminţe-de-parteneri ale sale agăţate ca de un părinte regăsit după multă vreme.

În noaptea aceea, Anakin dormi foarte puţin. Patul era incomod şi strâmt din pricina celor douăsprezece seminţe-de-parteneri, care îşi lepădau coaja, ca nişte reptile ce năpârlesc. Partenerii nu erau obişnuiţi să fie separaţi de clienţi după ce-i alegeau şi suferiseră, deşi Sheekla îi liniştise pe Jedi, spunându-le că aveau să uite totul în scurt timp. Mişunau pe aşternuturile subţiri, scâncind plângăcios, şi ocazional cădeau pe podea, apoi miorlăiau să fie ridicaţi.

Seminţele începuseră să crape în lateral, dezvăluind un ţesut cărnos alb şi ferm, acoperit de un puf des, fin. Într-o parte, ţepii fiecăreia se preschimbaseră în trei picioare groase şi rigide, iar cei situaţi în lungul despicăturii cojii se chirceau şi se vestejeau.

* * *

Deoarece obţinuseră aprobarea Magistrului, sau cel puţin aşa considera Gann, Anakin şi Obi-Wan primiră dimineaţă cheile Distanţei Mediane. Gann îi îmbrăcă în veşmintele specifice clienţilor, roşu şi negru, bătătoare la ochi în universul verde, şi-i anunţă că aveau acces în biblioteca micuţă adăpostită deasupra muchiei canionului, în trunchiul unui bora gigantic şi bătrân.

Pe de altă parte, nu era sigur că aveau să dispună de timp pentru vizitarea bibliotecii sau pentru o plimbare prin Distanţa Mediană. Dintr-o clipă în alta, urma să înceapă etapa de proiectare a navei. Sheekla îi anunţase că pentru asta vor fi călăuziţi de soţul ei, Shappa.

După aceea, seminţele urmau să fie contopite şi expediate în misterioasele fabrici sekotane numite Jentari, despre care li se spuseseră foarte puţine detalii.

Gann îi informase că Jentari vor construi o singură navă, însă el credea că va fi una cu adevărat specială, întrucât avea la bază nu mai puţin de cincisprezece seminţe.

— În mod normal, sunt doar trei sau patru, precizase cu tonul oarecum dezaprobator al unei persoane cu convingeri înrădăcinate, care credea în tradiţii.

Anakin înghiţi fără să crâcnească miorlăiturile, ţepii ce cădeau uscaţi şi forfota permanentă a partenerilor săi neobosiţi, ştiind că se apropia de obiectivul lui – cea mai rapidă navă din galaxie.

Chiar dacă asta însemna să nu mai aibă parte de somn.

Obi-Wan ieşi din camera sa, urmat de cele trei seminţe-de-parteneri; arăta la fel de obosit şi nedormit precum se simţea băiatul. Îşi salută padawanul cu un mormăit, în vreme ce, pe veranda exterioară, li se aduse un mic dejun special.

Se instalară în scaunele confortabile din lamina şi băură un suc dulce pe care nici unul dintre ei nu-l putu identifica. După un timp, Obi-Wan adulmecă aerul cu atenţie şi comentă:

— Mirosim diferit.

— Ne pregătesc pentru următoarea etapă, zise Anakin. Dacă vom dirija seminţele-de-parteneri, trebuie să avem mirosul corespunzător.

Pe Obi-Wan nu-l încânta să-i fie modificate reacţiile chimice interne, însă Anakin îl îngrijora mai mult.

— Aş fi preferat să existe mai puţin mister, spuse el.

Anakin surâse şi Obi-Wan ştiu că băiatul de abia se abţinea să nu replice "*Cred şi eu*!". În loc de asta, Anakin rosti:

— Fac prinsoare că mirosul este temporar.

Acum, seminţele-de-parteneri îi considerau irezistibili şi încercau să fie cât mai aproape cu putinţă de ei. Unele

îşi lepădaseră complet vechile învelişuri şi arătau ca nişte mingi turtite şi alburii, cu două picioare frontale groase şi depărtate, între care existau două puncte negre cu rolul de ochi, şi două picioare posterioare mai mici. Toate membrele se terminau prin cleştişori cu trei gheare, care puteau ciupi destul de dureros.

Înainte de amiază, când Gann şi Sheekla veniră să-i ia, situaţia scăpase aproape complet de sub control. Seminţele-de-parteneri alergau nebuneşte prin apartament, agăţându-se de pereţi şi de tavane, apoi se desprindeau şi fugeau spre Anakin şi Obi-Wan ca să se prindă de ei, scâncind disperate atunci când altele le blocau drumul, ceea ce se întâmpla frecvent.

Sheekla zâmbi înaintea spectacolului, la fel ca o mamă care intră într-o creşă. Gann privi însă îngrijorat, deoarece se ocupa de etapa următoare a procesului şi se întreba cum să transporte atâtea seminţe – de-parteneri în modul acceptat prin tradiţie.

Sheekla îi ignoră obiecţiile.

— Tradiţia va trebui să se adapteze, declară ea. Vom folosi un aparat de zbor mai mare.

— Dar culorile...! protestă Gann.

— Toţi vor şti, şi vor înţelege.

Pentru Gann, justificarea nu părea deloc liniştitoare. În cele din urmă, îşi activă minicomunicatorul şi aranjă montarea unei nacele mai mari la balonul roşu-negru.

Anakin izbuti să-şi agaţe şi transporte toţi partenerii, deşi câţiva căzură, când ieşi pe uşă, şi alergară după el, miorlăind şi nechezând. Cu numai trei parteneri, Obi-Wan avea mai puţine probleme, în ciuda faptului că mişunau permanent, căţărându-i-se pe pantaloni şi pe tunică, poposindu-i pe umeri sau pe cap, strângând dureros din cleştişori pentru a se prinde de urechile bărbatului şi examinând atent lumea cu punctuleţele-ochi.

Privindu-l pe tânărul Jedi cum se juca cu animalele lui favorite, Obi-Wan intuia cum avea el să se comporte în prezenţa oamenilor, mai târziu în decursul vieţii. Nu-l văzuse niciodată mai fericit pe padawanul său. Anakin, se gândi el, avea să fie iubitor şi răbdător, complet diferit de ştrengarul neastâmpărat de acum.

Băiatul vorbea liniştitor cu seminţele-de-parteneri şi, urmându-i exemplul, Obi-Wan izbuti să le potolească pe ale sale. Înainte de a urca în balon, îi anunţă Sheekla, aveau să se separe din nou.

Constructorul navei lor, Shappa, soţul Sheeklei, le fixase o întâlnire în cursul dimineţii.

— Pornim imediat într-acolo, zise ea. Îşi consideră timpul foarte preţios şi, pentru a păstra pacea între noi, îl tachinez mereu.

— Cred că ştiu, făcu Anakin cu ochii scânteind. Cât e ziua de lungă, se gândeşte numai la nave!

— Nu se gândeşte, pufni femeia, visează! Ele sunt viaţa lui! Magistrul l-a făcut fericit cu meseria asta.

Obi-Wan şi Anakin străbătură pasarela îngustă care trecea prin dreptul ferestrelor biroului lui Shappa Farrs. Împinseră uşa de lamina şi sticlă şi pătrunseră într-o odăiţă ticsită de obiecte, cocoţată pe marginea unei terase şi scăldată în lumina dimineţii.

Shappa stătea pe un taburet înalt, în centrul mesei de proiectare semicirculare, cu faţa ascunsă sub casca de concepţie, trasând arcuri largi cu duplitrasatorul din mâna stângă – unica lui mână, deoarece braţul drept îi lipsea cu desăvârşire. Anakin observă că mâna stângă avea numai două degete pe lângă cel mare.

— Trebuie să fie periculos să lucrezi cu Jentari, şopti băiatul spre maestrul său.

Shappa se întoarse şi privi în jurul odăii, ca şi cum ar fi căutat vorbitorul, deşi nu putea zări nimic din pricina căştii. Zâmbi, dezvelindu-şi dinţii, şi scoase casca.

— Nu-i vorba despre Jentari, râse el scurt şi melodios. Forjarea şi modelarea te pot însă lipsi de membre. Forjorii şi modelatorii nu m-au învăţat niciodată cum să le folosesc sculele. Din cauza asta, stau acum aici. Nu mă mai lasă lângă puţurile lor, ca să nu-mi pierd vreun picior, ba chiar capul. Se ridică şi făcu o plecăciune adâncă: Bine aţi venit în împărăţia mea! Vom crea astăzi ceva unic şi minunat?

Era un bărbat micuţ şi slăbuţ, îmbrăcat în haine imaculate. Avea chipul îngust şi turtit, cu nasul de abia reliefându-se dintre pometţii proeminenţi, iar părul aproape complet negru îi trăda vârsta înaintată. Coborî de pe taburet, ocoli masa şi rămase privindu-i pe Jedi, curios şi amuzat.

Zărind-o pe Sheekla lângă uşă, stând de vorbă cu Gann, se aplecă brusc, cu gâtul întins înainte. Bătu din braţ ca dintr-o aripă şi scoase un cotcodăcit ascuţit.

— Pândeşti, scumpo?

— Termină, surâse Sheekla intrând în cameră. Vor crede despre tine că eşti nebun. Aşa şi este, să ştiţi. Nebun de legat!

Gann o urmă fără tragere de inimă, de parcă ar fi pătruns într-un magazin de lenjerie intimă pentru femei.

— Mă cunoaşte, totuşi *mă iubeşte*, replică Shappa mulţumit. Deşi schilod, în inima ei sunt de două ori mai presus decât orice bărbat, ca minte şi trup. Cât despre Gann... el este legătura mea cu toate aspectele practice de pe Zonama Sekot! Cât e de timid! Cât de temător în faţa tainelor întunecate ale vieţii sekotane! Pentru el, a le privi este totuna cu a privi înapoi spre uterul din care s-a născut.

Faţa lui Gann se alungi şi mai mult, totuşi nu scoase nici un cuvânt.

— Intraţi cu toţii, cârâi încântat Shappa. Cu toţii sunteţi bineveniţi.

Biroul era ticsit cu teancuri de foliplast şi discuri vechi pentru date, care pe Coruscant nu mai existau decât în muzee. Shappa se întoarse spre Anakin, apoi îl privi pe Obi-Wan.

— Tu plăteşti şi el zboară, nu? îl întrebă pe maestrul Jedi.

— Nava o cumpărăm împreună, răspunse Obi-Wan, dar el o va pilota.

— Fac pariu că partenerii voştri mi-au făcut deja praf tapiţeria din anticameră, urmă Shappa. Nu-i pot lăsa aici. Le place să mănânce foii şi să arunce discurile. Nu vă voi reţine însă mai mult de două ore.

Reveni cu atenţia asupra lui Anakin:

— Vrei să vezi care sunt posibilităţile?

Chipul băiatului radia de entuziasm.

— De asta am venit, murmură el.

— Posibil... mă refeream însă la nave, tinere, numai la nave, preciză Shappa bătând în retragere înaintea reacţiei. Băiatul este înfometat... Perfect, să-l hrănim. Priveşte!

Întinse cu un gest scurt braţul şi apucă un sul mare de foliplast schimbător, care trosnea încetişor.

— Ţine-l, îi porunci lui Gann.

Gann îl ţinu de o margine şi Shappa îl derulă cu degete iuţi, pricepute.

Cu linii roşii şi brune, pe foii fusese schiţată o navă stelară minunată, alcătuită numai din curbe şi proeminenţe ce curgeau dintr-una în alta, cu motoarele ascunse în carenaje graţioase, şi cu învelişul exterior realizat cu măiestrie, astfel încât să pară neted şi întins ca pieliţa unui fruct shellava. Judecând după scară, era

lung de treizeci de metri, iar lăţimea, sau anvergura aripilor – deşi nu se putea vorbi despre aripi, întrucât făceau parte integrantă din fuzelaj – , era de peste trei ori mai mare.

— De multă vreme doream să construiesc o asemenea navă, vorbi Shappa. dar fusese doar un vis. Nici o sămânţă nu vrea să ajungă atât de complicată, iar clienţii îmi aduceau numai trei sau patru seminţe. Dar pentru voi...

Zâmbi şi trecu degetele peste desen. Sub atingerea lor, foliplastul produse vederi diferite, fiecare schiţă nouă fiind stocată în suprafaţa poroasă şi ivindu-se la comanda designerului.

— Mişto, fluieră Anakin încetişor.

— Este o laudă cu adevărat deosebită, traduse Obi-Wan pentru Shappa care privea nedumerit.

— Aşa-i. Mi-aţi adus cincisprezece seminţe, cele mai multe pe care le-am avut vreodată pentru o navă.

— Poţi lucra cu atâtea? se interesă Gann.

— Dacă pot? repetă Shappa şi corpul îi tresări energic. Priveşte şi tu! Cea mai bună navă sekotană care s-a construit vreodată. O minune!

— Aşa le spune tuturor, îi avertiză Sheekla.

— De data asta, vorbesc cât se poate de serios. Shappa îi întinse lui Obi-Wan marginea sulului şi-l bătu pe Anakin pe umăr: Poţi desena? Mai am o cască. Şi încă una. Haideţi, clienţilor, sunt sigur că aveţi şi voi idei!

— Neîndoios, încuviinţă Obi-Wan privindu-l pe Anakin.

— Să ne ciocnim capetele şi căştile şi să ne încrucişăm trasatoarele, ca şi cum ar fi... săbii Jedi, nu? Să visăm prin aer! Totul va fi înscris pe foliplastul schimbător. Noile proiecte le vor înlocui pe cele vechi. Va fi ca o magie, tinere Anakin Skywalker.

— Eu n-am nevoie de magie, declară Anakin solemn.

Shappa chicoti puţin nervos.

— Fac pariu că nici tu, se întoarse spre Obi-Wan care se mulţumi să zâmbească. Am uitat: voi sunteţi Jedi. Perfect, atunci, fără magie. Dar taine vor fi o mulţime. Mă îndoiesc că modelatorii şi forjorii îşi vor dezvălui toate secretele, chiar şi vouă, dragi Jedi.

Le întinse lui Obi-Wan şi Anakin căştile de proiectare pe care le scosese dintr-un dulăpior şi trase taburete pe perimetrul mesei. După ce se aşezară, se cocoţă pe scaunul său, mai înalt, lovi cu palma în tăblia mesei şi spuse:

— Este rândul vostru!

— Dorim un design solid şi fiabil, îi reaminti Obi-Wan lui Anakin, care strâmbă din nas.

Shappa ridică propria sa cască deasupra capului şi-i privi pe rând, pentru câteva secunde, cu o expresie impenetrabilă. Apoi, cu un zvâcnet din buze, spuse:

— Totul se află în minţile proprietarilor. Uneori trebuie să aflăm cine suntem cu adevărat, şi navele, navele minunate, vor fi acolo, ca imagini ale unei iubiri pierdute.

— Tu n-ai nici o iubire pierdută, comentă Sheekla amuzată, ci doar pe mine. Ne-am căsătorit de tineri, preciză ea spre Obi-Wan.

— A fost o figură de stil, mormăi Shappa. Nu-mi înăbuşi entuziasmul!

Restul dimineţii trecu iute. Obi-Wan se pomeni absorbit de procesul de proiectare, la fel ca şi padawanul său, a cărui implicare era intensă. În plus, constată că Shappa îl impresiona tot mai mult. Dedesubtul aparentei nepăsări a arhitectului se ascundea o personalitate puternică. Mai întâlnise de câteva ori asemenea persoane – artişti de marcă, care, cumva, păreau că adună Forţa în jurul lor, colaborând cu ea la un nivel profund şi instinctiv.

Odată, într-o şedinţă de instruire cu Qui-Gon şi Obi-Wan, Yoda spusese: — Artist Forţa este! Dar motiv de fericire nu există – la artişti, priviţi! Imprevizibili precum copiii ei sunt.

Sub călăuzirea talentată, deşi excentrică, a principalului arhitect de pe Zonama Sekot, senzaţia de libertate şi copilărie îi reveni lui Obi-Wan, care se trezi alternând între structura minunatului aparat, care se înfiripa în spaţiul accesat de căştile lor, şi spaţiul propriilor sale amintiri.

Amintiri de când nu era încă ucenicul lui Qui-Gon. Copilăria teribilă, dificilă, mai strălucitoare decât o mie de sori, plină de visuri de călătorii, nave rapide şi glorie eternă, un viitor infinit de provocări şi izbânzi, şi, totul la timpul său, cunoaştere şi înţelepciune.

Nici o deosebire faţă de Anakin Skywalker.

Nu în privinţa lucrurilor cu adevărat importante.

Dacă aş putea să cred asta cu adevărat! gândi Obi-Wan.

29

Cioplitorul-în-sânge îşi prezentă raportul pe pasarela de deasupra calei în care se aflau majoritatea droizilor de luptă ai escadrei. Erau încă prea departe de Zonama Sekot pentru a întreprinde observaţii detaliate, de aceea Sienar îl trimisese pe Ke Daiv într-o navetă spion cu două locuri, având flăcările duzelor mascate, ce făcea parte din dotarea lui *Admiral Korvin*. Ke Daiv fusese însoţit de

un pilot pe care Sienar îl alese din rândurile personalului cu cea mai bogată experienţă în Federaţia Comercială.

— Am survolat şi ne-am întors fără să fim scanaţi, zise Ke Daiv. Planeta este pe jumătate acoperită de nori.

— N-aţi încercat să coborâţi sub nori?

— Am examinat doar ceea ce era imediat vizibil şi nimic mai mult.

— Bine, încuviinţă Sienar. Din cele ce mi s-au spus, întreaga planetă este sensibilă.

— În emisfera sudică sunt vizibile puţine detalii, urmă cioplitorul-în – sânge. Un singur munte se ridică deasupra norilor – un vulcan stins, doar atât.

— Da, aprobă din cap Sienar de parcă lucrurile acelea i-ar fi fost cunoscute.

— Pe de altă parte, emisfera nordică este lipsită de nori, deşi furtunile au direcţia sud-nord, aducând cantităţi mari de precipitaţii, ploi şi chiar ninsori.

— Evident, se strâmbă celălalt.

Ke Daiv se opri, parcă îngrijorat că şi-ar fi putut plictisi comandantul, dar Sienar ridică palma împăciuitor:

— Continuă.

— Există urme ale unor conflicte armate recente: cincisprezece falii adânci în scoarţă, late de peste trei kilometri, care nu sunt naturale. În majoritate sunt acoperite de norii sudici, dar, în lungul ecuatorului, am văzut denivelări lungi şi drepte, semnificând crevase adânci de kilometri. Ar putea fi rezultatul unor arme orbitale uriaşe, deşi tipul şi puterea lor îmi sunt necunoscute.

Sienar căzu pe gânduri, inexpresiv.

— Eşti sigur că nu erau excavaţii sau construcţii ciclopice?

— Nu. La falia vizibilă de deasupra ecuatorului, marginile sunt neregulate, se disting urme de carbonizare, şi terenul este răvăşit. În emisfera nordică,

există însă proeminenţe mari, dreptunghiulare, departe de regiunile populate. Toate sunt uniforme ca dimensiuni – patru sute pe două sute de kilometri – şi acoperite cu vegetaţie deasă.

Sienar lăsă capul pe un umăr şi-şi înfipse degetul mare în bărbie. Roti degetele, parcă încercând să găsească ceva înapoia maxilarului.

— Ai văzut valea-fabrică?

— Da. În momentul acela însă am considerat că era preferabil să ne întoarcem, pentru a evita să fim detectaţi.

— Ai procedat bine. Povesteşte-mi despre vale...

— Este lungă de o mie de kilometri, adâncă de trei kilometri, şi pe ambele părţi cresc arbori gigantici, mai mari decât oricare alţii de pe planetă.

— Jentari, murmură Sienar. Ce n-aş fi dat ca valea asta să fi existat pe altă planetă, într-o locaţie mai accesibilă. Ai văzut vreo navă?

— Nu. Se fabricau nişte structuri de dimensiuni mari, dar nu nave, ci probabil componente sau subansamble. Unele erau duse în sudul văii, la confluenţa cu un fluviu lat. Acolo aşteptau transportoare, unele deja încărcate. După aceea, pur şi simplu dintr-o dată, valea a fost acoperită de trunchiuri gigantice şi vegetaţie, care au ascuns-o complet vederii. Nu cred că am fost observaţi, totuşi m-a îngrijorat şi am decis întoarcerea.

— Excelent, excelent.

Ke Daiv nu reacţionă. Pentru rasa lui, complimentele şi insultele difereau foarte puţin între ele şi oricare putea duce la un duel. El însă îl situase pe Sienar într-o categorie specială, în afara etichetei fireşti a cioplitorilor-în-sânge.

— Următorul nostru pas va fi esenţial, zise Sienar. Trebuie să acţionăm rapid. Tarkin te-a informat că vom încerca să capturăm o navă, da?

— Aşa este.

— Habar n-avea cât de dificil s-ar putea să fie... cei ca el cred că puterea este mai rapidă decât gândirea. S-a obişnuit într-atât cu banii, încât nu-şi mai dă seama de utilitatea lor.

— Puterea, repetă Ke Daiv.

— Deocamdată, dă uitării puterea. Întrucât eşti un tip atât de eficient, îţi voi dezvălui altă părticică, deloc neînsemnată, a secretului meu.

Ke Daiv stătea nemişcat ca o stâncă. Sub pasarelă, droizii erau activaţi şi reprogramaţi. Zgomotul miilor de servomotoare, ce bâzâiau şi zăngăneau, îngreuna discuţia, chiar la înălţimea aceea, dar lobii nazali ai cioplitorului-în-sânge funcţionau şi ca receptoare auditive. Se aplecă puţin, ca să i audă mai bine pe Sienar.

— Avem cu noi o navetă spaţială foarte elegantă, în propriul ei doc din nava amiral. Nu face parte din înzestrarea de bază. Este una dintre navele mele particulare, şi e clar pentru oricine că aparţine unei persoane bogate. Identitatea i-a fost îndepărtată şi aşteaptă un nou proprietar.

Zâmbi, amintindu-şi cum îl determinase pe Tarkin să-i aprobe anexa respectivă. Simulând iritarea unui copil bosumflat, încercase să sugereze că, lipsit de toate jucăriile sale, ar fi fost mai puţin eficient în calitate de conducător. Tarkin fusese de acord, abia ascunzându-şi noul fior de dispreţ faţă de fostul coleg de clasă.

— Un proprietar bogat şi de familie bună, continuă Sienar, care a întâlnit întâmplător unul dintre piloţii şi agenţii de vânzări acceptaţi de Zonama Sekot şi l-a convins de bogăţia sa şi de interesul legitim faţă de arta construirii navelor spaţiale. Un cunoscător... Acela vei fi tu. M-am documentat bine pe Coruscant – provii dintr-o familie de vază.

— Puternică, dar nu bogată, îl corectă Ke Daiv cu un şuierat uşor; deşi îl plasase într-o categorie protejată, umanoidul acesta era în stare să-l împingă peste limitele răbdării.

— Într-adevăr. deoarece concentrarea resurselor constituie un păcat pentru rasa voastră... Ei bine, acum ai la dispoziţie un volum considerabil de păcate – peste şase miliarde de credite, în obligaţiuni emise de Republică, imposibil de urmărit. Suficient pentru achiziţia unei nave sekotane.

Ochii lui Ke Daiv se micşorară şi se adânciră mai mult în ţeastă. Deşi, prin natura sa, banii nu-l puteau impresiona, ştia cât însemnau şase miliarde de credite şi în ce măsură aveau să-i impresioneze pe alţii.

— De unde cunoşti atâtea despre Zonama Sekot?

— Nu-i treaba ta. replică indiferent Sienar.

Era realmente încântat de reacţiile celuilalt şi-l stimula sentimentul permanent de pătrundere în teritorii periculoase.

Fără să trădeze cea mai mică nelinişte, ca şi cum ar fi avut de-a face cu un animal pe care-l dresase şi căruia ştia când să-i întoarcă spatele şi când să n-o facă, Sienar privi peste parapet, în jos la armele Xi Char. Eleganţii şi puternicii droizi vânători stelari erau depozitaţi pe rackuri rulante, lungi, cu ghearele pliate şi retrase în interior. Rackurile erau împinse de astromeci spre navele de desant, aerodinamice, cenuşiu-mat, cu protecţii stealth.

Admiral Korvin conţinea trei nave de desant şi fiecare transporta zece vânători stelari multidotaţi. Cu membre înguste, care se puteau divide, roti şi deveni picioare, droizii aceia erau flexibili, ingenioşi şi puternic înarmaţi. Reprezentau probabil cele mai bune sisteme de armament cu control centralizat ale Federaţiei Comerciale.

În interiorul gurilor largi ale bateriilor din navele de desant, tamburele de încărcare se roteau cu clic-uri seci. Vânătorii stelari erau ataşaţi rapid de aceste tambure mari şi plate, pentru lansarea în foc rapid deasupra atmosferei planetare. La rândul lor, tamburele erau montate pe rotoare verticale. În momentul lansării, vânătorii ţâşneau din baterii aidoma unor gloanţe dintr-un cilindru rotativ. Când tamburul se golea, era eliberat în spaţiul cosmic, iar următorul îi lua locul pe rotor.

Sienar îi admira pe inginerii Xi Char care proiectaseră şi construiseră aceste maşini de luptă, totuşi se îndoia că droizii aveau să joace un rol decisiv.

O bătălie feroce de abia se încheiase, aparent în favoarea băştinaşilor. Nu mai rămăsese nici o urmă a armelor care lăsaseră cicatricele acelea hidoase pe suprafaţa planetei.

— Peste o oră, rosti Sienar, te rog să vii în cabina mea. Doresc să te prezint finanţatorului tău pe Zonama Sekot, reprezentantul autorizat al planetei.

Poate că Ke Daiv simţise curiozitate – sentimentele sau impulsurile erau greu de descifrat pe chipul unui cioplitor-în-sânge de sânge nobil însă se mulţumi să plece capul şi-şi îngustă lobii nazali, formând din nou tăişul de secure deconcertant, care denota respect şi ascultare, dar şi – cu anumite modificări de culoare – mânie, ură şi dorinţă de a ucide.

30

Balonul roşu-negru ritual îi purtă dincolo de ultimele locuinţe ale Distanţei Mediane, intrând pe o ramificaţie îngustă a canionului. Atât de departe spre nord şi vest, pereţii stâncoşi erau umezi şi alunecoşi, aproape complet lipsiţi de vegetaţia sekotană. Aici bora nu-şi puteau fixa rădăcinile. Fuioare de nori coborau în canion, încărcând cu umiditate văzduhul din jurul nacelei.

Anakin stătea la prova, cu piciorul proptit pe un tachet într-o postură eroică. Partenerii ieşiţi din seminţe se adunaseră în jurul său, pentru prima dată tăcuţi, holbându-se peste balustradă cu ochii negri, mici şi atenţi, de parcă şi-ar fi examinat propriul viitor.

Obi-Wan se afla la câţiva paşi înapoi, lăsându-l pe băiat să se bucure de clipele acelea; bănuia că, în următoarele zile, satisfacţiile aveau să fie prea puţine. Ceea ce Anakin detectase cu câteva zile înainte – numindu-l un "singur talaz" – Încărcase spaţiul din jurul lor cu sentimentul unei schimbări masive şi iminente în Forţă, pe care Obi-Wan o putea descrie doar ca un neant. Nici Qui-Gon, nici alt maestru Jedi nu făcuse vreodată aluzie la asemenea lucruri. Pe de altă parte, Obi-Wan nu era atât de sigur pe cât fusese Anakin despre faptul că schimbarea sosea de dincolo de Zonama Sekot. *Simt ceva foarte apropiat, declanşat dinafară. Totuşi Anakin are dreptate – va fi o încercare pentru el.*

Parâmele de dirijare ale balonului se îndoiau sub presiunea curenţilor de aer care se înălţau din falia adâncă împreună cu vuietul apelor ce curgeau acolo. Pilotul se străduia să împiedice aparatul să exercite o presiune prea mare şi să desprindă funiile. Dacă acestea s-ar fi rupt, n-ar fi durat mai mult de două minute până ce, din pricina îngustimii locului, rafalele puternice i-ar fi zdrobit de pereţii verticali şi lunecoşi de stâncă – un final lipsit de glorie pentru un grup de clienţi!

Era genul de pericol pe care Obi-Wan îl aprecia: direct şi rezolvabil – dacă te încredeai în vehicul şi în pilotul acestuia, iar tânăra de la comenzi părea destul de experimentată. Nici unul dintre ceilalţi pasageri – Gann, Sheekla şi cele trei ajutoare – nu părea alarmat, ba chiar s-ar fi zis că încercau aceeaşi surescitare ca şi Jedi.

Anakin întoarse capul şi surâse larg spre maestrul său.

— Partenerii tremură – Îi simţi? Ştiu că se întâmplă ceva măreţ!

Gann se prinse cu ambele mâini de balustradă şi se apropie cu paşi mici de Obi-Wan.

— Băiatul este născut pentru aşa ceva, rosti el căutând să acopere urletul vântului. Nava poate avea un singur pilot. Aţi decis care dintre voi va fi?

— Băiatul, răspunse Obi-Wan.

În privinţa aceea, nu s-ar fi putut ridica niciodată la măiestria lui Anakin.

— Este clar că el, încuviinţă Gann. Şi ce mulţi parteneri are! Până acum, n-am mai contopit niciodată atâţia. Clătină din cap în semn de uimire: Nu ştiu cum îi veţi controla. Sunt tare curios să văd ce va zice Shappa.

Pereţii canionului se îndepărtară şi balonul se apropie de cel estic. Cablurile de ghidare erau ancorate de ramuri lungi, desfrunzite, extinse din bora contorsionaţi, înşiruiţi pe marginea hăului. Pilotul menţinea cu iscusinţă o tensiune constantă în parâme.

O dată cu lărgirea canionului, vuietul râului se reduse şi vântul îşi micşoră intensitatea. Nacela se legăna uşor.

Partenerii lui Anakin deveniră tot mai agitaţi, pe măsură ce plutiră peste una dintre cele mai spectaculoase mulţimi de creaturi sekotane pe care le văzuseră până atunci. Având mai mult loc pe pereţii canionului, bora şi alte organisme săpaseră terase

similare celor pe care se aflau locuinţele Distanţei Mediane. Aici, acestea se găseau în starea lor naturală şi erau acoperite de junglă deasă. Căţărători cu membre lungi se ridicau lent deasupra coroanelor, aidoma unor acrobaţi, agăţându-se cu ghearele de liane. Păsări cu carapace transparente zburau peste florile ale căror corole gigantice se deschideau sub soare. Peste câteva minute, florile îşi închiseră petalele spectaculoase, se desprinseră de bora şi înălţară cârcei agăţători spre terasele superioare, care beneficiau de mai multă lumină.

Anakin le vorbi liniştitor partenerilor săi, sorbind din ochi varietatea formelor de viaţă Sekot.

Din cabina micuţă a nacelei, ieşi o tânără care trecu pe lângă Obi-Wan, zâmbindu-i politicos. Atenţia îi era însă îndreptată asupra lui Anakin, lângă care se opri, la prova. Obi-Wan o cercetă cu interes, deoarece era copia fidelă a iluzoriilor gemene ale Magistrului.

Fata aceasta era însă perfect reală.

Un partener alunecă pe braţul lui Anakin şi-şi afundă gheruţele dureros în carnea sa. Băiatul făcu un rictus, se răsuci, ca să-l readucă pe umăr, şi o zări pe fată. Ochii i se lărgiră.

— Ne-am mai întâlnit? se încruntă ea întrebător.

— Îmi pari cunoscută.

— Ah, probabil c-a fost una dintre chestiile tatei, încuviinţă fata de parcă asta ar fi explicat totul. Pune holograme de-ale mele în diverse locuri, şi la diferite momente. Aşa cum alţii aranjează ghivecele de flori. Se pare că fenomenul a luat proporţii.

— Cum o face? se interesă Anakin, dar ea preferă să nu răspundă.

— Sheekla m-a rugat să-ţi explic tipurile de bora de aici.

— În sfârşit! Totul este atât de învăluit în mister...

— Ştiu, astea sunt secretele meseriei noastre. Uneori e tare plictisitor. Cum te numeşti? Tata uită că atunci când nu sunt în realitate acolo, n-am cum să-i cunosc pe oamenii care au venit la el.

Pentru o clipă, Anakin nu mai ştiu ce să spună şi privi peste umărul ei, spre Obi-Wan. Fata se întoarse şi-i urmări privirea.

— Tatăl tău?

— Nu, învăţătorul meu. Nu ţi-a povestit tata?

— Tata nu-mi spune totul, şi sunt multe pe care nu le ştiu despre el. De fapt, nu l-am văzut de luni de zile... de când...

Pentru o clipă, privi pierdută în gol, apoi reveni cu atenţia asupra băiatului.

— Eu sunt Anakin Skywalker, iar el este Obi-Wan Kenobi.

— Eu locuiesc pe Distanţa Mediană cu mama şi fratele meu mai mic, care nu-i decât un puşti. La răstimpuri, tata ne trimite mesaje. Oricum, nu-ţi pot explica totul acum. Poate mai târziu... Acum trebuie să-ţi povestesc despre bora, de unde provin şi ce se întâmplă atunci când sunt forjaţi şi modelaţi. Poţi să asculţi şi tu, i se adresă lui Obi-Wan.

— Mulţumesc, rosti maestrul Jedi.

— Apropo, eu mă numesc...

— Wind, zise Anakin.

Fata izbucni în râs.

— Greşit! Asta-i una dintre glumele tatei. Adevăratul meu nume este Jabitha. Tata ştie totul despre instruirea Jedi, adăugă ea solemn. Acum un an, mi-a zis că-i foarte greu să devii cavaler Jedi. De aceea, cred că tu trebuie să fii o persoană deosebită.

Mângâie un partener şi continuă:

— Cel puţin, ei aşa cred. Eşti foarte iubit. Inspiră adânc: Cu seminţele începe existenţa lui bora. Toţi bora

produc seminţe la jumătatea verii, atunci când furtunile se învolburează dinspre sud şi aduc ploi. Majoritatea seminţelor se transformă în vegetaţie, tampasi în vechiul grai ferroean. Bora înseamnă arbori, iar tampasi înseamnă pădure, dar de fapt nu sunt nici arbori, nici pădure.

— Bine, încuviinţă Anakin.

Partenerii deveniseră acum de-a dreptul obositori. Simţea că-l doare capul de la înghiontelile lor.

Jabitha mângâie câţiva parteneri frenetici, care emiseră sunete ca de tobă. Pentru moment, atingerea fetei părea să-i potolească.

— Seminţele încolţesc într-un loc special, un fel de pepinieră a lor, protejată de bora cei mai bătrâni. După aceea, urmează forjarea. Asta chiar că-i un spectacol care merită să fie văzut! Bora îşi împrăştie ramurile şi frunzele vechi şi uscate, plus nişte granule speciale, deasupra pepinierei, până acoperă toată suprafaţa deschisă. Seminţele sapă în jur şi mănâncă, mănâncă şi iar mănâncă, ore în şir, crescând mereu. Când ele ajung destul de mari, bătrânii bora atrag trăsnetele din cer – chiar aşa, ridicându-şi ramurile. Trebuie să-ţi spun că vârfurile ramurilor sunt din fier! Trăsnetele lovesc şi aprind ceea ce a mai rămas din mormanul pepinierei, iar seminţele se coc înăuntru, dar nu sunt distruse. Ceva se modifică în interiorul lor şi ele crapă. Au un fel aparte de a se dilata brusc, aproape ca o explozie, creând bule cu pereţi din ţesut subţire – ca lamina, dar mai maleabile şi mai vii. Alţi bora, numiţi modelatori, au ramuri lungi, semănând cu nişte hârleţe, cu care sculptează seminţele explodate. Aerul este încărcat de aroma lor parfumată, ca de plăcinte puse în cuptor... Este foarte complicat, dar când termină, seminţele devin alte tipuri de bora, şi pot ieşi din pepinieră pentru a-şi ocupa locul în tampasi.

— Când au învăţat coloniştii să controleze modelarea? întrebă Obi-Wan.

— Înainte să mă fi născut eu, răspunse Jabitha. Bunicul meu a fost primul Magistru. El şi bunica i-au studiat pe bora, s-au împrietenit cu ei – asta-i o poveste cu adevărat lungă – şi li s-a îngăduit să privească modificările dintr-o pepinieră tampasi. După un timp, bora i-au invitat ca modelatori... dar au avut nevoie de douăzeci de ani ca să înveţe arta. Ei l-au învăţat pe tata. După câţiva ani, restul coloniştilor a venit de pe Ferro.

— Imaginea ta pe care am văzut-o în casa Magistrului, zise Obi-Wan, n-a fost o hologramă, ci o imagine mintală, proiectată de o voinţă extraordinară.

Jabitha păru stânjenită.

— Înseamnă c-a fost tala, spuse ea. Se întoarse, privind peste balustrada nacelei: Aceia sunt bora sălbatici. Noi le spunem "nomazi". N-au nici un fel de legături cu pepiniera. Ei curăţă ogoarele comunităţii de gunoaie.

Anakin văzu din nou triunghiuri albe zburătoare şi cilindri târâtori multipezi, mai mari decât oamenii, care intrau şi ieşeau din grotele săpate în pereţii canionului. Păsări mici scânteiau în umbra văii, ca stolurile nocturne de pe Tatooine. Lujeri întunecaţi ţâşneau aidoma unor tentacule din umbrele de sub proeminenţe, încercând să le înşface.

Partea aceasta a canionului părea angajată într-un ciclu biologic planetar mult mai familiar – lanţul trofic.

— Nu se alătură niciodată comunităţilor de bora? întrebă Anakin.

— Nu, răspunse Jabitha. Mai sunt numiţi şi "pierduţii". Tata crede că unii dintre ei au fugit din pepinierele incendiate şi au fost modelaţi altundeva, poate de alţi nomazi. Sunt totuşi utili. Cred că ei ţin comunităţile alerle. Uneori se năpustesc înăuntru şi fură seminţe, ca

să le mănânce ori să le crească pentru ei. Am văzut chiar pâlcuri de bora sălbatici mai mici, pătrunzând în timpul modelării, înainte de atragerea trăsnetelor, ca să fure ramurile, uscăturile şi granulele destinate seminţelor. În general, nu sunt mulţi nomazi, totuşi în partea asta a văii se află cei mai mulţi.

— Tu ai modelat vreodată ceva? întrebă Anakin.

— Acum doi ani, am ajutat-o pe mama, când a făcut casa noastră. Aveam trei seminţe-de-parteneri cu care se legase mama, iar eu am ajutat-o cu gravorii şi palpatorii... dar asta-nseamnă s-o iau înaintea ordinii fireşti!

Anakin clătină din cap.

— Totul sună extraordinar, totuşi nu-nţeleg cum puteţi transforma seminţele în nave spaţiale.

— Trebuie să ai răbdare, îl tachină Jabitha şi se întoarse către Obi-Wan. Tata a creat prima navă, când era copil. A folosit motoarele de la nava lor de colonizare. Asta s-a întâmplat imediat după ce bunicul a plecat în căutarea altor colonişti. Doreau ca aici să existe toate tipurile de oameni.

— N-am întâlnit decât ferroeni, observă Obi-Wan.

— Există şi alţii. Chiar destul de mulţi acum. Lucrează în valea-fabrică.

— De ce a decis tatăl tău să vândă nave?

Jabitha ignoră întrebarea lui Obi-Wan.

— Priviţi! Ne apropiem.

Sheekla coborî prima după ce balonul fu tras la doc şi amarat. Jabitha sări peste balustradă, pe debarcader, şi-l ajută pe Anakin să coboare din nacelă, abandonându-l pe Obi-Wan. Anakin părea foarte interesat de toate spusele fetei.

Jabitha putea deveni o distragere pentru băiat, totuşi una binevenită, decise maestrul Jedi. Avea să-i îndepărteze gândurile de la nave, ajutându-l să înţeleagă

mai bine relaţiile sociale. Exceptând momentele petrecute cu ceilalţi afiliaţi şi auxiliari, educaţia socială a lui Anakin fusese neînsemnată. Câteva contacte normale cu persoane de vârsta sa puteau fi foarte utile... iar fata aceasta părea reînviorător de normală. *Unde este ea prezentă, de fapt*!

Pe Obi-Wan continuau să-l frământe alte multe întrebări fără răspuns. Nu progresaseră deloc în privinţa celor întâmplate cu Vergere.

Cu o noapte în urmă, în timp ce Anakin dormea, Obi-Wan făcuse o vizită în bibliotecă, străduindu-se să-şi oprească partenerii din ronţăirea textelor. Nu aflase nimic din cele ce trebuia să ştie.

Maestrul Jedi detesta enigmele, ghicitorile şi misterele. După cum îi amintise de atâtea ori Anakin – şi Qui-Gon, la vremea lui era un individ mai degrabă liniar. Înţelegea totuşi foarte bine un lucru.

Forţa nu era *niciodată* o dădacă.

31

Deşi era uneori un individ foarte răbdător, Sienar ardea acum de nerăbdare să pornească misiunea. Instinctul îi spunea că timpul juca un rol esenţial, că o planetă neprotejată care deţinea un secret de asemenea valoare aducea cu un stârv deasupra căruia se roteau prădătoare înaripate.

Asta nu însemna că el se luptase vreodată cu prădătoare înaripate. Sienar prefera confortul tehnologic al unei planete avansate, a cărei sălbăticie fusese de

mult îmblânzită. Era totuşi un om instruit şi recunoştea un prădător, atunci când îl vedea.

În clipa de faţă, el însuşi se simţea aidoma unui prădător.

Primul dintre cei mulţi care aveau să urmeze.

Coborî privirea spre imaginea lui kett, care apăruse, pâlpâind albăstrui, pe masa de comandă.

— Da, căpitane?

Kett părea stingherit.

— Domnule comandant, m-am conformat ordinelor şi l-am lăsat în naveta dumneavoastră pe cioplitorul-în-sânge.

— Totul a decurs bine?

Sienar îl prezentase pe Ke Daiv "pilotului" finanţator, în docul mic în care îi fusese depozitată naveta. Ke Daiv nu păruse încântat să lucreze cu un droid. Constructorul nu se obosise să-i explice felul în care dăduse peste droid, sau cum ajunsese acesta recrutator de clienţi pentru Zonama Sekot. Nu toate secretele trebuiau cunoscute.

— Da, domnule comandant.

— A pornit spre Zonama Sekot?

— Da, domnule comandant.

— Nimeni de pe planetă n-a detectat escadra noastră?

— Nu, domnule comandant.

Sienar suspină uşurat.

— Atunci vom aştepta veşti de la Ke Daiv, înainte de următoarea noastră mişcare. Nu-mi pari prea fericit, căpitane.

— Pot vorbi deschis, domnule comandant?

— Chiar te rog!

— Domnule comandant, nici una dintre aceste acţiuni nu concordă cu ordinele iniţiale, aşa cum au fost trasate de Tarkin.

— Şi?

— Sper să fiu deschis fără să jignesc, domnule comandant. Momentul este delicat. Cândva, navele mele făceau parte dintr-o forţă de apărare onorabilă şi eficientă, destinată protejării navelor ce aparţineau membrilor Federaţiei Comerciale. Istoria activităţilor noastre se întinde pe secole şi este nepătată.

— O istorie de care poţi să fii mândru, căpitane.

— Nu ştiu cum vom fi trataţi după înglobarea în forţele de apărare ale Republicii. Sper că integrarea va fi fără probleme şi că-mi voi putea continua cariera onorabilă.

Onoarea, se gândi Sienar, *este un termen mult exagerat pentru istoria voastră. Ai participat la cele mai ticăloase acţiuni ale Federaţiei Comerciale. Ai ameninţat personal cu distrugerea sisteme planetare, ai silit concesionări, ai escortat medicamente şi aparatură de contrabandă, şi ai transportat emigranţi ale căror trupuri erau cuibare de arme biologice cu acţiune întârziată... Vei fi norocos, dacă persoane ca Tarkin pot abate atenţia braţului senatorial al justiţiei, pentru a te salva de un proces de urgenţă pentru delicte comerciale*. Căpitanului îi prezentă însă un chip plin de înţelegere.

— Domnule comandant, nu am încredere în acest cioplitor-în-sânge. Rasa lui este notorie pentru temperamentul violent şi acţiunile murdare.

— A fost ales personal de Tarkin şi în ordinele tale se precizează că i se va acorda sprijin total în orice va întreprinde.

Inclusiv asasinarea comandantului tău, dacă lucrurile ar lua o turnură nedorită.

— Ştiu asta, domnule comandant.

— Atunci ce doreşti, căpitane?

— Să vă comunic îngrijorarea mea, domnule comandant.

— Am consemnat-o. Sper că-ţi vei menţine vigilenţa.

— Da, domnule comandant.

Sienar decuplă legătura şi imaginea se reduse la un punct ce dispăru instantaneu.

Folosirea cioplitorului-în-sânge pe post de client nu era o stratagemă sclipitoare, dar avea utilitatea ei. Judecând după cele aflate de la pilotul epavei sekotane aflată în hangarul din subteranele oraşului, înainte de-a muri...

Lucruri pe care Sienar nu i le dezvăluise lui Tarkin; de altfel, îl minţise pe comandor în legătură cu felul în care pusese mâna pe navă. Lucruri pe care le aflase cu mult înainte ca Tarkin, în felul său viclean, să încerce să-l implice pe Sienar în intriga aceasta exagerată şi mult prea transparentă.

Din ultimele cuvinte ale muribundului pilot gensang, ajutat de subtilele droguri Agriiat, Sienar ajunsese la concluzia că, pe Zonama Sekot, coloniştii doreau cu disperare ceva, sau că erau pur şi simplu lacomi – descoperiseră o comoară de proporţii incredibile şi, în locul unei exploatări bine orchestrate, cu licitaţii între membrii Federaţiei Comerciale, porniseră pe o potecă realmente riscantă, servindu-i pe băieţaşii bogaţi şi răsfăţaţi ai galaxiei, şi angajându-se într-o tentativă remarcabilă, dar finalmente inutilă, de a se ascunde ei înşişi.

Coloniştii aveau nevoie de capital, ca să achiziţioneze diverse articole, obiecte foarte costisitoare. Aveau nevoie de bani peşin, fără zarvă şi cât mai curând cu putinţă.

Într-un cazinou de pe Serpine, pilotul, un gensang proaspăt îmbogăţit din furtul de mirodenii, ai cărui strămoşi făcuseră contrabandă o mie de generaţii fără prea mare succes, se alesese cu un tip ciudat de droid de protocol.

Droidul fusese pierdut de către un nesăbuit şi incredibil de bogat tânăr rodian, într-un joc de viaţă-sau-moarte, cu miză totală. Viaţa nu-i surâsese tânărului rodian. El rostogolise bila-joom, tăiată dintr-un rubin cât pumnul, pe clasica spirală descendentă, bila căzuse în gura unui passar bătrân, ursuz şi băloşind venin, acesta scuipase cu glasul său dezgustător şi bolborosit o profeţie insultătoare la adresa foarte superstiţiosului împărat-guvernator de pe Serpine şi rodianul fusese făcut bucăţele de gărzile revoltate ale palatului, Toate bunurile sale, inclusiv nava plină cu obligaţiuni de credit, fuseseră transferate gertsangului, care huzurise în norocul acela incredibil.

Micul droid care făcuse parte dintre bunuri îi relatase noului stăpân o istorie fantastică. El afirmase că era autorizat să-i călăuzească pe clienţii doritori spre o planetă misterioasă, unde se construiau cele mai rapide nave stelare etc. etc. etc., o călătorie pe care rodianul nu mai apucase s-o întreprindă.

Gensangul fusese fascinat. Completase un straniu test socio-psihologic furnizat de droid, îi arătase acestuia o parte din obligaţiunile sale, care aveau o valoare mai mult decât suficientă, şi fusese avertizat că va beneficia de cea mai spectaculoasă aventură a vieţii, pe o planetă exotică ale cărei detalii urmau să-i fie şterse din memorie imediat după aceea.

Ghinionul gensangului fusese să cumpere nava sekotană şi apoi să încerce să-i tragă pe sfoară pe ceilalţi hoţi. Aceştia luaseră gensangul, droidul şi resturile navei care se dezintegra şi le vânduseră agenţilor lui Sienar pentru o sumă frumuşică. Ulterior, agenţii îi lichidaseră pe hoţi.

Pe scurt, eternul carusel al lăcomiei şi banilor. Poate că neamul cioplitorului-în-sânge avea dreptate să privească avuţiile cu atâta dispreţ.

Sienar stătea întins lângă uriaşa fereastră a salonului, acum deschisă către stele şi mereu aţintită spre Zonama Sekot. Înainte de discuţia cu Kett, mâncase o masă uşoară compusă din pesmeţi şi vin fiert de Alderaan – unul dintre puţinele gusturi comune cu Tarkin.

În general, constructorul era indiferent în faţa mâncării şi băuturii, şi nu fusese aproape niciodată ispitit de alte plăceri trupeşti. Puterea era cea care-i punea sângele în mişcare. Puterea de a proiecta şi construi lucruri extraordinare. Puterea de a-i face pe prietenii vechi să regrete că încercaseră vreodată o asemenea dublă trădare stângace.

Eu, care am construit nave pentru cei mai puternici indivizi din galaxie... Dintre toţi, eu să fiu manipulat de un militar de mâna a doua, care se autoamăgeşte că vede forma noii ordini mai limpede decât superiorul său intelectual!

Simpla amintire îi ţuguia buzele şi-i îngusta ochii, prefăcându-i în crăpături întunecate.

Sienar lăsase droidul de protocol să-şi efectueze testele asupra cioplitorului-în-sânge. Aşa cum bănuise, acesta le absolvise fără dificultate-eleganţa, educaţia, genealogia nobilă şi mormanul de credite de pe podeaua cabinei comandantului activaseră toate microcircuitele droidului.

Conducători stupizi ai unei planete pierdute, care lăsau asemenea judecăţi în seama unui droid de protocol!

Acum droidul zbura cu Ke Daiv în naveta lui Sienar, spre Zonama Sekot. Dacă Ke Daiv aducea cu el una dintre navele-minune ale planetei, Sienar era pregătit cu toate instrumentele chirurgicale şi de ştergere ale minţii necesare pentru a-l preschimba pe cioplitorul-în-sânge în propriul său pilot personal. Avea să analizeze nava sekotană vie, să-i afle secretele, şi să răstoarne jocul lui

Tarkin cu o iuţeală atât de mare încât vechiul său amic n-avea să-şi revină niciodată.

Iar asta îi putea oferi lui Sienar puterea şi influenţa necesare pentru a-şi aranja propriile afaceri cu orice putere politică aflată pe punctul de a se naşte.

Delicios! Absolut delicios. Mult mai grozav chiar decât cel mai aromat vin de Alderaan, încălzit în cel mai fin cristal cu fulgi de aur deasupra unui foc din lemn de mosc.

Sienar oftă din nou, adânc. Jocul devenise acum realmente interesant. *Scumpe căpitane Kett, gândi el, onoarea mea nu este cu nimic mai pură decât a ta. Eu cel puţin nu sunt ipocrit.*

32

Rampa docului se dovedi abia începutul altei etape a călătoriei. Anakin, Obi-Wan, Jabitha şi Gann coborâră treptele unei scări săpate abrupt într-un coş vulcanic, până într-o cavernă cu plafon scund, iluminată de pâlpâirile slabe ale unor felinare.

Puteau auzi vuietul apei.

— Un râu subteran, zise Anakin.

Jabitha încuviinţă, apoi se ridică pe vârfuri şi-i atinse creştetul capului. Băiatul se retrase brusc şi ea zâmbi.

— Este un fel de a spune cât de inteligent eşti! Până la râu, mai avem însă de mers.

Lui Obi-Wan nu-i plăcuse niciodată să se afle la mare adâncime sub pământ. În mod neîndoios, prefera cerul

liber al unei planete, nu subteranele ei, deşi nu recunoscuse asta faţă de nimeni.

După alte douăzeci de minute, ieşiră prin capătul coşului vulcanic, într-o sală mare şi rotundă săpată în bazalt. O lespede de piatră se întindea ca un debarcader în curentul rapid, care o ocolea cu un bolborosit înfundat. Plescăituri regulate şi frecvente întunecau suprafaţa neregulată a rocii. O barcă îngustă plutea într-o zonă calmă, în umbra stâncii. În depărtare se putea distinge gura unui tunel care pătrundea şi mai adânc în scoarţa planetei.

Suiră în ambarcaţiune şi două ajutoare îi împinseră cu putere, îndepărtându-i de debarcader, pentru ca Gann să folosească după aceea o prăjină, ca să intre în curentul rapid. Râul îi purtă cu iuţeală prin canalul lat şi întunecos.

Partenerii erau nemişcaţi şi Anakin se îngrijoră să nu se fi îmbolnăvit, sau poate chiar să fi murit. Jabitha îi linişti pe cei doi Jedi.

— Ştiu că mergem la forjori şi modelatori. Pentru orice partener este un moment cât se poate de serios.

— Cum ştiu? întrebă Anakin.

— Râul acesta, răspunse fata, alimentează valea-fabrică. De milioane de ani, el poartă partenerii proveniţi din seminţe. Pur şi simplu, l-au recunoscut.

— Ce sunt Jentari? se interesă Obi-Wan.

— Bunicul i-a învăţat primul. I-a învăţat, sau i-a construit el însuşi - sau amândouă! Sunt modelatori foarte mari, care lucrează pentru noi, şi cu noi. Veţi vedea, încheie ea cu mândrie.

Pe măsură ce ochii li se acomodară cu obscuritatea, distinseră linii lungi, roşii, care sclipeau pe plafonul tunelului, mult deasupra apei. Gann îndreptă spre stâncă raza unei lanterne şi dezvălui smocuri apropiate de lujeri verzi şi roşii.

— Sekot, vorbi el cu veneraţie, îi trimite prin râuri, tuneluri şi caverne. Toate părţile planetei sunt legate între ele.

— Mai puţin sudul, completă Jabitha încetişor.

— Sudul de ce nu-i legat? întrebă Obi-Wan.

— Nu ştiu, zise ea. Tata spune că acolo totul s-a terminat.

— Acolo este locuinţa lui, interveni Anakin.

— Întreaga emisferă sudică, murmură Gann, s-a îmbolnăvit şi a murit acum câteva luni.

Era palid la faţă, iar trăsăturile îi jucau în luminile mişcătoare ale felinarului bărcii şi lanternei sale.

Îi tremură mâinile, constată Obi-Wan.

— A fost un război? continuă Anakin cu întrebările.

Gann încleştă fălcile şi scutură din cap.

— Nu. Doar o boală.

— N-ar mai trebui să vorbeşti despre asta, îl atenţionă Jabitha. Nici măcar eu nu ştiu ce s-a întâmplat acolo.

— Dar tatăl tău ştie? întrebă Obi-Wan.

Fata îi aruncă o căutătură piezişă, în care mânia nu era aproape deloc ascunsă. Ar fi fost preferabil să nu mai insiste în direcţia respectivă.

Călătoria pe râu dură câteva ore. Anakin şi Jabitha stăteau pe bancheta de la prova şi discutau. Obi-Wan zăbovi cu ochii asupra lujerilor ce străluceau aidoma unor trasoare încremenite în zbor.

Indiferent care le-ar fi fost destinaţia, un vehicul sekotan aerian i-ar fi putut duce cu rapiditate în câteva minute. Coloniştii sperau să ascundă unele secrete de clienţii lor. Sau poate că înţelegeau valoarea ritualurilor.

Obi-Wan considera ritualurile o plictiseală şi o pierdere de timp. În mod remarcabil, instruirea Jedi era lipsită de asemenea episoade – numai momentele cu adevărat excepţionale erau marcate ca atare.

Când conversaţia cu Anakin începu să lâncezească, Jabitha rezolvă puzzle-uri geometrice complicate într-o cutiuţă de lamina pe care o purta în mantie. Atunci când aşeză cutia pe bancheta bărcii, Anakin observă că un colţ al cutiei se fixă de lamina acesteia, iar când fata rezolvă un puzzle, piesele se rearanjară în forme noi. Problemele nu se repetau niciodată.

Comunicarea, coordonarea, atingerea permanentă – oamenii aceştia îşi asiguraseră serviciile unei reţele extraordinare de fiinţe vii, care păreau, toate, legate intim, aidoma unei familii uriaşe.

Cât de tulburătoare ar fi fost, atunci, moartea a jumătate din familie! Sau distrugerea pricinuită de energiile necunoscute ce sfârtecaseră planeta în lungul ecuatorului, până la roca-mamă.

Poate că motivul acestei călătorii ocolite şi ascunse nu era un ritual neînţeles, ci pur şi simplu teama.

33

— Naveta a ajuns pe platoul nordic, domnule comandant, îl anunţă Kett pe Sienar. Am primit un semnal laser de la Ke Daiv însuşi. Droidul de protocol şi-a confirmat atribuţiile şi l-a prezentat pe cioplitorul-în-sânge. Aşteaptă să fie transportat la Distanţa Mediană.

Căpitanul mergea înaintea lui Sienar pe coridorul puternic iluminat care făcea legătura cu cala din *Admiral Korvin*.

Sienar încuviinţă absent din cap. Se pregătea să treacă în revistă escadra. Dacă Ke Daiv eşua în tentativa cumpărării unei nave sekotane, următorul pas trebuia să fie unul specific lui Tarkin: demonstraţia directă a pumnului de fier din mănuşa diplomaţiei.

Pentru o clipă, comandantul îşi imagină un viitor în care ar fi avut un cuirasat republican în locul tuturor navelor din escadra sa. *Nu-i genul tău să te dai în vânt după măreţie şi grandoare... Te-a influenţat gândirea lui Tarkin? Nu eşti sigur că Ke Daiv va avea succes? Etapa aceasta va fi câştigată prin subtilitate. Ai exact ceea ce-ţi trebuie.*

Era încrezător că, ţinând seama de circumstanţe, putea oferi o ameninţare foarte tangibilă. *Ceva i-a pârjolit deja. Cine s-a fript cu ciorbă suflă şi-n iaurt.*

Doar dacă... doar dacă n-au înfruntat o ameninţare şi mai mare... şi au învins.

Nu vedea însă cum ar fi fost posibil aşa ceva. Planeta era foarte puţin dezvoltată şi populată numai pe alocuri. Practic, era un teritoriu virgin. Cine s-ar fi sinchisit să lanseze o invazie care s-o sfârtece?

Urcară rampa scurtă şi se îmbarcară în naveta micuţă.

Kett acceptă resemnat tăcerea prelungită. Deşi nu-i plăcea stilul comandantului, începuse să se obişnuiască cu el. Sienar îşi desfăcu haina lungă şi se aşeză pe scaunul central, de unde vedea perfect procesiunea lentă a câmpului de stele din faţa botului alungit şi ascuţit al navetei.

— S-a mai aflat ceva în legătură cu faliile acelea?

— Nu, domnule comandant.

— Să fie urmele unui război? reflectă Sienar cu glas tare.

Îi reaminteau de inciziile făcute de un chirurg expert pe o piele zbârcită.

— Cred că se vor dovedi simple anomalii geologice, zise Kett.

— Păstrează distanţa escadrei şi limitează la maxim toate comunicaţiile între nave. Nimeni să nu scaneze planeta! Noi nu existăm aici! Expediază o directivă specifică spre toate navele, amintindu-le lucrul acesta.

— Da, domnule comandant.

— Suntem foarte aproape, murmură Sienar frecându-şi de antebraţe palmele pe care le simţea neaşteptat de transpirate. Nu voi tolera nici un fel de greşeală!

34

Dinspre capătul tunelului, o luminiţă verde se infiltra ca melasa. Pe măsură ce tunelul se lărgise, transformându-se într-o peşteră, râul căpătase o curgere lină, lipsită de turbulenţe. Gann dirijă barca din câteva împunsături precise şi iuţi ale prăjinii, şi lunecară lângă o terasă naturală împodobită cu lujeri verzi şi roşii. Pe terasă fusese degajat un spaţiu, iar Gann şi cele două ajutoare azvârliră parâme spre doi ferroeni vârstnici, înveşmântaţi în negru şi gri.

Barca fu amarată şi se frecă încetişor de amortizoarele debarcaderului, aidoma unui animal care atinge cu botul un prieten vechi.

Obi-Wan merse la prova şi văzu că padawanul său adormise. Noaptea lungă şi obositoare îşi ceruse în cele din urmă drepturile. Anakin dormea adânc, înconjurat de partenerii săi, care continuau să fie nemişcaţi.

Inexpresiv, chipul băiatului era minunat, cu sprâncenele drepte şi buzele întredeschise, respirând lin şi superficial – o operă simplă şi profundă de artă vie. Jabitha stătea la căpătâiul lui, mângâindu-i părul mătăsos; ridică ochii spre Obi-Wan, muşcându-şi uşor buza inferioară.

— Este foarte drăguţ, şopti ea. Să-l lăsăm să mai doarmă? Avem timp destul.

În prezenţa fetei, Anakin dormea-ca un prunc şi amănuntul acela era semnificativ. Obi-Wan era perfect conştient de coşmarurile frecvente ale băiatului. În somn, părea mult mai tânăr. Maestrul Jedi îşi reamintea fără greutate puştiul de nouă ani care-i devenise ucenic, şi care, între timp, se înălţase cu două palme – avea aceleaşi trăsături plăcute şi doar nasul era ceva mai mare.

Îi lipseşte prezenţa unei femei. Thracia Cho Leem a ştiut-o.

Întinse mâna spre el, apoi şovăi; simţea imboldul puternic de a nu-l trezi pe băiat, de a-l lăsa să doarmă aşa pe vecie, anticipând mereu o aventură măreaţă, visând mereu triumful şi satisfacţia personală. Senzaţia aceea conţinea prea multă slăbiciune şi emoţie pentru a fi îngăduită, totuşi el o acceptă. *Probabil că aşa simte un părinte, privindu-şi fiul care doarme, îngrijorat asupra viitorului nesigur. Nu mi-ar plăcea să-l văd eşuând, dar mi-ar plăcea şi mai puţin să-l pierdem. Decât aşa ceva, aş prefera mai degrabă să încremenesc timpul, aici, şi să încremenesc eu însumi o dată cu el*.

Cineva cunoscut părea că-i stă înapoia umărului şi, pierdut în sentimentele acelea câtuşi de puţin caracteristice pentru un Jedi, Obi-Wan murmură, gânditor şi autocritic:

— Nu este cu nimic mai special decât alt copil, nu-i aşa?

Replica se auzi ca o şoaptă:

— Pentru tine, este. Iar acum, *o ştii*.

Obi-Wan se întoarse brusc şi-l zări pe Gann apropiindu-se. Vocea nu fusese a ferroeanului.

— E timpul să mergem, spuse Gann examinând chipul tulburat al maestrului Jedi. S-a-ntâmplat ceva?

— Nu.

Cutremurându-se de un fior, Obi-Wan prinse umărul lui Anakin şi-l scutură uşor, o singură dată. Ca întotdeauna, băiatul trecu instantaneu de la somnul profund la atenţia deplină. Partenerii săi se foiră şi i se prinseră imediat de pantaloni şi de tunică.

Partenerii lui Obi-Wan îi suiră pe umeri şi piept, şi, împreună, maestrul şi ucenicul, coborâră din barca lungă, urmaţi de Gann şi de Jabitha.

— Am visat că eram cu Qui-Gon, spuse Anakin. Mă învăţa ceva... dar am uitat ce anume. Zâmbi şi se întinse: Mi-a zis să-ţi transmit salutări şi a mai zis că-i foarte greu de vorbit cu tine.

Porni după aceea în fugă spre rampă şi păşi pe terasa de piatră.

Obi-Wan rămase locului, parcă ameţit de o lovitură, apoi inspiră profund şi porni după padawan.

Din tunelul vertical care se deschidea în faţă, răzbătea muzică de tamburine şi coarde. Pe fundalul ei, mai multe glasuri de bas erau angajate într-o incantaţie profundă, guturală.

— Ne aşteaptă, se precipită Gann. Forjarea e gata să-nceapă!

Jabitha i se alătură lui Anakin.

— Eşti emoţionat? îl întrebă.

— De ce ar trebui să fiu? pară el, simulând indiferenţa.

— Pentru că eşti cel mai tânăr client din toate timpurile. Şi pentru că, dacă reuşeşti, s-ar putea ca nava ta să Fie cea mai bună care a fost construită vreodată.

— Mda, făcu băiatul inspirând adânc. Aşa ceva te poate emoţiona.

Jabitha îi surâse larg şi-i cuprinse umerii cu braţul. Chipul lui Anakin se crispă, cu demnitatea adolescentului, iar Obi-Wan îi întrezări, în ciuda luminii slabe, îmbujorarea obrajilor. Urcând prin tunel, trecură pe lângă două coruri de bărbaţi ferroeni, care cântau la tamburine şi lăute. Torţe electrice îi luminau şi glasurile lor îi însoţiră pe cei patru.

— Nu sunt minunaţi? şopti Jabitha.

— Dacă spui tu, mormăi Anakin.

35

Aici începe valea-fabrică, zise Gann când ajunseră în vârful ultimului şir lung de trepte.

După urcuş, povara suplimentară a partenerilor lui Anakin se simţea mai grea ca oricând. Jabitha pornise în fugă, ajungând în vârf înaintea tuturor, şi acum li se alăturase, radiind de fericire.

Anakin ridică ochii spre ramurile de bora arcuite la înălţime, întrepătrunse des la peste o sută de metri deasupra lor pentru a forma tavanul unei săli imense. Razele soarelui erau filtrate prin baldachinul gros, proiectând o lumină verzuie peste poteca din dale de piatră, ridicată pe un terasament. Aceasta se întindea pe câţiva kilometri între pereţi verticali alcătuiţi din coloane octogonale de lavă, înalte şi foarte dese.

Bolovani cafenii rostogoliţi de sus fuseseră prinşi în pereţii aceia, înainte să se fi solidificat, întrerupând

dispunerea regulată, asemănătoare unui gard. Unii dintre ei, mari cât odaia lui Anakin din Templu, se fisuraseră, dezvăluind cavităţi în care cristale scânteietoare portocalii şi verzi erau ticsite, ca boldurile din pernuţa de ace a lui Shmi. Pe toată lungimea zidurilor, lujeri groşi, negri cu dungi roşii, se înălţau printre dalele octogonale, regulate, ale potecii, împingându-le în lături şi întinzându-se zeci de metri, pentru a se uni cu trunchiurile de bora. Alţii, mai mici, cu dungi verzi, se ramificau din ei şi se ghemuiau în interiorul bolovanilor, parcă trăgându-şi suflarea înaintea unui efort final.

Sub acoperământul coroanelor, aerul dens şi umed avea temperatura corpului omenesc şi era greu respirabil, plin cu arome apăsătoare şi dulci – flori şi prăjituri, vin şi bere neagră, dublate de un iz intens de pământ.

— Pietrele erau aici înainte de sosirea noastră, povesti Jabitha cu chip solemn în lumina verzuie. Şi bora erau aici. Chiar anul trecut, tata a stabilit o regulă nouă: Când fabrica începe să lucreze, bora ascund ceea ce fac, pentru a nu fi surprinşi de cineva.

— Tatăl tău este un om sclipitor, declară grav Gann şi Obi-Wan remarcă din nou paloarea ferroeanului, care apărea de câte ori se referea la trecutul recent.

Între pereţii de piatră reverberă un sunet emis parcă de gigantice comuri de vânătoare, urmat de valuri de aer mai dens şi mai umed. În înălţimi, tulpinile masive de bora se răsuciră şi vibrară, iar ramurile arcuite se legănară şi foiră, răsunând ca numeroase voci şuierătoare. Fragmente de scoarţă lepădate de bora se revărsară peste potecă.

Partenerii se cutremurară violent.

— Nu mai pot aştepta mult, zise Gann.

Lui Anakin nu-i venea să creadă că se afla realmente acolo. Oare visase locul acela, care i se părea atât de

familiar? Cu fiecare pas, avea senzaţia că în el coexistau două fiinţe, una care mai fusese aici, care cunoştea la perfecţiune toate detaliile, şi un băieţel născut pe o planetă aflată hăt departe în galaxie. De la un moment la altul, nu era sigur care dintre cele două fiinţe era mai puternică, care păşea şi gândea. Se uită spre Obi-Wan şi, pentru o clipă, nu-şi putu reaminti cine era bărbatul acela, care mergea lângă Gann, îmbrăcat în veşmânt sekotan ritual.

Îşi adună însă toate puterile şi alipi cele două identităţi, folosind disciplina Jedi pentru a ascuţi şi unifica o singură conştiinţă, şi pentru a contopi şi supune toate celelalte niveluri de gândire subconştientă.

Toate, cu excepţia celui mai de jos şi mai intim, aflat la marginea non-sinelui. Acolo pândea cealaltă parte a sa, cu amintirile ei vagi, întunecate şi distincte.

Băiatul hotărî că nu era momentul prielnic pentru a-i raporta maestrului anomalia respectivă. Fu însă smuls din gândurile sale. Pe potecă veneau spre ei nişte insecte mari, colorate în roşu, verde şi negru. Aveau corpuri late şi turtite, cu câte trei picioare în fiecare parte; un al şaptelea membru era dispus central, în partea din faţă şi de lângă el se înălţau doi pinteni ascuţiţi, ca nişte spini lungi şi cenuşii. Păreau concepute pentru transportul de poveri grele.

Pe fiecare insectă călărea câte un bărbat robust şi murdar de funingine, între pintenii de care se ţinea cu mâinile acoperite de palmare negre, groase.

— Ei sunt Jentari? o întrebă Anakin pe Jabitha.

— Nu, chicoti fata. Sunt carapozi, iar călăreţii lor sunt forjorii.

— Carapozii sunt creaturi vii?

— În majoritate. Unii au şi părţi mecanice.

Jabitha fixa cu privirea creaturile multipede. Gann se întoarse către Anakin.

— Vă vom lăsa aici, cu forjorii. Ei vă vor pregăti seminţele, şi vă vor duce la modelatori şi la Jentari. (Ferroeanul părea trist şi puţin invidios.) Eu n-am depăşit niciodată punctul acesta. Este voinţa Magistrului.

— Mult noroc! le ură Jabitha. Ne vom întâlni de partea cealaltă!

Porni către scări împreună cu Gann; se uită pentru ultima dată spre Anakin, privindu-l peste umăr, cu ochi strălucitori şi buzele strânse laolaltă, apoi începu să coboare şi dispăru din vedere.

— Au început să mă plictisească atâtea ceremonii şi mistere, declară Obi-Wan. Şi mă irită să fiu trecut de la unii la alţii, ca un obiect oarecare.

— Eu cred că-i *mişto*, zise Anakin.

Nu exagera câtuşi de puţin. Era aţâţător şi-l ajuta într-un chip pe care nu-l putea exprima în cuvinte – Îl ajuta să vizualizeze sarcina ce-l aştepta. Ştia însă că Obi-Wan era bănuitor de felul lui, şi nu fără temei. Anakin se încruntă.

— Sunt emoţionat, totuşi puţin înfricoşat. Maestre, de ce simt aşa?

— Partenerii ne vorbesc, spuse Obi-Wan. Unii dintre ei au mai fost aici înainte, poate cu Vergere. Le auzi entuziasmul şi reacţionezi faţă de amintirile lor.

— Sigur că da! exclamă băiatul. Partenerii! Cum de nu mi-a trecut prin minte?

— Fiindcă ai aşa mulţi, încât te copleşesc. Tare rău îmi pare că n-am aparatura necesară ca să le determin numărul midiclorianelor.

O expresie stranie, introspectivă, îi apăru pe chip.

— Ar fi foarte mare, zise Anakin atingându-l uşor pe braţ, aşa cum ar fi procedat un profesor pentru a smulge din visare un elev distrat.

— Nu cred totuşi că la fel de mare ca al tău, ridică sprâncenele Obi-Wan, apoi clătină din cap. Ascultă-ţi

partenerii, dar controlează-ţi legătura cu Forţa, padawanule. Nu uita cine, şi ce eşti.

— Nu, aprobă Anakin spăşit.

Carapozii se aflau acum la câteva zeci de metri de locul în care îi aşteptau Jedi, singuri sub bolta înaltă, mişcătoare şi arcuită a trunchiurilor de bora. Anakin îşi şterse colbul de pe ochi şi încrucişă palmele în faţă, ca şi cum ar fi ţinut o sabie de antrenament.

Fiecare carapod avea înălţimea unui om, în dreptul articulaţiei principale a picioarelor. Pe alocuri, pe corpurile lor se vedeau sclipiri metalice, ca şi cum organismele vii ale lui Sekot ar fi fost fuzionate cu oţel.

Expresia de pe chipul maestrului său devenea tot mai bizară.

— Ceva te distrage, maestre! rosti Anakin.

Carapozii se strânseseră în jurul lor, însă Obi-Wan îi ignora.

— Vergere, vorbi el în cele din urmă, în seminţele-de-parteneri... a lăsat un mesaj...

Îşi reveni din transă şi deveni alert, tocmai în clipa în care unul dintre forjori descălecă şi se apropie de ei, cu o expresie întunecată şi hotărâtă.

— Ce a spus? şopti Anakin.

— A părăsit Zonama Sekot, ca să descifreze o enigmă şi mai mare.

— Care anume?

— Mesajul nu-i clar. Ceva despre fiinţele de dincolo de hotare – necunoscute pentru Jedi. A trebuit să acţioneze foarte rapid.

Chipul cu piele groasă, foarte cutată, al călăreţului era tăbăcit şi parcă ars de soare, iar ochii săi castanii scânteiau roşcat, ca şi cum ar fi fost umpluţi cu foc.

— Clienţi? întrebă el în cea mai deformată galactică bazică pe care o auziseră pe Zonama Sekot.

— Da, încuviinţă Anakin, făcând un pas înainte şi ridicând bărbia, gata să-i ia apărarea lui Obi-Wan.

— Oamenii Magistrului v-au lăsat aici?

— Da.

— Haideţi sus, mârâi călăreţul, rânjind şi arătând spre prima articulaţie a piciorului central al calapodului, care semăna cu o treaptă. Aţi întârziat! Băgăm ultima încărcătură!

Îi privi surprins pe Anakin şi Obi-Wan, care suirăîn partea din spate a animalului de povară, apoi strigă:

— Noi suntem forjorii voştri. Echipă – alinierea!

Carapozii şi călăreţii lor formară un singur şir strâns.

Zeci de carapozi fără călăreţi coborau în viteză de pe marginea văii, pe rampele ce flancau casa scărilor până la râu. Veneau probabil din tampasi şi purtau pe spinările late mormane de frunziş bora, tulpini fărâmiţate, ramuri, frunze-balon dezumflate, bucăţele uscate şi foşnitoare, ţinute între picioarele laterale care fuseseră ridicate la verticală.

Carapozii încărcaţi cu uscături alergară într-o cacofonie cadenţată de chemări ca nişte tam-tamuri, apoi se înghesuiră alături de tovarăşii lor în şirul ordonat.

În acelaşi timp, deasupra, alte creaturi, evident înrudite cu carapozii, dar cu alte dispuneri ale membrelor apucătoare, pendulau sub acoperişul arcuit al frunzişului bora, transportând diverse deşeuri în coşuri care se balansau.

— Combustibil pentru forjare, explică conducătorul călăreţilor când se instală între pintenii animalului. Ultima încărcătură! Să-i dăm drumul şi să băgăm seminţele, înainte să-nceapă cu altele din cele mari!

Carapozii se întoarseră şi porniră într-un galop remarcabil de lin şi confortabil, cu picioarele bubuind în ritm hipnotic pe dalele de piatră ale potecii.

Anakin privi din nou spre maestrul său. Obi-Wan părea că-şi recâştigase controlul şi faţa îi redevenise fermă. Băiatul ascultă vocile propriilor săi parteneri. Plini de entuziasm şi fericire, îi promiteau prietenie fără de pereche şi o frumuseţe vie, mai presus de orice comparaţie.

În acelaşi timp, Anakin înţelese un lucru: *Ei nu ştiu ce vor crea*!

36

Forjorii îşi opriră carapozii, când ajunseră în locul unde se terminau coloanele de piatră. De acolo, dincolo de poteca pavată cu dale de bazalt, valea-fabrică se lăţea pe un şes acoperit cu lujeri strâns încolăciţi, aranjaţi ca nişte jetoane pe o masă de joc. Carapozii încărcaţi cu combustibil porniră printre gigantici pilaştri de rocă erodată de ape, înalţi de sute de metri şi jucând rolul de suporţi pentru bolta verde de bora.

Era cel mai mare spaţiu închis pe care-l văzuse Anakin vreodată. Norii se adunau în jurul vârfurilor pilaştrilor, iar în depărtare, la kilometri distanţă, stratul gros de ceaţă aflat sub baldachinul ramurilor împletite se condensa practic sub formă de ploaie.

— Aici sunt puţurile de forjare, le spuse călăreţul arămiu.

Sări de pe carapod şi arătă vălătucii groşi de fum care se învolburau din puţurile iluminate în roşu de lângă pereţii acoperiţi de vegetaţie ai văii. Îi privi pe Jedi şi le numără partenerii, mişcând încet din buze, în timp ce-i aţintea cu degetul.

— Ai o mulţime, băiete. Ce-ţi vorbesc? îi auzi?

Anakin încuviinţă din cap.

— Şi? Spune-i forjorului tău.

— De abia aşteaptă.

— Asta-mi place s-aud. Dă-mi-i, şi hai după mine.

Anakin desprinse cu blândeţe cei doisprezece parteneri de pe haine. Fiecare dintre ei chiţăi scurt, totuşi nu încercară să se împotrivească. Îi înmână apoi forjorului, care-i aruncă pe spinarea carapodului.

— Ei călare, voi pe jos, anunţă forjorul după care luă şi partenerii lui Obi-Wan. Cei mai mulţi şi cei mai puţini, adăugă el pufnind. Facem din ei unul singur pentru clienţii care ni-i dau, asta-i calea! Norocul vostru că m-aţi căpătat pe *mine*, nu pe ei.

Arătă cu degetul mare în spate, peste umăr, către ceilalţi forjori, care râdeau. Hohoti şi el, imitându-i.

— Prin comparaţie cu mine, sunt nişte simpli *amatori*. Eu pot forja cu uşurinţă cincisprezece şi să-i conving să se unească!

— Nu-l mai ascultaţi pe lăudăros, strigă alt forjor.

— O s-aveţi noroc, dac-o să vă alegeţi c-o roabă!

— Aha, vorbesc din experienţa lor, mârâi forjorul. Nu contează. Suntem toţi amici între noi.

Miji ochii către Jedi şi-şi frecă braţele, scuturând bucăţele de coji albe, lepădate de parteneri. Fragmentele plutiră în jurul său aidoma unor fulgi de nea.

— Bătrânul Magistru ne-a împărţit în două – Valea de Sus şi Valea de Jos. Suntem din Valea de Jos şi cunoaştem locurile astea mai bine ca oricine. Ne-a ales el însuşi, unul câte unul, şi ne-a spus să întemeiem familii – ferroenii sus, langhesenii jos. Ne cunoaştem locul. A procedat bine.

În sala hărţilor din Templul de pe Coruscant, Anakin citise despre o planetă mică şi veche, numită Langhesa. Cu o sută de ani în urmă, fusese cucerită de tsinimali,

care înrobiseră băştinaşii langheseni, determinând migraţii masive spre alte părţi ale galaxiei. Se specializaseră în agricultură şi în artele vieţii, învăţând cum să modeleze formele vii în chipuri noi şi înviorătoare. Vreme de multe secole, langhesenii furnizaseră animale exotice de casă pentru familiile bogate din toată Republica.

Rafinaţi şi intoleranţi, tsinimalii consideraseră că artele vieţii practicate de langheseni reprezentau un păcat pentru zeii lor. Pe de altă parte, pirateria şi cuceririle din întreaga galaxie nu-i deranjaseră defel pe zeii tsinimali.

— Detaliile nu-s însă importante. Veţi căpăta nava şi dup-aia cei de sus vă vor aduce uitarea! Vă va rămâne totuşi experienţa. Vă veţi reaminti puţurile de forjare. Şi...

Rânji, preschimbându-şi faţa într-o mască grotescă, roşcovană.

— ...că pe mine mă cheamă Vagno. Vă veţi reaminti *de mine*!

37

— Domnule comandant, se pare că pe Zonama Sekot a apărut o problemă, anunţă căpitanul Kett.

Sui pe platforma de navigaţie şi-i întinse lui Sienar decodificarea unui mesaj receptat de la Ke Daiv. Sienar citi inexpresiv, apoi, brusc, se încruntă şi-l fulgeră pe Kett cu privirea, de parcă ar fi fost vinovat.

Căpitanul miji ochii, pregătindu-se de apărare.

— A fost respins, spuse Sienar. Ceva despre nişte seminţe-de-parteneri care nu l-au plăcut. I-au mâncat complet hainele.

Kett nu trebuia să simuleze ignoranţa.

— Nu ne mai putem bizui pe el, conchise Sienar.

— Am primit de asemenea un mesaj din partea lui Tarkin, continuă Kett cu un zvâcnet din buze.

Întinse un al doilea cilindru micuţ şi comandantul citi mesajul laconic de pe sulul care se derulă, după ce-l identificase.

— Este nervos şi doreşte să fie pus la curent cu ultimele noutăţi, comentă el ţuguind buzele.

— Ne plasăm pe o orbită diplomatică, sau pe una de negocieri, domnule comandant? întrebă Kett. Toate sistemele şi droizii sunt pe poziţie. Acţiunea imediată ar fi recomandabilă.

— Aşa este, dacă eu aş fi Tarkin, replică Sienar pri vindu-l cu şiretenie. Nu mă aflu însă aici pentru ca să mă joc de-a politica. Nu-i timp de aşa ceva. Ke Daiv a primit nişte instrucţiuni, şi-l voi mai lăsa încă o zi.

Fără să vrea, Sienar se întrebă dacă fusese o mişcare inteligentă să mizeze totul pe un cioplitor-în-sânge. Nu avea totuşi de ales! Ceva îi spunea că o acţiune de amploare întreprinsă de escadră ar Fi însemnat o greşeală.

— Dacă nu acţionăm curând, riscăm să fim descoperiţi până şi de senzorii cei mai rudimentari, domnule comandant. Elementul surprizei...

— Senzorii noştri pasivi au detectat vreun sistem defensiv pe Zonama Sekot?

— Nu, domnule comandant, însă eu n-am depins niciodată numai de senzori pasivi. Sunt superficiali...

— De multe decenii, planeta s-a bizuit pe tăinuire. Poate că localnicii au devenit prea încrezători.

Nu conta însă pe asta, îşi spuse el în gând.

— Domnule comandant, m-am gândit la urmele acelea de război de pe suprafaţa planetei...

— Nu le-am uitat nici eu, căpitane. La ce concluzii ai ajuns?

— Nu au putut fi produse de nici o armă cunoscută mie, domnule comandant. Turbo-laserele şi armele protonice lasă reziduuri complet diferite în ţintele stâncoase. Este posibil ca faliile să fi fost făcute de dezintegratori neutronici, care, teoretic, ar fi lăsat reziduurile pe care le-am detectat, totuşi nimeni din galaxia cunoscută n-a aflat cum să stăpânească asemenea arme.

Sienar îl ascultă cu interesul pe care i l-ar fi stârnit o lecţie predată de un şcolar, apoi însă căzu pe gânduri într-o tăcere nemulţumită şi fruntea i se încreţi mai mult. Răpăi degetele pe balustradă, iar unghiile sale lungi răsunară sonor şi distinct.

— Crezi că au asemenea arme, pe care le ţin ascunse, şi că recent au purtat un război? întrebă el de abia ascunzându-şi satisfacţia.

— Nu, domnule comandant. Aspectul general pare mai degrabă al unui atac preventiv, sau al unei demonstraţii de forţă, care n-a fost însă urmată de acţiuni de aceeaşi natură. Nu-mi pot închipui o stare de pace aparentă şi o absenţă totală a armelor vizibile, dacă forţele politice ale planetei au trecut recent printr-o asemenea situaţie. Din clipa când am ieşit în spaţiul real, am monitorizat comunicaţiile dinspre planetă, dar domneşte o tăcere completă, în ciuda faptului că toate sistemele noastre de comunicaţii funcţionează în deplină siguranţă şi sunt canalizate eficient. Singurul lucru pe care-l pot afirma cu convingere este că există prea multe detalii pe care nu le cunoaştem.

Sienar nu era obtuz. Auzirea propriilor sale concluzii formulate de altcineva nu-l liniştea, iar dacă dorea să

supravieţuiască acestei misiuni păstrându-şi intacte statutul şi reputaţia, liniştea personală era cea mai neînsemnată dintre griji.

Tastă rapid un răspuns pe datapadul său, imposibil de interceptat din exterior, şi-l întinse lui Kett.

Căpitanul citi fără grabă; Sienar se întoarse şi Kett părăsi puntea de navigaţie.

Mesajul de pe datapad era: *Agentul vostru a încercat să mă asasineze şi a dat greş. I-am oferit o misiune sinucigaşă, în care să moară onorabil. Am descoperit ceva absolut neaşteptat şi foarte interesant. Continuu propriile mele planuri. Nu am nevoie de ajutor.*

Sienar rânji. Fără îndoială, asta urma să-l aducă pe Tarkin în fruntea celei mai mari flote pe care o putea mobiliza, dar aveau să treacă nişte zile până să ajungă şi, între timp, Sienar şi-ar fi testat toate variantele şi ar fi angajat toate forţele de care dispunea.

În plus, mai exista planul de rezervă al lui Ke Daiv…

Dacă reuşea, ar fi obţinut o navă sekotană intactă, un pilot viu şi înspăimântat, şi poate chiar doi Jedi, deşi Sienar spera să evite contactul cu ei.

Ştia de ce erau capabili Jedi.

38

Apăsat de cele mai sumbre presimţiri, Anakin îl privi pe Vagno aruncând toţi partenerii într-un acelaşi puţ adânc. Noaptea coborâse peste baldachinul boltit şi singura lumină provenea de la torţele pe care le purtau

ajutoarele forjorilor sau care erau agăţate de stâlpii înfipţi în solul acoperit de zgură, şi dinspre focurile risipite, în depărtare, prin vale.

— Unele puţuri sunt uriaşe. Îi spuse el lui Obi-Wan. Mă-ntreb ce se face în ele...

— Cred că nimic, atâta timp cât clienţii sunt în preajmă.

Forjorul lor spusese "înainte să-nceapă cu altele din cele mari". Ce anume erau "cele mari"?

Echipa lui Vagno se adunase pe circumferinţa puţului, care avea diametrul de aproape douăzeci de metri. Fiecare individ ţinea în mâini o prăjină metalică terminată printr-o lamă lungă şi ascuţită ca briciul, asemănătoare unei coase.

Carapozii îşi descărcară poverile de combustibil – uscăturile provenite din tampasi de sus – peste parteneri, iar Vagno îşi îndrumă echipa să le răspândească egal, netezind proeminenţele şi umplând găurile. După aceea, inspectă puţul, îi privi pe Anakin şi Obi-Wan, le făcu semn că totul era în regulă şi, rânjind larg, se cocoţă cu agilitate pe grămada de combustibil.

— Granule – aici, şi aici! strigă el, şi oamenii săi turnară din coşuri granulele mici şi roşii, rotunde şi netede ca protalunele. Partenerii voştri sunt tăcuţi, spuse el gânditor. Clipa destinului!

— Câţi vor supravieţui? întrebă Anakin simţindu-şi gâtul uscat.

Putea încă simţi în minte aromele, sau vocile distincte şi diferite ale partenerilor, urmele dăinuind ale afecţiunii lor, ale nevoii de contact.

— Majoritatea. Nu te teme. Menţinem căldura distribuită egal. Aici este mai bine decât afară, în tampasi. Şi nu uita – asta-i calea Sekot.

Anakin sperase că Vagno avea să-i răspundă "Toţi". Băiatul se ghemui pe vine lângă Obi-Wan şi se jucă cu un

beţişor uscat. Vagno se apropie de el, îi privi mâinile, şi ceru ca băţul să fie aruncat în puţ.

— Asta-i calea noastră, îi spuse. Solul trebuie să fie curat.

Probabil că şi ceilalţi clienţi risipiţi prin vale – Anakin numără trei, aflaţi la distanţe de cel puţin o jumătate de kilometru unul de celălalt – Îşi priveau partenerii acoperiţi cu combustibil.

— Câţi clienţi noi sunt? întrebă el.

— Se pare că trei, răspunse Obi-Wan. Văd alte trei puţuri active.

— Aşa-i, încuviinţă băiatul. Mă simt atât de emoţionat!

— Legătura cu partenerii, zise maestrul Jedi. Ai grijă!

— În ce privinţă?

— Vor fi transformaţi. Nimeni de aici nu ştie ce-nseamnă asta pentru ei, ce simt ei... dar tu şi eu, poate, vom afla.

— Aha...

Anakin înghiţi un nod şi se ridică, scuturându-şi pantalonii şi poalele mantiei.

Vagno încheiase inspecţia. Ridică torţa deasupra capului şi Anakin zări o formă circulară, aidoma unui inel lat, coborând dinspre bolta ramurilor. Carapozii de acolo îl lăsau în jos, folosind liane groase. Când ajunse deasupra puţului, din partea sa inferioară se depliară mai multe membre terminate prin diverse ustensile, unele aparent de origine naturală, altele evident metalice.

Băiatul ştia de existenţa multor societăţi care aplicau tehnologia asupra formelor organice. În privinţa aceasta, gunganii erau maeştri... dar ei nu construiseră niciodată nave interstelare. În general, majoritatea procedurilor respective era ţinută în secret, iar acum el avea să fie martor, deşi fără să înţeleagă, al felului în care zonamanii obţineau rezultate chiar mai spectaculoase. S-

ar fi simţit mândru, dacă ar fi rămas puştiul pe care Qui-Gon îl eliberase pe Tatooine. Educaţia Jedi îl învăţase însă care erau primejdiile mândriei. În loc de aşa ceva, simţea acum o curiozitate intensă.

Pentru Anakin, curiozitatea reprezenta expresia cea mai profundă a legăturii cu Forţa vie.

Trase cu ochiul spre maestrul său. Pe chipul lui Obi-Wan se putea citi grijă, amestecată cu curiozitate. Anakin îi simţea flacăra mocnind a spiritului controlat, iar miezul acesteia, deşi mult mai ordonat, nu diferea prea mult de esenţa băiatului.

Cercul de instrumente modelatoare se opri şi între membrele ce atârnau se deschiseră supape. Membrele se pliară sau se retraseră, făcând inelul să vibreze. Vagno lătră un ordin şi membrii echipei ridicară braţele şi atinseră simultan inelul, de jur împrejurul puţului, cu partea plată a coaselor lungi.

Din supapele deschise se revărsă un fluid aromat care-i înţepă nările lui Anakin. Băiatul se retrase un pas, exact în clipa în care Vagno se interpuse cu fermitate în faţa sa şi a lui Obi-Wan. Din centura lată, forjorul scoase un fitil şi cremene; cu o mişcare scurtă, aprinse fitilul.

— Pentru orice eventualitate, zise el. Poate fi periculos.

Inelul se ridică rapid.

Intonând în langhesană, membrii echipei păstrară coasele ridicate, privind în sus. În vegetaţia de deasupra capetelor apăruse o deschidere cu diametrul de o sută de metri, prin care se întrezăreau nori negri şi groşi.

Anakin văzu cum de pe circumferinţa deschiderii se înălţau lujeri lungi ale căror vârfuri sclipeau. În valea-fabrică, alte deschideri se iveau deasupra altor puţuri. În văzduh se simţea izul de ozon al electricităţii.

— Tampasi controlează clima, îi şopti lui Obi-Wan.

— Corect.

Vagno se încruntă şi ridică braţul, parcă în aşteptare. Îşi feri faţa şi, printr-un gest al mâinii, le indică lui Anakin şi Obi-Wan să procedeze la fel.

Păstrând coasele deasupra capetelor, forjorii îşi fereau de asemenea feţele, întorcându-le dinspre puţ.

Tensiunea din atmosferă devenea greu de suportat. Anakin îşi auzea părul pârâind, iar hainele i se lipiseră de trup şi se zbăteau, ca şi cum ar fi fost vii. Avea impresia că globurile oculare erau gata să-i sară din orbite şi să danseze peste obraji. Era o senzaţie teribilă şi ar fi vrut să strige de durere.

Simultan, săgeţi de trăsnete portocalii ca soarele fulgerară dinspre vălătucii groşi de nori, dansară peste vârfurile de fier ale lujerilor înălţaţi şi se prăvăliră cu o furie sfârâitoare spre puţurile de dedesubt. Mai repede decât poate vedea ochiul, săgeţile goniră peste coasele ridicate ale forjorilor lui Vagno, desfăcându-le cercul spre exterior, deşi bărbaţii le împingeau cu toată forţa braţelor masive.

Echipa continua să cânte pe un singur glas, apăsând coasele, şi trăsnetele se orientară asupra puţului.

Vagno chicoti încântat şi azvârli fitilul aprins de care nu mai avea nevoie.

— Focul din ceruri! hohoti el. Cel mai bun dintre toate!

Acolo unde loviseră trăsnetele, răbufnirea flăcărilor fu intensă. Catalizatorul din inel difuză arderea în mai puţin de o secundă şi întreaga cantitate de combustibil şi granule luă foc în bezna plină de fum. În câteva clipe, rugul revărsă vâlvătăi spre cer, la o înălţime de cel puţin patruzeci de metri, iluminând partea de jos a plafonului de frunziş, toate făpturile şi creaturile-maşini care mişunau acolo. Bolta întreagă părea vie.

Anakin avu senzaţia că se afla în interiorul unei gigantice colonii de myrmini.

Apoi simţi glasurile partenerilor. *Le este teamă. Căldura îi coace, învelişurile lor devin crocante.*

Majoritatea căldurii se înălţa în valuri tremurătoare de aer, totuşi, pe măsură ce combustibilul ardea, transformându-se în tăciuni, partenerii se coceau aidoma cartofilor într-un foc de tabără.

Fără să vrea, Anakin se înfioră.

Obi-Wan îi cuprinse umerii cu braţul. Băiatul văzu că faţa maestrului său era brobonită de transpiraţie. Şi el simţea partenerii din foc.

— Nu vă este bine? se interesă Vagno, cu chipul lucind şi jucând în lumina galbenă a pălălăilor, de parcă el însuşi ar fi făcut parte din pârjol, un tăciune rătăcit care căpătase formă omenească.

Le dădu ocol, privindu-i încruntat.

— Ne simţim perfect, îl asigură Obi-Wan.

Anakin era însă departe de a se simţi perfect. Voia să se ghemuiască şi să se ascundă, sau să fugă, dar ştia că partenerii nu mai aveau picioare, nu mai puteau să scape, chiar dacă ar fi vrut.

— N-am pierdut niciodată vreun client, îi linişti Vagno. Nu vă fie teamă.

Partenerilor le era teamă, dar nu se clinteau sub povara tăciunilor şi flăcărilor. Erau curajoşi şi aveau conştiinţa destinului lor.

Nu aveau inteligenţa oamenilor – de fapt, nu se putea vorbi despre o gândire proprie -, dar în fiecare dintre ei exista potenţialul conştiinţei şi inteligenţei. Focul aducea conştiinţa aceea la suprafaţă.

Asta se va întâmpla cu tine.

Anakin icni. Nu era un vis.

Acesta este destinul tău, soarta ta.

Obi-Wan nu scosese un cuvânt. Anakin ştia de unde venea glasul, ştia cui îi aparţinea, dar nu putea să creadă ceea ce ştia.

Va fi dogoare, moarte şi înviere. O sământă va fi însufleţită. Va arde, sau va străluci? Va gândi şi va crea, sau va fi condusă de frică şi de distrugere!

Apoi glasul amuţi.

Braţul lui Obi-Wan se strânse în jurul lui Anakin, parcă încercând să-l apere.

— Talazul nu este cel la care ne-am aşteptat, rosti el.

Anakin privi în flăcări, cu sinele său cel mai lăuntric redevenit perfect calm. Partenerii se transformau. Nu le mai era teamă.

— Vor pocni ca nişte bombe! Înapoi!

Vagno îi împinse pe Anakin şi Obi-Wan, chiar în clipa când prima explozie ridică în văzduh un nor de tăciuni. Scânteile se revărsară în jurul lor, arzându-le găuri minuscule în haine. Pentru o clipă, Anakin arătă ca un diavol, din părul căruia se înălţau fuioare de fum. Obi-Wan le stinse, lovindu-le iute cu palma.

Una, două, trei... deodată o mulţime de explozii se succedă, prea multe pentru a putea fi numărate. Anakin ştia însă că toţi partenerii supravieţuiseră şi că toţi fuseseră însufleţiţi de flăcări.

— Va fi o navă fabuloasă! se entuziasma el, lovindu-se cu palmele peste genunchi. Cea mai grozavă care a fost construită vreodată!

— Nu încă, îl domoli Vagno cu o strâmbătură critică. Partenerii trebuie adunaţi, căliţi şi modelaţi – Îi vom învăţa căile planetelor din exterior! Haideţi! Tăciunii trebuie răscoliţi.

Îl împinse pe Anakin şi Obi-Wan cu palmele, până lângă un carapod fără povară.

— Să nu vă apropiaţi! Unii explodează de două ori.

39

Obi-Wan era ameţit, parcă bolnav. Nu mai simţise niciodată o asemenea deformare stranie în felul în care percepuse Forţa vie. Focalizarea deformării asupra lui Anakin era evidentă, totuşi ceva anume legat de locul unde se aflau – de planetă în sine – conferea efectului o intensitate şi o claritate aparte.

Aproape se putea autoconvinge că dacă Mace Windu, Yoda sau oricare alt maestru Jedi ar fi fost pe Zonama Sekot, deformarea – manifestarea acestui val straniu de destin – i-ar fi surprins şi pe ei în aceeaşi măsură.

Şi poate că toate circumstanţele astea fără precedent explicau şi faptul că simţea în mod repetat prezenţa lui Qui-Gon.

Obi-Wan îşi zărise maestrul străpuns de sabia strălucitoare şi căutătoare a lui Darth Maul. Atunci, Forţa nu fusese nici blândă, nici susţinătoare. Corpul lui Qui-Gon nu dispăruse, ci arătase realitatea morţii, a retezării tuturor legăturilor cu carnea.

Fusese aşa cum trebuia să fie. Moartea constituia o parte inevitabilă din manifestarea Forţei. Poate că Obi-Wan nu era încă îndeajuns de matur pentru a se elibera de toate sentimentele şi iubirea pentru maestrul său. pentru a-i spune rămas bun pe vecie.

Pe circumferinţa puţului, Vagno şi echipa sa răscoleau tăciunii. Inelul de membre şi instrumente se lăsa în jos, pe măsură ce flăcările se domoleau, şi palete groase şi înnegrite coborau, ajutându-i să amestece

cenuşa. Fumul şi scrumul se învolburau, suind în văzduhul nopţii, şi licurii roşiatici ai tăciunilor clipeau ca ochii unor sălbăticiuni.

În valea-fabrică, sub imensul acoperiş al ramurilor de bora, izbucniră alte focuri. Obi-Wan putea vedea că, la kilometri depărtare, dincolo de colinele joase ale terenului, bolta strălucea puternic, iluminată de focuri mult mai mari decât ale lor. Alţi parteneri erau forjaţi, prea mulţi însă pentru cei numai câţiva clienţi extraplanetari. Valea era ticsită de puţuri – forje – probabil că erau zeci sau sute.

" *Cele mari" sunt făcute chiar acum, chiar în timp ce privim*, îşi spuse el.

Vagno încălţă bocanci grei cu tălpi ignifuge şi sări în puţ. Ridică nori de cenuşă fierbinte şi hohoti, când descoperi ceva mare, poate de douăzeci de ori mai mare decât un partener. Îşi abandonă instrumentul în favoarea unui hârleţ şi săpă, scoţând dinăuntru un disc franjurat, larg, plat şi inert, cenuşiu sub funinginea care-l acoperea. Şterse cu dosul palmei o parte din cenuşă, dezvăluind un alb perlat. Oamenii săi luară discul de franjuri şi-l azvârliră cu indiferenţă pe spinarea unui carapod. Vagno scotoci mai departe, descoperi şi râse din nou, aruncând alt disc care fu depozitat în acelaşi loc.

Anakin privi spre Obi-Wan cu ochi strălucitori de fericire. Partenerii fuseseră forjaţi. Supravieţuiseră toţi cincisprezece. Învelişurile lor explodaseră din cauza temperaturii şi se dilataseră, transformându-se în discurile franjurate care acum erau încărcate pe carapodul dinapoia lor.

— Nu-i simt, rosti brusc băiatul, schimbându-se la faţă. Mai trăiesc?

Obi-Wan nu-i putu răspunde. Era aproape beat de experienţa prin care trecuse. Se simţea el însuşi un

băieţaş, pierdut în uimirea şi şocul dinapoia cărora răzbătea o furnicătură iritantă de teamă.

Cel puţin acum cunoşti gustul aventurii!

Închise strâns ochii, căutând să alunge glasul. Îi lipsea teribil maestrul său, totuşi nu avea să-i îngăduie unei fantasme hoinare să întineze amintirea lui Qui-Gon.

— Aventură, rosti Anakin.

Călărea alături de Obi-Wan pe carapod. Vagno îi ducea în partea opusă a văii, ocolind pilaştrii înalţi, sculptaţi de râu, spre o deschidere îngustă şi întunecată în peretele sudic.

— Aventura este totuna cu pericolul?

— Da, răspunse Obi-Wan poate niţel prea apăsat. Aventura înseamnă lipsa unui plan, eşecul instruirii Jedi.

— Qui-Gon nu gândea aşa. El spunea că aventura înseamnă evoluţie, că surpriza este darul conştientizării limitelor.

Pentru o clipă, Obi-Wan simţi imboldul de a-l pedepsi fizic pe băiat, de a-l lovi peste faţă pentru blasfemia sa. Asta ar fi însemnat sfârşitul relaţiei lor ca maestru şi ucenic. Iar el dorea s-o sfârşească. Nu voia responsabilitatea respectivă, mai precis, nu voia să se afle lângă cineva care era atât de sensibil, care era capabil cu atâta uşurinţă să se facă ecoul lucrurilor cele mai tăinuite din adâncul său.

Odată, Qui-Gon îi spusese exact aceleaşi cuvinte, şi Obi-Wan le dăduse uitării de atunci.

Anakin îl fixă atent cu privirea.

— Auzi? întrebă el.

Obi-Wan clătină din cap.

— Nu este Qui-Gon, replică încordat.

— Ba da.

— Maeştrii nu se întorc din moarte.

— Eşti sigur?

Obi-Wan privi spre sud, în gura întunecată a defileului. Acolo nu se zăreau nici focuri, nici forje, doar o lumină albastră şi rece licărea peste pereţii din rocă udă, iar lujere lungi se târau aidoma unor şerpi peste pietre şi peste fundul nisipos, presărat cu bolovani.

— Clienţii nu revin niciodată! le strigă Vagno, călcând apăsat cu picioarele sale butucănoase alături de carapod.

Sări, ridicând coasa în aer, şi continuă:

— Nu-şi amintesc, iar dacă-şi amintesc, le-ar fi prea frică! Dar eu şi echipa mea trăim aici! Suntem cei mai curajoşi din Univers!

În clipa aceea, Obi-Wan îi dădea perfectă dreptate.

40

Morocănos, Vagno li-l prezentă pe Vidge, şeful echipei de modelatori, un bărbat înalt şi vânos. Dacă Vagno era îndesat şi roşcovan, Vidge aducea mai degrabă cu un fuior longilin de ceaţă nocturnă – palid, cu ochi mari şi umezi. Până şi veşmintele îi erau jilave şi presărate cu fragmente de mâl sclipitor care-l făceau să semene cu o creatură smulsă din adâncurile oceanului.

— Ai adus cam multe, se plânse el cu un ton lugubru, numărând discurile stivuite pe trei carapozi. Ce vom face cu cincisprezece?

Vagno înălţă din umeri cu un gest expresiv. Vidge se răsuci şi se uită întunecat spre Anakin, după care îl privi pe Obi-Wan.

— Le-aţi plătit mai mult celor de Sus, ca să căpătaţi atâţia parteneri?

— Fără-ntrebări! răcni Vagno. E timpul de pictat şi de modelat!

Vidge ridică braţele într-un gest ironic de predare, după care se întoarse către propria sa echipă: indivizi la fel de înalţi, jilavi şi aparent lipsiţi de materialitate. Purtau alte instrumente: perii lungi şi grele, şi palete cu margini neregulate. Îndărătul lor se înălţa o clădire construită din plăci de lamina asamblate primitiv, curbate şi corodate de anii de utilizare neglijentă. Vidge prinse carapodul cel mai apropiat de membrul central şi-l trase către clădire. Animalul şovăia să înainteze, ca şi ceilalţi doi care erau mânaţi acum de echipa lui Vidge.

Vagno se retrase un pas.

— Nu-i locul meu, spuse el devenit pe neaşteptate umil. Aici este altă artă.

Le făcu semn celor doi Jedi să-l urmeze pe Vidge.

Interiorul clădirii răsuna de ecourile bolborositurilor şi şuierelor. De după colţuri şi muchii, lujerii se încolăceau, laţi şi turtiţi, purtând în vârfuri fructe mari care nu semănau cu nimic din ce văzuseră până atunci – umflate, transparente şi umplute cu fluide vâscoase şi scânteietoare, care se învolburau lent înăuntru, amestecate de organele în formă de şuruburi din miezul fiecărui fruct.

Anakin şi Obi-Wan ajutară echipa lui Vidge să descarce discurile şi să le aranjeze în teancuri, pe stelajele de lângă platforma de modelare. Aici, pe un podium cu diametrul de zece metri, Vidge şi două ajutoare ridicară un cuţit lung şi culeseră un fruct, pe care-l secţionară prin trei lovituri scurte şi iuţi în lungul unei linii laterale. Fluidul limpede şi strălucitor dinăuntru se prelinse pe platformă şi înaintă încet, parcă zvârcolindu-se, conţinând o pâclă de forme aciculare albe, flexibile.

Prin uşa ascunsă de umbre din capătul opus al clădirii, îşi făcu apariţia un carapod mare pe spinarea căruia se balansa un cadru din metal şi plastic – aparent, structura navei lor.

— O ramă gata făcută, trimisă aici de Shappa Farrs, rosti Vidge cu părere de rău, parcă anunţând decesul unui prieten drag. Modelarea îi conferă viaţă.

Alt carapod, apărat de plăci groase de metal înglobate într-un echipament de protecţie textil, transporta echipamente pe care Anakin le recunoscu: două motoare Haor Chall tip 7, care echipau navele stelare uşoare din Clasa Silver, şi o unitate-miez, foarte scumpă, de hiperpropulsie. Ambelor motoare şi miezului le lipseau în mod straniu unele părţi, iar altele fuseseră modificate.

Apoi un al treilea carapod, mult mai mic – nici cât Anakin – apăru cu mers vioi în lumina verzuie emanată din pereţii clădirii. Purta o structură cristalină pe care Anakin n-o identifică.

Obi-Wan ştiu însă imediat despre ce era vorba. Zvonurile despre circuite organoforme circulau de sute de ani, şi se presupunea că circuitele respective fuseseră concepute pe cele mai avansate planete Rim care continuaseră să reziste implicării alături de Republică sau de Federaţia Comercială. Simple zvonuri… până în clipa aceea.

— Ce-i asta? întrebă Anakin fascinat de curbele sclipitoare şi de circuitele cu funcţionare eternă.

— Cred că elementul care ne va integra nava într-un tot, răspunse maestrul Jedi. Interfaţa dintre organic şi maşină.

Vidge începu prin a desprinde şi a ridica o porţiune mare din fluidul vâscos al fructului. O răsuci, o azvârli în aer şi o prinse cu instrumentul cel lung, modelând-o într-o sferă. După aceea, o plasă cu precizie pe spinarea

carapodului mic, unde, cu un şuierat, se răspândi peste circuitul organoform. Desprinzând alte sfere, le întinse peste marginile discurilor albe, aduse de ajutoarele sale. În locul unde le atingea gelul, discurile căpătau o culoare purpuriu-întunecat, iar marginile se curbau şi extindeau pseudopode unduitoare, întrebătoare.

Modelatorul analiză după aceea cu ochi critic forma de pe spinarea carapodului mare.

— N-ajunge, mormăi el. Shappa nu ne spune niciodată ce trebuie să ştim. Se răsuci spre echipa sa: Mai aduceţi una!

Cei din echipă se consultară nesiguri, până ce Vidge strigă:

— Cincisprezece discuri forjate sunt prea multe pentru o singură ramă! Ne trebuie două!

— Vor construi două nave? îl întrebă Anakin pe Obi-Wan.

— Nu cred, făcu maestrul Jedi care nu ştia însă nici el mai multe.

— Acum – iute! anunţă Vidge, cu ton la fel de lent şi de lugubru ca şi până atunci. La Jentari!

Anakin şi Obi-Wan suiră pe carapodul mare, iar a doua ramă fu încărcată lângă prima.

Vidge le făcu instructajul. De acum încolo, aveau să călătorească în interiorul ramelor, aşezaţi pe traversele groase şi plate dintre contururile ovale principale, înconjuraţi de un păienjeniş flexibil de contrafişe şi traverse în cruce.

— Aceasta este calea.

Anakin se instală într-o ramă, iar Obi-Wan în cealaltă. Cadrele scârţâiau şi zăngăneau pe spinarea carapodului.

Interiorul clădirii mirosea a flori şi pâine coaptă, dar şi a altceva mai puţin plăcut – izuri ce-l ameţeau pe băiat. Simţea că visul devenise prea mult pentru el, era prea puternic. Stomacul i se ridica tot mai des spre gât.

Obi-Wan simţea aceeaşi greaţă incipientă, dar îşi concentra atenţia asupra paşilor înceţi şi precişi ai lui Vidge, care mergea lângă cei trei carapozi ce transportau componentele navei sekotane. Carapozii părăsiră clădirea prin uşa din spate, revenind în umbrele parcă submarine ale defileului stâncos. Forme şi mai întunecate, aidoma unor giganţi, se înălţau din ambele părţi – giganţi cu spinările lipite de pereţii văii, pe ai căror umeri laţi se aflau alţi uriaşi, suind sute de metri spre acoperişul îndepărtat al nopţii, ale cărei stele singuratice clipeau printre ramurile întreţesute.

Anakin avea impresia că era o insectă pe punctul de a fi strivită. În ciuda prezenţei modelatorilor care-i însoţeau, mergând la pas sau alergând, băiatul îşi pierduse încrederea. Nici chiar amintirea cuvintelor lui Qui-Gon – dacă veniseră cu adevărat de la Qui-Gon, şi nu cumva fuseseră rodul imaginaţiei sale fertile – nu-i mai putea readuce siguranţa de sine. Totul era tulburător, neliniştitor... oare aceia erau într-adevăr uriaşi, înşiruiţi de ambele părţi? Poate că în aer exista un drog. Poate că totul nu era decât o iluzie, şi ceva teribil urma să se întâmple cu el şi cu maestrul său. Simţi că se sufocă şi-şi coborî bărbia în piept, apelând la exerciţiile învăţate cu doi ani în urmă: controlul fricii corpului, al metabolismului animal şi al ritmurilor hormonale.

Teama minţii duşmanul său cel mai însemnat, punctul slab cel mai ascuns şi mai întunecat al lui Anakin Skywalker – constituia altă problemă, una pe care nu era sigur că avea s-o înfrângă vreodată.

Obi-Wan percepea nesiguranţa padawanului, care până atunci fusese stăpânit de o încredere aproape nelimitată. În mod straniu, el însuşi se simţea calm. Mirosurile îl deranjau, totuşi nu erau mai neplăcute decât unele locuri foarte neatrăgătoare, unde fusese cu Qui-Gon şi-şi îndeplinise calm misiunea.

Anakin simţi rama înclinându-se spre înainte, când echipa lui Vidge opri carapodul. Modelatorul se cocoţă încet şi graţios lângă ei şi agită paleta deasupra capului, îndepărtând în valuri purpuriu-întunecate miasmele interiorului gelatinos al fructului.

Ajutoarele lui îndreptară razele puternice ale lanternelor spre umbrele giganţilor înşiruiţi lângă pereţi, şi Anakin nu văzu braţe şi picioare, ci trunchiuri groase verzi şi purpurii, sclipiri metalice, scânteieri ale altor materiale sintetice, completări şi adăugiri la creatorii naturali de bora şi tampasi.

Vapori coloraţi se înălţau între uriaşi. Ramuri se foiră şi articulaţii trosniră.

— Indiferent ce s-ar întâmpla, rămâneţi în interiorul ramelor, îi povăţui Vidge şi le întinse măşti respiratorii similare celor pe care Jedi le aveau ascunse în mantii. Acum vom încărca motoarele, miezul şi circuitul organoform, care vor fi montate pe rame când le va sosi clipa. Navele vor fi construite în jurul vostru. Partenerii vă vor îngloba în visele lor de creştere. Vă vor pune întrebări.

Se aplecă înainte, examinându-l cu atenţie pe Anakin.

— Vor cere! Este un moment esenţial. Nava nu va fi construită, dacă nu le poţi oferi călăuzirea necesară.

— O să pot, spuse băiatul.

Echipa lui Vidge transferă motoarele, miezul şi circuitul la Jentari mai mici. Ramuri imense le purtară în înălţimi, aidoma unor macarale gigantice din hangarul de întreţinere al unei nave spaţiale.

— Şi tu? se răsuci modelatorul spre Obi-Wan. Tu ce spui?

— O să putem.

— Va fi o singură navă, dacă n-am greşit, continuă încetişor Vidge. Şi pân-acum, n-am greşit niciodată.

Se retrase. Din ambele părţi ale defileului, crengi uriaşe coborâră şi apucară ramele, ridicându-le mult deasupra solului, carapozilor şi modelatorilor.

— Jentari! răcni Vidge.

Toţi modelatorii îşi fluturară paletele la unison.

— Creatorii lui Sekot!

— Ţin-te bine! strigă Obi-Wan.

Acum era rândul lor. Membrele-crengi îi trecură, cu rame cu tot, de la un Jentari la următorul, urmaţi de teancurile de discuri forjate şi modelate. Alte ramuri izbiră discurile pe perimetrul ramei, aproape azvârlindu-i pe pasageri din cauza şocurilor. Instantaneu, partenerii porniră să crească şi să se unească, urmând forma ramelor.

Cele două rame fură alipite cu putere între ele. Motoarele fură plasate în carcase. Discurile întinseră ţesuturi cu franjuri purpurii peste îmbinări, şi jerbe de scântei ţâşniră în toate direcţiile, sub punctele laserelor care dansau împrejur.

Călătoria celor doi Jedi începuse.

Erau transferaţi de la o creangă la alta, cu ramele gemând, cu ţesuturile fluide ale partenerilor şi sevele de tratare curgând peste ei şi împroşcându-i, pătrunzând tot mai adânc în teritoriul Jentari. De abia puteau urmări procesul care se desfăşura.

În fiecare secundă, pe ramele unite erau plasate o mie de repere şi componente. În jurul lui Obi-Wan şi Anakin, nava începuse să capete formă ca prin farmec. Giganţii îi azvârleau chiar şi mai repede de la unul la altul, dintr-o mână în alta, însoţindu-le parcursul cu sunete aidoma unor coruri de sute de voci care cântau incantaţii geologice grave.

— Jentari sunt structuri compozite! strigă Obi-Wan. Organisme cibernetice! Probabil că Magiştrii i-au crescut, i-au creat şi i-au instalat aici, ca să lucreze pentru ei!

Anakin era pierdut în faţa oricărei explicaţii raţionale. Foştii săi parteneri îl întrebau ce dorea. Îi ofereau catalogul de proiecte al lui Shappa, planurile navelor deja construite, vise despre felul în care aveau să fie navele viitorului, peste un secol de dezvoltare şi învăţare continuă. Designul lui Shappa nu era definitiv; Sekot avea să contribuie, de asemenea.

Băiatul ajunsese într-un paradis cu totul special. După o vreme, în felul său aparte, şi la momentul său, Obi-Wan i se alătură şi, împreună, ascultară discurile şi pe Jentari.

În vârtejul vitezei şi al întrebărilor, pierdură orice noţiune a timpului.

Rama şi noii proprietari ai navei goneau prin defileu, înconjuraţi de scântei, vapori, particule de ţesuturi şi bucăţele de metal şi plastic.

În mai puţin de zece minute, se îndepărtaseră cu peste douăzeci de kilometri de clădirea modelatorilor, şi intraseră în faza de finisare.

Trecerea prin mâinile Jentari încetini.

Imobilitatea lor dispăru. Treptat, simţurile le reveniră.

— Uau! exclamă Anakin, când îşi regăsi suflul. A fost *incredibil* de mişto!

— Uau, aprobă Obi-Wan.

Anakin era cuprins de o încântare pură, primară. Nu se putea gândi decât la nava sekotană. Obi-Wan i-o citea limpede în ochi, pe când cerceta liniile netede, irizate, ale interiorului acesteia. Verde, albastru şi roşu, sclipind ca o poleială de rubin şi smarald, fără să fie totuşi o strălucire neînsufleţită, ci o lumină pulsatoare ce semnifica tinereţe şi viaţă.

— *Marfă*! ţipă băiatul aprobator. Există! Nu-mi vine să cred c-o avem cu adevărat.

— Nu mi se pare tocmai terminată, observă Obi-Wan.

Chipul lui Anakin se încruntă, dar numai pentru o clipită.

— Flecuşteţe, atâta tot, apoi va zbura. Ai văzut miezul hiperpropulsiei? De abia aştept să aflu ce i-au făcut – cum l-au modificat!

41

Primul presentiment al lui Sienar fu declanşat de vibraţia mecanică a droidului E-5. Forma uriaşă a acestuia ocupa un colţ din cabina sa, cu toţi senzorii reglaţi asupra punctelor de acces spre interior.

Sienar se apropie de zona de observaţie, strângându-şi peste piept pijamaua şi întrebându-se ce determinase zumzetele şi clinchetele înăbuşite.

— Repaus, îi porunci droidului când văzu că avea probleme.

Droidul se supuse, eliminând o parte a tensiunii din membrele ce-i tremurau, totuşi continua să fie o carcasă jalnică şi inutilă.

Sienar reveni în dormitor, unde îşi ţinea lucrurile personale, şi se întoarse cu un holoanalizor micuţ. Instrumentul nu descoperi nici o neregulă în mecanismele externe ale droidului, totuşi, ori de câte ori E-5 încerca să-şi reia postura activă, zăngănea ca un lanţ din clopoţei de fier în bătaia vântului.

— Autoanalizare, ordonă bărbatul. Ce se-ntâmplă?

Droidul emise o serie de bip-uri şi ţiuituri, prea acute şi prea rapide pentru a fi înţelese de aparatul lui Sienar.

— Reanalizare!

Nici de data aceasta, comunicarea între maşini nu avu succes. Părea că droidul folosea cu totul alt limbaj – ceva practic imposibil. Nimeni nu avusese acces la el, iar Sienar îl programase personal; era foarte priceput în privinţa asta şi-i plăceau micile îndeletniciri practice.

Constructorul avea de asemenea un al şaselea simţ în privinţa navelor, iar vibraţiile bruşte, aproape insesizabile, pe care le percepu prin tălpile papucilor semnalau în mod clar o neregulă. Înainte de-a putea cere un raport din partea punţii, imaginea căpitanului Kett apăru în mijlocul salonului de observare, în mărime naturală şi conturată în roşu, semnalând alarmă.

— Domnule comandant, cinci droizi de luptă au părăsit în mod neaşteptat cala cu armament. Aţi ordonat un exerciţiu de luptă... fără să mă anunţaţi?

— N-am ordonat nimic de felul ăsta.

Kett păru să asculte raportul cuiva. Se întoarse către Sienar – pe care nu-l putea vedea, deoarece comandantul acoperise pe durata nopţii proiectoarele cabinei – şi rosti cu glas tremurător de furie:

— Domnule comandant, senzorii pasivi raportează – de fapt, avem şi confirmare vizuală directă – că droizii au ieşit din *Admiral Korvin* prin trapa tribord şi se îndreaptă direct spre Zonama Sekot. Am blocat deja toţi ceilalţi droizi şi am trimis inginerii în cală. Nu va mai pleca nici unul.

Sienar ascultă impasibil, ca şi cum Kett l-ar fi înştiinţat asupra unei modificări în meniul de a doua zi. Fără să replice, lăsă imaginea căpitanului să pâlpâie deasupra podelei şi se întoarse lent către E-5.

— Ai instalat programul meu în toţi vânătorii stelari? îl întrebă pe Kett.

— V-am urmat ordinele întru totul, domnule comandant.

Buzele lui Sienar se strâmbară într-o înjurătură scurtă şi neauzită. Îl subestimase pe Tarkin. Fără îndoială, acesta particularizase toţi droizii cu blocuri de subprogram ascunse, care conţineau instrucţiuni pentru cazurile de urgenţă. Sienar nu-şi bătuse capul să caute aşa ceva. Acceptase unele lucruri aşa cum păreau a fi.

Cine fusese păcălitul acum?

— Distruge droizii, ordonă el străduindu-se să-şi păstreze calmul.

— Asta ne va trăda prezenţa, domnule comandant.

— Dacă nu-i distrugem, ei înşişi ne vor trăda prezenţa. Nu vreau unităţi care să acţioneze în forţă pe planetă.

— Am înţeles, domnule comandant.

Kett reteză scurt aerul cu muchia palmei. Prin carcasa navei răzbătu altă vibraţie – turbo-laserele declanşate cu parametri de proximitate.

— Am interceptat un droid, anunţă căpitanul. Ceilalţi au ieşit din raza de acţiune. Voi trimite...

— Nu. Stop! Căpitane, investighează întregul sistem planetar cu senzori activi. Vreau să fiu înştiinţat imediat asupra rezultatelor.

— Am înţeles, domnule comandant.

Sienar scoase pistolul laser şi se apropie oarecum temător de droidul E-5. care continua să vibreze încetişor. Se întrebă dacă subprogramul lui Tarkin includea ordine de asasinare. Pe de altă parte, nu putea fi sigur nici măcar de existenţa unor asemenea coduri... dar trebuia să afle adevărul cât mai repede.

— Dezactivează blindajul. Dezactivează şi închide toate sursele de energie – decuplare totală, ordonă el şi emise un cod de autorizare din analizor.

Droidul îi ascultă instrucţiunile, ceea ce însemna că eventualele subprograme nu înlăturau complet controlul inteligenţei principale.

Când E-5 se prăbuşi cu un suspin răguşit, Sienar îşi puse masca respiratorie şi acţionă laserul asupra învelişului exterior al droidului. În câteva minute, umpluse cabina cu fum des, declanşând alarmele de incendiu pe care le ignoră încruntat.

42

Lucrătorii din capătul văii-fabricăîi ajutară pe Anakin şi Obi-Wan să coboare din nava sekotană nou-construită şi-i conduseră pe o platformă care înconjura staţia de finisare. Se apropiau zorile, dar întunericul continua să domnească în vale, deşi acum se aflau deasupra acoperişului format de crengile bora. Sclipirile stelelor şi ale gazelor interstelare, alături de permanenta roată de foc roşu-purpuriu, proiectau umbre vag colorate pe platforma iluminată slab.

Nava lor se găsea pe un suport de lujeri Jentari, legănându-se încetişor în urma energiei cu care fusese creată sau, asta era părerea lui Anakin, vibrând cu propria ei vitalitate tinerească.

Băiatul nu văzuse niciodată o navă mai frumoasă. Învelişul ei strălucea la interior, iar sub suprafaţa verzuie, sclipitoare, păreau că apar şi dispar pete luminoase de culoarea adâncului mării. Îi dădu ocol, însoţit de Obi-

Wan, şi, împreună, inspectară nava în a cărei creare jucaseră un rol atât de important.

— Mă-ntreb dacă Se simte singură? spuse Anakin.

— Câteva minute poate să reziste departe de noi, zise Obi-Wan. În plus, trebuie să treacă prin ultima...

— Ştiu, totuşi mă-ntrebam.

Pe Anakin îl irita incapacitatea maestrului său de a înţelege ceea ce voise să spună. Nava îi umplea ochii şi inima – părea cu adevărat o părticică din el.

Lucrătorii şi artizanii din capătul acesta al văii erau tot ferroeni, purtând veşminte lungi şi negre, tivite cu albastrul nebuloaselor. În penumbra zorilor, suiră pe platforma de lamina, păşind cu papuci silenţioşi; cei mai tineri dintre ei – de vârsta lui Anakin – Îndreptară razele lanternelor către părţile navei pe care doreau să le examineze.

Capătul văii conţinea nenumăraţi pilaştri de stâncă. Locuinţe, clădiri administrative, ateliere şi magazii ocupau alţi pilaştri din apropiere, legaţi laolaltă printr-o reţea deasă de poduri din lamina şi lujeri vii.

Un transportor aerian trecu peste platformă şi poposi pe un pilastru aflat la cincizeci de metri depărtare.

Obi-Wan îl atinse uşor pe Anakin pe umăr, asigurându-l că nu era insensibil, că înţelesese, şi privi spre vest, căutând să pună cap la cap toate celelalte activităţi pe care le întrezărise în valea-fabrică.

Era sigur în privinţa unui lucru – acolo se desfăşura un proiect tăinuit şi de mari proporţii, ceva care implica poate toată Zonama Sekot. Cu mult timp în urmă, Magiştrii determinaseră organismele straniu structurate şi interconectate ale planetei să lucreze pentru ei. Să fi fost oare posibil ca, acum, Sekot şi coloniştii de pe Zonama să aibă interese comune, care solicitau o cooperare chiar mai extinsă... mai multe construcţii?

Anakin se simţea mort de epuizare. În viaţa lui nu încercase o asemenea oboseală, nici chiar după cursele de pe Tatooine, de aceea i se alătură cu uşurare lui Obi-Wan pe o canapea, iar şeful echipei de finisare le aduse o tavă cu băuturi reci şi un mănunchi de suluri cu planuri.

— Numele meu este Fitch, se prezentă ferroeanul.

Era mai scund decât ceilalţi, voinic şi cu părul complet negru. În lumina stelelor, chipul îi strălucea cu o paloare spectrală.

— Aveţi o navă extraordinară, urmă el plin de mândrie. Oamenii mei o vor termina în următoarele două ore. Jentari au făcut o treabă bună – fără îmbinări, fără umpluturi şi cu foarte puţine accesorii interioare. Doar obişnuitele instrumente non-sekotane, care s-o aducă la standardele Republicii.

— De unde aţi obţinut miezul hiperpropulsiei? întrebă Anakin după ce bău un pahar de apă dulce. L-aţi construit aici? N-am mai văzut aşa ceva.

— Avem sursele noastre, zâmbi Fitch. Viteza navei stă pe de o parte în miezurile acelea, dar şi în felul în care le conectăm cu inima navei... şi cu voi. În următoarele două zile, veţi cunoaşte nava. Veţi fi găzduiţi aici. Nu vă veţi îndepărta de ea – În nici un caz în următoarele patruzeci şi opt de ore. Dacă o veţi face, nava va muri – va putrezi începând dinăuntru, aşa cum s-ar întâmpla dacă v-aş extrage creierul din ţeastă.

— Dar eu nu sunt creierul navei, protestă Anakin. O simt că gândeşte. Toţi partenerii s-au contopit şi gândesc singuri, nu?

Fitch îl privi pe Obi-Wan.

— E deştept puştiul. El va fi pilotul.

— Da, confirmă Obi-Wan.

— Nu, tu nu eşti creierul navei, tinere proprietar, zise Fitch, cel puţin nu în sensul literal al expresiei. Cumva, nava gândeşte, dar are nevoie de tine cât este încă

tânără, până va fi finisată, sau când este – să zicem – derutată. Ca un prunc. Acum, voi sunteţi tutorii ei.

Se ridică şi traversă platforma, revenind lângă suportul care ridicase nava, permiţând inspectarea părţii ventrale. Artizanii începuseră să intre prin trapă, purtând echipamente familiare celor doi Jedi: comunicatori subspaţiali, casete compacte de comandă pentru coordonarea cu droizii de reparaţii non-sekotani, sisteme de telecomandă auxiliare şi de control, necesare plasării pe orbitele planetelor cu trafic spaţial intens, transpondere şi semnalizatoare de avarii, regulatoare pentru hiperpropulsie, console de comandă, două cuşete de acceleraţie pentru pasageri, şi alte zeci de piese şi elemente aparent neasociate cu partenerii şi cu Jentari.

Deoarece nava fusese ridicată, o puteau vedea acum complet... iar Obi-Wan era la fel de pierdut în admiraţie ca şi padawanul său.

În tinereţe, pe maestrul Jedi îl fascinaseră maşinăriile aproape la fel de mult ca pe Anakin. El însuşi construise machete de nave şi visase să ajungă pilot, dar, o dată cu trecerea anilor şi sub îndrumarea lui Qui-Gon, integrase impulsurile acelea într-un tablou mai vast al datoriei şi conştiinţei sale.

Visele copilăriei nu pieriseră însă niciodată. Fostul băieţel de doisprezece ani, constrâns atâta vreme de rigorile disciplinei Jedi, i se alătură lui Anakin pe platformă şi, laolaltă, maestru şi padawan, ocoliră nava sekotană – nava lor – şi discutară pe tonuri scăzute, de admiraţie.

— Nu ţi se pare cel mai frumos lucru care a existat vreodată? murmură Anakin cu ochii larg deschişi.

— Nu-ncape îndoială.

Fuzelajul era întins şi plat, cu trei lobi principali semănând cu trei pietricele netede, contopite şi modelate. Bordurile de atac erau ascuţite ca nişte lame,

iar strălucirea internă a navei se concentra acolo, făcându-le fluorescente în penumbra zorilor. Bordurile de fugă erau mai rotunjite, divizate de carcasele motoarelor, de schimbătoarele de căldură şi de conductele de ecranare în lungul celor doi lobi posteriori. Nu exista armament. Nava avea anvergura de treizeci de metri, iar de la prova la pupa măsura douăzeci şi cinci de metri; privind din faţă, cei doi lobi posteriori formau un unghi diedru de cincisprezece grade.

Când încheiară ocolul, două hublouri mari se dilatară, aidoma unor ochi, în lobul frontal. Un tehnician îi privi dinăuntru şi le surâse, ridicând degetul mare în semn de aprobare.

— Gândeşte-te unde putem ajunge cu ea! rosti Anakin.

— Dacă ne va îngădui Templul.

— Ne va-ngădui. Vor fi curioşi să vadă ce poate să facă. Ştiu asta sigur.

Obi-Wan era mai puţin sigur în privinţa respectivă, dar nu era momentul potrivit pentru contraziceri. Încheiase inspectarea – cel puţin, partea de uimire – şi rămase în faţa navei, cu braţele încrucişate. Îşi acordă toate simţurile şi lăsă Forţa să-şi urmeze dominarea.

— Anakin, vorbi el încet.

Padawanul se răsuci, brusc devenit serios.

— Ştiu. Am simţit.

— Vârful talazului, încuviinţă Obi-Wan. Cred că-i încercarea ta.

Culoarea se scurse din obrajii băiatului.

— Nu poate aştepta... până zburăm cu nava?

Obi-Wan nu răspunse. Anakin îşi coborî privirea spre mâini, le încleştă, strângându-le în pumni, apoi le desfăcu.

— Bine, spuse el. Aceasta este calea şi o accept.

— Cu adevărat, padawan? întrebă cu blândeţe maestrul Jedi.

— Pentru asta ne pregătim.

— O simţi ca pe un adevăr, sau... o spui doar ca să mă linişteşti?

— Eu nu mint niciodată, replică Anakin privindu-l deschis şi cu culoarea revenindu-i în obraji.

— Nu i-ai minţit niciodată pe alţii. Mai rău însă este când te minţi singur.

— Totuşi, nava... este grija noastră! Este vie, Obi-Wan. Va muri fără noi!

Un al doilea transportor trecu razant peste ei şi coborî pe un pilastru apropiat. În timp ce Fitch se agita în jurul navei şi discuta cu tehnicienii, Obi-Wan îi văzu pe Sheekla şi Shappa Farrs, Gann şi Jabitha traversând un pod aerian spre platforma lor.

Jabitha se opri lângă Anakin şi-i zâmbi, bătându-l mândră pe braţ.

— Este minunată!

Anakin înclină capul pe un umăr, încuviinţând, apoi se uită îngrijorat spre Gann.

— Am avut probleme, zise acesta obosit şi întunecat la faţă. Un client a provocat daune considerabile pe Distanţa Mediană. Ne-a rănit patru oameni şi a fugit. Iar asta nu-i totul... În sistemul nostru planetar se află o escadră de invazie. Patru aparate mici se apropie de Zonama. Ne temem că sunt droizi vânători stelari. Cineva v-a luat urma aici. Sau... i-aţi condus în mod premeditat.

Până în clipa aceea, Sheekla şi Shappa rămăseseră câţiva paşi în urmă, iar acum femeia înaintă.

— I-am trimis un mesaj Magistrului, zise ea. Nava nu poate fi livrată, până nu primim răspunsul lui.

— Nu avem nici o legătură cu sosirea invadatorilor, răspunse Obi – Wan. Dar dacă în apropiere există o forţă ostilă... Cum vă veţi apăra? Vă putem fi de ajutor?

— Nu ne încredem în nimeni, nici chiar în Jedi, spuse Sheekla inexpresiv. Am învăţat asta pe propria noastră piele.

— Trebuie să rămânem alături de navă! strigă Anakin.

— Veţi rămâne, încuviinţă Gann. Mai precis, veţi rămâne chiar aici, dar nava nu va părăsi Zonama. Nu avem o imagine clară a ameninţării. Poate fi minoră – negustori, o flotilă de piraţi...

— Bănuiesc că nu-i vorba despre piraţi, rosti Obi-Wan şi Anakin aprobă tăcut.

— Atunci, de ce sunt aşa puţini? se întoarse Gann spre maestrul Jedi. Pare lipsit de sens. O forţă de invazie a Federaţiei Comerciale ne-ar înconjura cu o flotă. Poate că au făcut o eroare, sau a avut loc un accident...

Obi-Wan clătină din cap.

— Vă putem ajuta, numai dacă ne spuneţi anumite lucruri.

Jabitha se retrase un pas, căscând larg ochii, speriată de turnura discuţiei. Shappa se interpuse între Gann şi soţia sa.

— Mi se pare că ne putem încrede în aceşti Jedi, vorbi el. Poate că-i momentul să le spunem despre Vergere...

Obi-Wan se gândi la mesajul succint purtat de parteneri: Vergere fusese nevoită să părăsească Zonama Sekot, pornind pe urma unui mister şi mai mare.

— Nu! se opuse Gann. Trebuie să-l anunţăm pe Magistru.

— Nimeni nu l-a mai văzut pe Magistru de luni de zile! replică Sheekla. Îşi trimite ordinele de pe munte şi în general nu prea răspunde apelurilor. Nici chiar fiica lui nu l-a văzut.

— Magistrul este conducătorul. A fost şi va fi de-a pururi!

Cei doi ferroeni păreau gata să se încaiere. Fitch era stingherit de lipsa lor de demnitate.

— Ce s-a întâmplat cu Vergere? întrebă Obi-Wan, strecurându-şi braţul între ei.

— Nu ştie nimeni, răspunse Sheekla şi glasul îi răsună înalt şi cristalin deasupra ciorovăielii care începuse pe platformă. Ne-am temut că veţi crede că am ucis-o.

— De când cu Străinii de Departe, zise Shappa, trăim în teroare! Ei au fost primii care ne-au atacat modul de viaţă.

— Cine sunt Străinii de Departe? întrebă Obi-Wan.

— Nu ştiţi? Sheekla părea stupefiată că Jedi puteau fi atât de neinformaţi. Femeia Jedi...

Se opri şi-şi acoperi gura cu palma.

— Magistrul trebuie să decidă! insistă Gann.

— Atunci, du-ne la el, rosti Obi-Wan iritat de harababură şi simţind că nu aveau vreme de irosit. Să ne-o spună el însuşi.

Ferroenii amuţiră o clipă.

— Ne încredem în Jedi? îi întrebă Shappa. Dacă Federaţia Comercială este aici...

— Atunci operează ilegal, şi ar putea la fel de bine să fie piraţi, conchise Obi-Wan. Federaţia predă Senatului toate armele şi navele pe care le deţine. În Republică se restaurează conducerea centralizată.

— Aşa ne-au spus şi agenţii noştri, aprobă Sheekla, dar ni s-a părut lipsit de importanţă, deoarece Zonama este atât de îndepărtată.

— Magistrul trebuie consultat, se încăpăţână Gann, însă vehemenţa îi slăbise. Îşi frânse mâinile, aproape disperat: Asta a fost întotdeauna legea noastră.

Anakin rămăsese lângă nava sekotană, mângâindu-i suprafaţa cu palma. Ochii îi erau pe jumătate închişi şi

părea pierdut într-un vis, poate unul cu zboruri. Obi-Wan îl strigă, dar băiatul nu răspunse imediat.

— Anakin! repetă Obi-Wan, mai energic.

Anakin tresări şi-l fixă cu privirea.

— Suntem în pericol, murmură el aproape neauzit. Ar trebui să plecăm de-aici.

Obi-Wan nu avea nevoie şi de alte avertismente, însă se opri când mai mulţi ferroeni apărură în fugă pe podul aerian, strigându-l pe Gann.

— Alta! repetau ei la unison.

— "Alta" – ce? întrebă Gann.

— În sistem a apărut altă flotă, chiar mai mare decât prima!

— Acum, Obi-Wan! strigă Anakin.

Maestrul Jedi ridică ochii şi zări pe cer două sclipiri luminoase care coborau de pe orbită, lăsând în urmă siaje de plasmă arzătoare. Cu vederea sa ascuţită, le putu distinge conturul strălucitor. Îi recunoscu imediat.

Îi mai înfruntase, pe Naboo, alături de Qui-Gon. Cei mai capabili şi mai letali dintre toţi droizii Federaţiei Comerciale.

— Vânători stelari! răcni şi-l trase pe Anakin jos, lângă el, la timp pentru a evita patru impulsuri laser.

Scoase de la brâu sabia laser – sabia lui Qui-Gon – şi lama verzuie sclipitoare zumzăi, extinzându-se la lungimea completă. Fumul din roca topită se ridica de ambele părţi, împiedicându-i să mai vadă în jur. Obi-Wan comută la o stare de alertă senzorială totală. Auzul său urmărea vuietul motoarelor şi bangul sonic al droizilor care manevrau în atmosferă. Se întorceau, pentru alt atac. Se răsuci cu faţa în direcţia respectivă, pregătit să le devieze focul cu sabia.

— Jos, îi porunci lui Anakin, văzându-l că se ridicase în genunchi.

— Nava...

— Lasă nava. Trebuie să ne adăpostim.

— Putem scăpa în navă! insistă băiatul. E gata de plecare!

Obi-Wan îl prinse de umăr şi-l apăsă pe suprafaţa netedă a stâncii.

Distragerea îl împiedică să ridice sabia la timp, ca să devieze măcar parţial următoarea salvă. Şocul îl azvârli câţiva metri, rostogolindu-l. Fragmente de piatră ascuţite şi topite zburară prin aer, arzându-i hainele şi perforându-i pielea. Instinctiv, ridică un braţ ca să-şi protejeze faţa, iar pe celălalt ca să-l apere pe Anakin.

Acesta însă dispăruse. Obi-Wan nu se mai putea scula. Ceva îl izbise în plexul solar – o schijă de rocă. Se pipăi şi găsi sânge şi o gaură în veşmânt.

Apoi auzi paşi. Oameni care ţipau şi răcneau de durere.

De undeva din fum, Anakin emise un sunet ca o tuse, apoi icni ascuţit, ca şi cum fusese lovit. Obi-Wan încercă să se rostogolească pe o parte, să-şi caute padawanul, dar în ciuda oricăror eforturi de concentrare nu putea recâştiga controlul corpului.

O formă se contura prin pâclă deasupra sa şi rămase locului: o siluetă înaltă, îmbrăcată în albastru-închis, multiarticulată, cu piele aurie irizată. Un bocanc îi coborî pe braţ, fixându-l de sol.

— Te-aş putea ucide acum, Jedi. Moartea ta mi-ar restabili onoarea. Ochii mici şi negri se concentrară asupra lui Obi-Wan, care strânse mânerul săbiei şi extinse lama. Piciorul celuilalt îi lovi braţul, aproape rupându-l, şi-i azvârli sabia din mână. Lama se roti, sfârâind, pe piatră.

Alte salve laser brăzdară văzduhul înapoia cioplitorului-în-sânge, aruncând în aer podul suspendat şi incendiind clădirile de pe un pilastru vecin. Văpăile

distrugerilor îi făceau pielea sclipitoare să danseze ca o flacără, ea însăşi parte din nimicire.

— Da, Jedi, trăiesc, mârâi cioplitorul-în-sânge. Încă trăiesc.

43

Anakin se străduise din răsputeri să scape de coşmarul care năvălise din fum, dar explozia laserelor îl ameţise în aceeaşi măsură ca şi pe Obi-Wan. Reuşise doar să se târască pe coate, spre înapoi, rânjind spre umbră, căutând să-şi silească trupul să se grăbească, ori timpul să încetinească. Timpul încetini, într-adevăr, dar el nu-şi iuţi mişcările.

Umbra dispăru în alt nor de fum, reapăru, se contură distinctă.

— Băiatul sclav!

Era cioplitorul-în-sânge pe care Anakin îl întâlnise în puţul de deşeuri. Purta în mâini o lance de modelare, lungă, terminată printr-o lamă ameninţătoare, şi se deplasa iute ca fulgerul. Coborî lancea atât de rapid, încât Anakin de abia avu timp să înceapă rostogolirea într-o parte. Partea plată a lamei îl izbi peste ceafă şi o durere nimicitoare îi explodă în cap.

Lovitura îl ameţise, dar nu-şi pierduse cunoştinţa. Se simţi ridicat de o gleznă, aşa cum se proceda pe Tatooine cu amfibiile delicatese, şi purtat prin fum, cu sângele prelingându-i-se din nări. Când atacatorul său îl roti, văzu că nava sekotană se afla tot pe suportul de lujeri, nevătămată.

Cioplitorul-în-sânge smulse fără efort un inginer care ieşise prin trapa dilatată în fuzelaj, îl azvârli în lături, apoi îl trase pe Anakin peste lobul lateral al navei şi-i dădu drumul înăuntru. După aceea, se strecură şi el în interior.

Anakin constată că se putea mişca, dar se prefăcu inert. Unde-i Obi- Wan ? Este viu ? Cum de s-a putut întâmpla totul atât de repede?

Ştia însă răspunsurile. Aceasta era încercarea, testul pe care nu-l putea oferi nici un templu Jedi, pe care nu-l putea corecta nici un maestru.

Forţa nu este niciodată dădacă.

Anakin rămăsese pe cont propriu. Primul lucru pe care-l făcu, în timp ce cioplitorul-în-sânge investiga interiorul navei în căutarea altor ocupanţi, fu să-şi domolească toate resentimentele, sentimentele de eşec şi de inferioritate şi, cel mai important, mânia îndreptată asupra propriei sale persoane, fiindcă îi distrăsese atenţia lui Obi-Wan prin grija prostească pentru navă.

Grija nu era defel prostească. Nava este parte a puterii tale, este esenţială, aici şi acum. Este începutul încercării tale, care se va încheia cu încercarea Zonamei Sekot. Maestrul tău nu te poate ajuta acum.

Pentru o clipă, se gândi că putuse să fie vocea acorporală a lui Obi – Wan, sau chiar a lui Qui-Gon, dar nu era aşa. Dacă glasul acela deţinea vreo trăsătură specifică, indiferent care, atunci era propriul său glas – mai vârstnic, mai matur. Jedi care voi deveni. Ceea ce am fost instruit să ajung.

Cioplitorul-în-sânge mârâi şi Anakin auzi un ţipăt slab. Jabitha apăru, împinsă, din partea din spate a cabinei, unde se ascunsese înapoia unei traverse în cruce groasă.

Fata privi spre Anakin, cu ochi înnebuniţi de spaimă, ca un animal încolţit. Cioplitorul-în-sânge o trase de braţ

şi o azvârli fără efort într-o nişă de lângă cuşetele posterioare pentru acceleraţie.

— Nu te-mpotrivi! o avertiză Anakin. Este periculos.

Jabitha deschise gura, parcă pentru a-i răspunde, dar cioplitorul-în – sânge o plesni fără milă peste faţă, apoi se răsuci graţios, îl înşfăcă pe Anakin de umeri şi-l trânti în fotoliul pilotului. Acesta se ajustă automat după corpul băiatului, care percepu un salut din partea navei – o recunoaştere vibrantă a prezenţei sale.

Partenerii proveniţi din seminţe se uniseră. Vorbeau acum cu un singur glas, raportând starea navei, disponibilitatea ei... şi îngrijorarea lor. Nava ştia că era ceva în neregulă, dar Anakin se simţea încă prea ameţit, continua să aibă mişcările prea necoordonate pentru a se hazarda în vreo acţiune.

În spate, Jabitha scânci încet şi se târî într-un fotoliu pentru pasageri. Faţa îi era însângerată.

Lui Anakin îi îngheţă sângele în vine. Percepea durerea fetei.

Cioplitorul-în-sânge ocupă fotoliul ce fusese construit pentru Obi – Wan. Se foi nemulţumit, apoi scotoci în buzunarul jachetei şi scoase o fiolă de sticlă verzuie.

Inert în fotoliul lui, Anakin privi pe sub pleoapele aproape complet închise, cum braţul lung şi tri-articulat se întinse, iar degetele suple, puternice şi aurii sparseră fiola sub nările sale.

Băiatul avu din nou senzaţia unei explozii cerebrale, care-l propulsă însă de data aceasta la viaţă. Se smuci, ferindu-se de duhoarea înţepătoare din fiolă, şi se lovi cu umărul de o consolă de instrumente. Se scutură din tot corpul şi-şi fulgeră cu privirea răpitorul.

— Tinere Jedi, nu am timp de explicaţii.

Tonul glasului cioplitorului-în-sânge se schimbase brusc, devenind mai blând.

— Obi-Wan e mort?

— Asta nu-i problema ta. Nava are nevoie de tine, nu de el. Iar eu am nevoie de navă. O vei duce pe orbita Zonamei Sekot.

— Şi dacă nu vreau?

— Atunci îţi voi ucide femela.

Răsuci lancea în spaţiul îngust şi împunse cu vârful în pieptul Jabithei. Fata icni, dar rămase nemişcată.

Anakin încercă să simtă prezenţa vie a maestrului său, însă în exteriorul navei răsunau prea multe voci; confuzia era prea mare şi nu-l putea detecta pe Obi-Wan. Neîndoios, dacă n-ar fi fost rănit, maestrul lui ar fi putut supravieţui oricărui atac întreprins de cioplitorul-în-sânge. Dar dacă fusese lovit de raza unui laser...

Cioplitorul-în-sânge se ridică din scaun şi întinse un braţ lung spre trapă.

— Presupun că tăcerea înseamnă curaj, şi că nu vei decola. În cazul acesta, misiunea mea a dat greş. Voi ucide acum femela şi mă voi descotorosi de leşul ei.

— Nu! strigă Anakin. Decolez. Las-o-n pace!

Căută din nou în jur şi inspiră uşurat. Îl simţise pe Obi-Wan – era rănit, dar trăia. Anakin nu-şi putea imagina un univers fără maestrul său.

Perfect. Pierderea maestrului ar fi însemnat sfârşitul încercării tale. Acum... Începe!

Anakin trecu palmele peste comenzi. Nu erau inscripţionate, însă designul şi amplasarea lor se conformau în linii mari standardelor.

Nava îi reaminti starea generală. Era gata de zbor, dar combustibilul era insuficient – tehnicienii încă nu-i umpluseră rezervoarele.

— N-avem destul combustibil ca să ajungem prea departe, anunţă Anakin.

Cioplitorul-în-sânge îl înhăţă de mantie şi-l trase spre el, revărsându-şi asupra lui răsuflarea fierbinte, piperată.

— Este adevărat, insistă Anakin. Nu mint.

— Atunci zboară spre un loc unde să realimentezi. Trebuie să păstrăm nava asta.

— Tu eşti cel căruia nu i s-a putut construi o navă! Seminţele-de – parteneri te-au urât.

— Da, pufni sec cioplitorul-în-sânge, ştiu, sunt o dizgraţie. Acum, decolează!

Anakin coborî mâinile deasupra comenzilor, activă jeturile posterioare şi motoarele înviară instantaneu, cântând, lin, fără să semene cu nici unul dintre motoarele altor nave cu care zburase vreodată.

Trapa se închise.

Ce mai cursă de debut!

Anakin împinse manşele spre înainte, iar consola se ridică, înconjurându-i degetele şi mâinile. Nava îi vorbi, învăţându-l ce să facă. La rândul lui, băiatul îi sugeră să se desprindă din suportul ei şi să urce câteva sute de metri pe verticală, apoi să pornească spre sud-vest, menţinând altitudinea.

Nava făcu tot ceea ce-i ceruse.

Îl lua pe cioplitorul-în-sânge de lângă Obi-Wan, lăsându-i maestrului său timp să-şi revină. Din nefericire, Jabitha se strecurase în navă în decursul atacului droizilor şi Anakin era îngrijorat în privinţa siguranţei fetei.

Simţea că puterea îi revenea şi se acumula. Spre surprinderea lui, principala componentă a puterii era un val stacojiu de furie.

Aceasta este calea, băiete. Furia şi mânia sunt combustibilul. Acumulează-le, adună tărie.

Din nou glasul acela, terifiant prin puterea pe care o exercita. Anakin nu-i putea identifica intenţiile – era aspru, vocea loialităţii şi supravieţuirii, şi părea să ironizeze orice încercări de anticipare.

Anakin nu dorea ca Jabitha să vadă ce-l va determina glasul acela să devină pentru a-l salva pe Obi-Wan, a-şi învinge inamicii şi a supravieţui.

44

De pe puntea de comandă, Sienar ridică ochii şi văzu că flota nou-sosită, formată din douăsprezece nave, manevra pentru a se alătura escadrei sale. Recunoscu două remorchere-cargo mijlocii cu propulsie Hoersch-Kessel transformată, mai mici decât navele dizgraţioase ce asiguraseră blocada lui Naboo, dar de acelaşi tip. Celelalte zece erau crucişătoare uşoare de construcţie corellieană, destinate escortării giganticelor cuirasate republicane, cele mai puternice nave din dotarea Republicii.

Tarkin nu reuşise totuşi să procure nici un cuirasat. Relaţiile lui nu erau chiar atât de puternice.

Căpitanul Kett privea cu satisfacţie liota, anticipând fără îndoială clipa când n-avea să mai fie nevoit să primească ordinele lui Sienar.

Dimensiunile trădării lui Tarkin îi deveniseră perfect clare constructorului. Droizii vânători stelari acceptaseră programarea sa, dar declanşaseră codul ascuns, destinat să-i saboteze planurile. Din câte bănuia, droizii îl uciseseră pe Ke Daiv, îi stârniseră pe locuitorii planetei şi anulaseră complet orice şansă de a obţine o navă sekotană.

Poate că, la urma urmelor, pe Tarkin nu-l interesa decât să apară cât mai bine în ochii Cancelarului Suprem.

Kett sui treptele punţii de comandă şi Sienar se întoarse către el.

— Căpitane, îi spuse, pregăteşte-te pentru primirea comandorului Tarkin. Te împuternicesc să te coordonezi cu puntea lui de comandă, şi primeşte demisia mea din funcţia de comandant.

— Domnule comandant, nu este conform regulamentului.

— Nimic din ce s-a făcut până acum n-a fost conform regulamentului. Căpitane Kett, te afli din nou la mila tâlharilor. Eu nu voi mai face parte dintre ei.

— Domnule comandant, nu înţelegeţi...

— Înţeleg prea bine.

— Am primit ordine din partea comandorului Tarkin.

— Este deja aici? ridică Sienar colţurile buzelor, nici surprins, dar nici amuzat.

— Dintr-o clipă în alta, trebuie să vină la bordul lui *Admiral Korvin* şi să preia comanda. Nu are nevoie de permisiunea dumneavoastră.

— Am înţeles.

— Nu puteţi demisiona, deoarece aţi fost pus sub stare de arest. Vă menţineţi rangul până la ancheta oficială.

— S-au anunţat capetele de acuzare?

— Nu, domnule comandant.

Sienar clătină din cap şi râse.

— În cazul acesta, procedează aşa cum cere regulamentul. Închide-mă!

— Comandorul Tarkin solicită codurile de securitate ale noilor programe care au fost instalate în droizii navei, domnule comandant.

— I-ai spus?

— Nu i-am spus nimic, domnule comandant. Pare să fi anticipat că veţi proceda aşa.

Sienar râse din nou, şi mai fals de această dată. Chipul i se învăpăie de furie.

— Spune-i că programele droizilor sunt înscrise prin ardere şi nu pot fi modificate. Mai spune-i că tentativele de înlăturare a miezurilor calculatoarelor sau de ştergere a memoriei vor iniţia autodistrugerea droizilor.

— Domnule comandant, asta ar însemna să rămânem fără armament!

— Vânătorii stelari n-au fost opriţi de programarea mea, căpitane. Sunt sigur că Tarkin poate imagina o modalitate de ieşire din impas. Pur şi simplu, nu doresc să-l ajut s-o facă.

Kett îl examină nedumerit.

— Domnule comandant, despre ce-i vorba? Există un conflict între dumneavoastră şi comandorul Tarkin?

— Absolut nici unul. Din capul locului, mi-a fost atribuit rolul de marionetă. Misiunea noastră trebuia să dea greş. Ei bine, a dat greş. Am alertat Zonama Sekot asupra prezenţei noastre. Nu se mai pune problema subtilităţii şi rafinamentului. De acum încolo, va domni forţa brută. Este mai aproape de stilul lui Tarkin. Nimic din ceea ce aş putea face în clipa de faţă nu mai poate schimba situaţia. Dacă Tarkin doreşte să mă vadă, sunt în cabina mea.

Coborî treptele şi porni spre cabină. La jumătatea drumului prin coridorul principal de deasupra calelor lui *Admiral Korvin*, fu oprit de trupele Republicii.

Acestea se dădură în lături doar la apariţia lui Tarkin, care-l salută pe Sienar cu o încuviinţare scurtă din cap.

— Trebuie să discutăm, zise comandorul apucându-l de cot. Lucrurile au mers prost de tot aici şi trebuie să aflu motivele. Senatul este îngrijorat de acţiunile tale. Până şi Cancelarul Palpatine şi-a manifestat interesul.

— Poate că l-ai informat chiar tu, rosti Sienar inexpresiv. Ar trebui să mergem în cabina mea. Nu putem discuta aici.

— Poftim? Pentru ca un droid să ne ucidă pe amândoi? Onorabil, discutabil, dar stupid, Raith! Vom merge în nava mea, unde ştiu la ce să mă aştept.

45

— Sheekla este rănită, îi spuse Shappa. Medicii au grijă de ea. Gann este în stare de şoc.

Obi-Wan se dezbrăcă iute de veşmântul ceremonial, dedesubtul căruia purta tunica sa familiară. Fragmentul ascuţit de rocă îl izbise puternic, atingând un centru nervos şi afectându-i controlul corpului, însă nu pătrunsese adânc. Durerea era intensă, totuşi nu constituia o problemă pentru un cavaler Jedi. Scoase tunica, îşi înfăşură mijlocul cu bandajul lung primit de la Shappa, apoi se îmbrăcă. Arhitectul îi întinse sabia şi Obi-Wan i-o luă din mână.

Gann se împletici pe platformă, cu chipul măcinat de derută.

— Ce să facem? Magistrul trebuie să decidă în privinţa asta. Cine va comanda activarea defensivei? Poate că-i deja momentul. Trebuie să fugim!

Shappa îl împinse cu blândeţe în lături.

— Conducerea pare să treacă acum asupra mea, îi zise lui Obi-Wan. Cum te pot ajuta, Jedi?

— Am nevoie de un mijloc de transport. O navă spaţială, dacă este posibil, ca să-i urmăresc.

— Poţi lua nava mea, zise Shappa. Am venit cu ea de pe Distanţa Mediană. O voi pilota eu însumi.

— Ce facem cu defensiva planetară? insistă Gann, îndreptând braţele nesigure către cer.

— Asta-i grija Magistrului, replică Shappa. Ai lucrat atâta timp cu grupul lui... Totul este pregătit, nu?

— Ei i-au adus pe invadatori! zbieră Gann arătându-l pe Obi-Wan cu un deget tremurător.

— Sunt Jedi şi n-ar face asta, spuse Shappa şi-l privi pătrunzător pe Obi-Wan. Nu-i aşa?

— Numai dacă ar fi justificat.

Shappa se împurpură de mânie.

— Nu-i prima dată că respingem invadatori, şi probabil nici ultima. Îţi vom aduce băiatul înapoi... iar după aceea, cine ştie ce va mai urma?

Fluieră ascuţit. Nava sa apăru dinapoia marginii platformei, se apropie cu graţie şi-şi deplie trenul de asolizare. Shappa sui primul, urmat de Obi-Wan.

Arhitectul puse palma pe consola de comandă şi suprafaţa vie a acesteia se închise în jurul degetelor sale.

— Au pornit către sud, spuse el. (Nava începu să se ridice şi trapa se închise silenţios.) Se află deja la o sută de kilometri de noi. Va fi greu să-i ajungem, mai cu seamă dacă ies în spaţiu. În primul rând însă trebuie să alimenteze, altfel nu pot sui pe orbită.

— Unde ar putea face asta?

— Pe Distanţa Mediană, dar mă-ndoiesc că se vor duce acolo... este foarte bine păzită şi alertată. Vor fi nevoiţi să revină pe Distanţa îndepărtată, ori să zboare spre nord, până la platoul polar. O altă destinaţie ar fi muntele Magistrului, în sud.

Ridică ochii spre Obi-Wan.

— Poate că a sosit momentul să fim complet deschişi între noi. Băiatul are ceva special. Îmi poţi spune despre ce-i vorba?

Obi-Wan se încredea în Shappa. Arhitectul părea mai sensibil decât ceilalţi ferroeni, şi poate mai acordat cu căile Forţei.

Avem nevoie de un aliat.

Obi-Wan înţelegea acum glasul interior. Aşa cum bănuise, deşi altfel decât sperase, nu era Qui-Gon, ci învăţăturile maestrului său, care dăinuiau, amintirea nenumăratelor zile şi săptămâni de instruire răbdătoare, glasul atâtor ani petrecuţi împreună.

Nu era nici o fantomă. Qui-Gon nu dispăruse în clipa morţii, ci murise cu adevărat.

— Mai întâi, voi cere navei noastre din nord să ni se alăture. Charza Kwinn poate fi de ajutor.

— Iar eu îmi voi anunţa oamenii s-o lase să plece. Acum... spune-mi, te rog, de ce vă aflaţi aici?

— Cu un an în urmă, Templul a trimis pe Zonama Sekot un cavaler Jedi, pe nume Vergere.

— Da. Eu urma să-i proiectez nava.

— Ce s-a întâmplat cu Vergere?

— Îţi voi răspunde după ce-mi spui motivul sosirii voastre.

— Am venit aici, ca să cumpărăm o navă de la voi şi să aflăm ce s-a întâmplat cu Vergere.

— Totul se leagă, nu? chicoti amar Shappa. Vergere a plecat.

— Unde?

— A plecat cu Străinii de Departe.

— Cine sunt aceştia?

— Încă nu ştim cu siguranţă. Au apărut cu doi ani înainte de Vergere. Stăteau la pândă în afara sistemului nostru, trimiţând nave de explorare. Am crezut că ar putea fi clienţi care ne descoperiseră locaţia în mod

întâmplător, fără să fi fost aduşi de o călăuză sau de un agent. Erau însă foarte ciudaţi... Nu cunoşteau nimic despre politica sau economia noastră, ca să nu mai vorbesc despre simplele maniere.

În plus, îi interesa foarte mult tot ce făcusem pe Zonama Sekot. Se părea că şi ei construiau navele şi obiectele din materie vie. Am izbutit să comunicăm, dar prea puţin. Magistrul a stat de vorbă cu ambasadorii lor şi a înţeles repede că doreau să ne afle secretele. Voiau un control complet asupra planetei. La început am fost naivi, dar, cu timpul, ne-am dat seama că reprezentau o ameninţare şi am început pregătirile pentru apărare. Când am refuzat să le cedăm, au fost... să zicem, ofensaţi.

Atunci a apărut Vergere, cu bani pentru o navă... lingouri de aurodium de pe timpul Republicii vechi, la fel ca voi. Când situaţia a devenit încordată, s-a oferit în mod voluntar ca expert în negocieri. Acţionând în numele Magistrului, a încercat să se înţeleagă cu Străinii. Iniţial, ei au refuzat să dea ascultare raţiunii. Ai văzut urmele din jurul ecuatorului?

Obi-Wan încuviinţă din cap.

— Armele lor erau puternice... Shappa îşi ascultă nava o clipă, apoi urmă: Băiatul este viu. Discută cu răpitorul lui.

Obi-Wan simţi un fior brusc de uşurare. Ar fi ştiut dacă Anakin murise sau dacă fusese rănit, totuşi şi aşa...

— Îi poţi auzi?

— Bineînţeles. Instalăm dispozitive de urmărire în toate navele noastre. N-ar trebui să spun nimănui asta, dar am sentimentul că acum nu va conta prea mult. Habar n-am cum va reacţiona Magistrul faţă de acest al doilea atac.

— Ce poate face el? Planeta voastră este aproape complet lipsită de apărare.

Shappa surâse larg.

— Ziceai că eşti Jedi? Ce puţine ştii! Băiatul a bănuit mai multe?

— A spus că formele de viaţă ale planetei formează o unitate simbiotică. Asta puteam simţi şi eu.

— Acesta este doar începutul, zâmbi arhitectul. Crede-mă, Jedi, nu suntem slabi. Ne apărăm foarte bine. I-am alungat pe Străinii de Departe. Poate că a contribuit şi Vergere – nu ştiu, dar i-am făcut să plece de aici.

Obi-Wan nu-şi putea crede urechilor.

— Cum?

— *Asta* e interesant, nu? Shappa lăsă capul pe un umăr şi ascultă atent: Din adâncurile spaţiului sosesc nave mari. Cred că Zonama Sekot este pe punctul de a fi atacată... din nou. Şi nu pot prezice în ce fel va reacţiona Magistrul. Acum suntem mult mai puternici decât cu un an în urmă.

Obi-Wan deschise un canal de comunicare cu Charza Kwinn.

46

— Ţi-ai băgat nasul în droizi, rosti Tarkin clătinând compătimitor din cap. N-ai avut încredere în mine?

El şi Sienar se aflau în cabina lui Tarkin de la bordul navei în care comandorul îşi avea cartierul general, remorcherul transformat *Rim Merchant Einem*. Cabina era mai puţin luxoasă decât fusese a lui Sienar, însă nava era mai mare şi înţesată de armament.

— Aşa cum nici tu n-ai avut încredere în mine. Sienar ridică braţele şi îndreptă un deget lung spre Tarkin: Scopul tău a fost ca, în ciuda oricăror eforturi ale mele, să dau greş, iar apoi să apari tu în rolul eroului salvator. Ei bine, am fost cât pe-aici să pun mâna pe o navă sekotană, dar, din cauza ta, totul s-a dus pe râpă. Cine poate şti ce se va mai întâmpla acum?

— Am înţeles, făcu Tarkin plimbându-se înainte şi înapoi prin cabină. Droizi vânători stelari care pleacă singuri din cală... asta-i foarte neobişnuit.

Nu-şi putea ascunde expresia feţei, un rictus nemulţumit combinat cu un rânjet.

— Orice intervenţie asupra inteligenţei droizilor este o operaţie foarte delicată. Eşti sigur că n-ai greşit în vreun fel?

Sienar nu-i răspunse.

Tarkin apelă în mijlocul cabinei o imagine a Zonamei Sekot şi-i dădu ocol, frecându-şi bărbia cu palma.

— Senzorii ne anunţă că acolo jos se petrece ceva, declanşat poate de droizi... un fel de urmărire între trei nave. Unde este Ke Daiv?

Constructorul arătă spre imaginea planetei.

— Acolo, dacă n-a murit din cauza trădării tale.

— Căpitanul Kett ne-a informat că ai purtat o discuţie lungă cu Ke Daiv şi că apoi i-ai repartizat altă misiune. A fost impresionat de spusele tale?

— I-am spus că ar putea procura o navă sekotană, scutindu-ne pe toţi de o mulţime de buclucuri. Mi s-a părut că privea acţiunea respectivă ca pe un soi de aventură.

— Să înţeleg că n-ai mai primit nici un raport de la el?

Sienar clătină din cap.

— Cioplitorii-în-sânge sunt foarte greu de ucis. Utili în multe privinţe, plini de resurse, totuşi impulsivi, aprecie filozofic Tarkin. Competiţia aceasta... ce ridicol! A câştigat ceva vreunul dintre noi, Raith?

— Presupun că vei cuceri şi prelua controlul Zonamei Sekot... pe care o vei invada.

— Am trimis deja ordinele şi navele îşi ocupă poziţiile în jurul planetei. Republica are un Cancelar puternic, un adevărat conducător, iar Senatul este remarcabil de docil în zilele astea. Poate fi convins, dacă ai relaţiile necesare. Iar eu le am. Le-am avut dintotdeauna, Raith.

— Ce arme deţii?

— Puitoare de mine aeriene republicane, la care se adaugă mai mulţi droizi vânători stelari ai Federaţiei Comerciale decât ai căpătat tu – cu inteligenţele intacte. Crucişătoarele dispun de asemenea de suficientă putere de foc ca să pustiim orice regiuni locuite, dacă solicitările diplomatice ne-ar fi respinse. De mult timp, suspectam că planeta asta poate construi nave şi arme pentru o rebeliune.

— Subtil, comentă Sienar.

— *Eficient*, îl corijă Tarkin. Să vizionăm însă mica dramă a acestei urmăriri, în timp ce flota mea îşi demonstrează puterea.

Imaginea se mări, până putură să distingă contururile celor trei nave, zburând razant cu vârfurile desei jungle ecuatoriale.

— Recunosc un YT-l150. Celelalte nave sunt sekotane? Spaţiale sau atmosferice?

Sienar nu ştia răspunsul, aşa că rămase tăcut.

— Cred că YT-l150 este agresorul care urmăreşte navele băştinaşe, reflectă Tarkin. Îi vom informa pe conducătorii Zonamei Sekot că ne-am început activitatea de restabilire a ordinii prin capturarea sau scoaterea din funcţiune a acelei nave, după care ne vom aşeza la masa tratativelor vizând acordurile de protecţie.

Mignay, căpitanul lui *Rim Merchant Einetn*, îşi materializă imaginea miniaturală în cabină.

— Domnule comandor, alte nave decolează din hangare camuflate de pe Zonama Sekot. Pe planetă există de asemenea construcţii masive, pe jumătate îngropate în sol, pe care nu le putem identifica.

Tarkin se încruntă şi-şi concentră atenţia asupra noilor imagini. Zeci de aparate de zbor se ridicau din jungla sekotană din jurul canionului locuit, care purta numele Distanţa Mediană.

— Văd că ai stârnit agitaţie, făcu Sienar.

— Este posibil să aibă unele defensive superficiale. Nimic care să nu poată fi rezolvat de vânătorii stelari. Căpitane Mignay, lansează primul val de droizi vânători şi coordonează-i acţiunile cu puitoarele de mine.

— Adresăm vreun avertisment înainte de începerea atacului, domnule comandor?

— Nu, se zbârli Tarkin. Dacă planeta nu recunoaşte legea reprezentată de navele republicane, mă-ndoiesc că putem purta discuţii.

Pe Tarkin nu avea să-l convingă decât predarea necondiţionată. Sienar scrâşni din dinţi. Chiar şi printre barbarii unei epoci degenerate, aşa ceva părea să

depăşească limitele decenţei. Ce ştia el însă? în mod evident, nu era pe aceeaşi lungime de undă cu starea de spirit a Senatului.

Sienar se îndoia că Zonama Sekot avea să fie capabilă să răspundă cu o putere de foc egală cu a celor două flote, sau că avea să poată face faţă ororii unei atmosfere ticsite cu mine aeriene, ce căutau orice obiect aflat în mişcare.

Aproape că-i părea rău pentru cei de pe planetă.

47

Revenit complet la normal, Anakin simţea răspunsul imediat al navei, valurile minunate de putere instantanee, felul în care străpungea văzduhul aproape fără efort, ca şi cum ar fi zburat prin vid. Fuzelajul crea o portanţă subtilă şi era remarcabil de stabil. Pe orice planetă cu atmosferă, ar fi asolizat cu gingăşia unui fulg. El însuşi necesita foarte puţină atenţie pentru pilotare. Informaţiile soseau în fluxuri confortabile prin contactul cu mintea navei. Era cu adevărat un vis, înviat sub atingerile lui.

Bucuriile unui prim zbor erau umbrite însă de grija pentru Obi-Wan. Pe chipul băiatului se săpau adânc cute de încruntare.

Cioplitorul-în-sânge îl fixă cu privirea şi lobii nazali i se închiseră, formând muchia ascuţită ca un tăiş.

— Nu ţi-am ucis maestrul, rosti Ke Daiv. N-ar fi avut nici un rost.

— Dar pe mine m-ai fi ucis, cândva, şuieră Anakin printre dinţi.

— Mă supun ordinelor.

— Prin urmare, eşti un asasin. Ştii măcar cum mă cheamă?

— Eşti singurul numit Skywalker.

— Dacă tot mă vei ucide, aş vrea să-ţi aflu numele.

— Ke Daiv.

— N-am mai întâlnit până acum cioplitori-în-sânge, zise Anakin. Nu pot spune că-i o plăcere pentru mine.

— Vezi-ţi de pilotaj. Trebuie să alimentăm.

— Nu ştiu unde am putea găsi combustibil! minţi Anakin.

Partenerii ştiau – erau în permanentă legătură cu alte părţi din Sekot.

Şi cineva, sau ceva, i se revărsa prin degete atunci când erau cuprinse de consola comenzilor. Anakin vedea în permanenţă spectre prin cabină, aidoma unor imagini remanente cauzate de soarele puternic, şi trebuia să se străduiască pentru a se concentra asupra scenei curente.

— N-am stat degeaba pe Distanţa Mediană, spuse Ke Daiv. Am aflat unde-şi ţin stocurile secrete de combustibil. Îndreaptă-te direct spre sud.

— De ce ar avea nevoie de stocuri secrete? întrebă Anakin, modificând traiectoria.

— Pe planetă există mistere, şuieră încetişor Ke Daiv. Nu cu mult timp în urmă, a avut loc un război de proporţii.

— Am văzut distrugerile.

— Aţi aflat ce a declanşat războiul?

— Nu cred c-ar trebui să stau de vorbă cu tine.

Ar trebui totuşi să văd cât de bine răspunde la influenţa Jedi. N-am fost niciodată instruit în artele minţii, totuşi ştiu că c-o pot face. Poate chiar mai bine decât Obi-Wan.

Scutură însă apoi din cap, derutat, văzând cum o formă neclară învăluia trăsăturile cioplitorului-în-sânge. Spectrul însoţea privirea băiatului spre colţurile cabinei.

— Cine eşti, de fapt? întrebă Anakin pentru a-şi camufla deruta.

— Fac parte dintr-un clan vechi, dintr-o naţiune şi mai veche, înghiţită de Republică, preluată după înfrângerea noastră de către Iontari.

Concentrarea devenea tot mai dificilă. Anakin se luptă să menţină conversaţia, s-o îndepărteze de principalele sale griji.

— Asta s-a petrecut cu sute de ani în urmă... Senatul i-a obligat pe Iontari să înceteze agresiunea.

— Nu înainte ca poporul meu să fie aproape complet nimicit, zise Ke Daiv. Puţinii supravieţuitori au fost duşi pe Coruscant şi ţinuţi în izolare. Noi suntem războinici. Am fost numiţi aliaţi, dar nu eram priviţi cu încredere. Puţini ne înţelegeau. Cu timpul, când conducătorii galaxiei şi-au pierdut interesul, ne-am câştigat existenţa vânzând produse de artizanat.

— Aşadar, ai trăit pe Coruscant toată viaţa.

— Spuneai că nu vei sta de vorbă cu mine, îi reaminti Ke Daiv.

— Ce altceva am de făcut? De ce n-ai căpătat o navă sekotană?

Fantoma începu să capete formă – cap alungit, trunchi în continuă transformare, încă prea vag ca să poată fi identificat. Apoi apărură penele, ochii elipsoidali... Anakin îşi înăbuşi o exclamaţie, iar fruntea i se broboni de sudoare. *N-am nevoie de asta acum*!

— Nu sunt atrăgător pentru seminţele-de-parteneri, răspunse Ke Daiv.

— Păcat. Navele astea-s cu adevărat grozave.

— Am sperat întotdeauna să-mi găsesc independenţa.

— Da, şi eu. Să zbor prin toată galaxia... Să fiu liber să văd totul, să n-am obligaţii, să n-am...

— Nici trecut, nici viitor, spuse cioplitorul-în-sânge.

— Exact, aprobă Anakin.

Îşi pierde concentrarea. Este slab. Acum e momentul să acţionez. Trebuie să-mi păstrez controlul. Să nu mai accept distrageri.

Nu putea însă alunga imaginea fiinţei penate. Aceasta încerca să spună ceva, repetând mereu acelaşi lucru, ca o înregistrare mută.

Anakin ridică mâinile şi consola i le eliberă, cu un sunet slab de aspiraţie. Imaginea dispăru. Băiatul îşi îndoi degetele, prefăcându-se că le masează pentru a le îndepărta tensiunile.

— Încă nu m-am obişnuit cu genul ăsta de comenzi, mormăi el.

Privi spre Ke Daiv şi degetele i se uniră rapid în forma graţioasă a constrângerii Jedi.

Cioplitorul-în-sânge nu păru afectat.

— Ar trebui să mă laşi să te duc înapoi pe Coruscant, zise Anakin. Ţi-aş putea arăta Templul unde trăiesc eu.

Ke Daiv îl privi cu ochii mici şi,cumva, trişti, cu o expresie indescifrabilă pe chipul lui de o frumuseţe stranie.

— Nu suntem sortiţi să împărţim acelaşi clan.

— Doar să vizitezi Templul.

Anakin îşi trecu degetele în altă postură, o formă mai blândă de convingere şi căută contactul cu Forţa. *Jedi trebuie să manifeste empatie şi înţelegere faţă de ceea ce caută să controleze. Tu şi cu el nu sunteţi atât de diferiţi.*

— Noi nu suntem atât de diferiţi.

— Ba suntem diferiţi, Jedi. Tu ai onoare. Eu nu am decât datoria de a-mi spăla ruşinea.

— Nu-i o noutate pentru mine, spuse Anakin. Am fost sclav.

— Eşti preţuit printre Jedi. Iar cei care mă conduc îmi spun că Jedi reprezintă o primejdie.

— Noi apărăm, nu provocăm necazuri.

— Astea sunt cuvinte de tânăr, pufni Ke Daiv.

— Şi tu eşti tânăr.

Cioplitorul-în-sânge îşi privi consola de comenzi şi unul dintre cele câteva displayuri se roti în faţa sa. Se încordă în fotoliul care oricum nu-i permitea o poziţie confortabilă.

— Ne urmăreşte o navă. Cea care te-a adus aici. Şi... Încă una. Măreşte viteza!

Anakin apropie pleoapele şi-l fixă cu privirea.

Ke Daiv roti spre înapoi braţul flexibil şi lancea fu cât pe-aici s-o lovească pe Jabitha în faţă. Tânăra ţipă.

— Mai repede, spre muntele Magistrului, insistă Ke Daiv cu un calm glacial.

— Avem viteza maximă! strigă Anakin.

Nu deţinea instruirea şi nici concentrarea necesară pentru a-l supune acum pe cioplitorul-în-sânge. Reveni cu mâinile pe consola de comandă.

Creatura mică reapăru instantaneu, umplându-i ochii şi mintea. Era zadarnic să i se împotrivească. Imaginea era cristalin de limpede. Expresia spectrului, mai exact ceea ce putea descifra băiatul în aranjamentul multicolor de pene şi mustăţi feline, era gravă, iar ochii mari şi oblici alergau în toate direcţiile, anticipând pericol.

Acum, Anakin o recunoscu. Era Vergere.

— *Jedi, spuse ea, indiferent cine ai fi. Am lăsat mesajul acesta în seminţele-de-parteneri, cu speranţa că te vor găsi, sau că le vei găsi tu. Nu mai am timp la dispoziţie. Plec cu extratereştrii care au provocat un război aici şi au nimicit jumătate din Zonama Sekot. Este singurul fel în care pot să-i studiez şi singurul fel în care*

pot să evit un război mai mare şi să salvez planeta aceasta.

Anakin se strădui să rămână calm. Partenerii integraţi într-un tot conţineau întregul mesaj din care Obi-Wan percepuse numai un fragment. Dar faptul că nava îi transmitea mesajul tocmai acum, în toiul încercării sale, în clipele când era cel mai vulnerabil, părea extrem de inechitabil.

Pe de altă parte, echitatea nu jucase niciodată un rol important în viaţa lui Anakin Skywalker.

— Zonamanii îi numesc pe aceşti extratereştri Străinii de Departe. Ei diferă de toate creaturile vii studiate de noi. Străinii de Departe nu ştiu nimic despre Forţă, iar Forţa nu ştie nimic despre ei. Nu sunt însă maşini, ci făpturi vii şi pot fi o ameninţare imensă pentru noi toţi. Sunt fascinaţi de mine şi de capacităţile mele, şi m-au acceptat ca monedă de schimb pentru a înceta atacul şi a părăsi acest sistem.

Plec cu ei să le aflu secretele şi jur, în calitate de cavaler Jedi, că voi supravieţui şi voi anunţa ce am descoperit. De asemenea, îi voi îndepărta de o planetă pe care am ajuns s-o iubesc. Află, Jedi...

Chipul lui Vergere păru că se luminează de entuziasm.

— Aici există o mare taină, pe care poate că o vei descoperi cu timpul. Aici a început să bată inima unei creaturi uriaşe, şi o minte măreaţă a devenit conştientă de sine. Am asistat la naşterea unei fiinţe uluitoare...

Vergere se răsuci într-o parte şi mesajul se sfârşi brusc.

Nu mai urmă nimic.

— La ce te holbezi? întrebă Ke Daiv, lovind cu lancea în peretele de deasupra scaunului băiatului.

Vârful lăncii lăsă o urmă, care se închise rapid şi se cicatriză.

Anakin tresări.

— Lasă-mă să pilotez, se încruntă el.

Pe neaşteptate, nava sekotană, entuziasmul lui copilăresc faţă de maşini, nemulţumirea pentru întorsăturile pe care le cunoscuse viaţa sa, tot ceea ce-l definise până atunci pe Anakin Skywalker, părură vagi şi lipsite de importanţă.

Se putea ca Vergere să-şi fi sacrificat viaţa pentru a transmite informaţiile acelea altui Jedi.

Acum Anakin distingea mult mai clar forma încercării sale. Ştia de ce era el important şi de ce trebuia să-l înfrângă pe Ke Daiv, dar şi pe toţi ceilalţi care ar fi putut încerca să-l distrugă.

Miza putea fi chiar supravieţuirea ordinului Jedi.

48

Shappa se înălţă în mezosferă, la marginea spaţiului cosmic, şi acceleră până ce învelişul navei străluci din cauza căldurii degajate prin frecare. Recupera distanţa faţă de Anakin, care se afla acum la patruzeci de kilometri în faţă şi la treizeci de kilometri mai jos. Aici văzduhul avea culoarea purpuriu-închis, iar curba planetei se distingea limpede. Hublourile frontale se contractaseră, reducând aportul de căldură din exterior; totuşi Obi-Wan putea zări pătura nesfârşită de nori de dedesubt şi, la orizont, piscul muntelui Magistrului.

Charza se găsea la o mie de kilometri în spatele lor, iar după Star Sea Flower urmau problemele reale.

— Oamenii mei nu vor întârzia prea mult cu replica, spuse Shappa. Mă întreb dacă agresorii ştiu în ce se bagă, atacându-ne?

— E clar că habar n-au, zise Obi-Wan.

Nu putea găsi nici o explicaţie pentru un atac împotriva planetei. Ceva pornise pe o cale greşită în decursul asimilării navelor Federaţiei Comerciale în forţele Republicii. Poate că elemente criminale din Federaţie dezertaseră şi acţionau acum pe cont propriu. Asta ar fi explicat prezenţa droizilor vânători, dar nu şi agresiunea lor.

— Acelea sunt nave republicane, observă Shappa uitându-se direct la Obi-Wan. Mi se par puitoare de mine.

Maestrul Jedi studie imaginile furnizate de senzorii navei. Erau într-adevăr puitoare de mine aeriene, iar deasupra lor, la zece mii de kilometri mai sus, existau crucişătoare uşoare corelliane, care nu existau decât în forţele republicane.

— Nu te supăra pe mine, continuă Shappa, dar dacă reprezinţi Republica...

— Nu ştiu nimic din ceea ce se petrece acum, declară apăsat Obi-Wan.

— Oricum, este lipsit de importanţă. Ne-am considerat dintotdeauna în afara jurisdicţiei Republicii, Federaţiei Comerciale, sau a oricărei alte organizaţii conducătoare. Magistrul nostru ne-a intuit de mult nevoile... ca şi Magistrul dinaintea lui. Am ştiut că, în timp, va trebui să ne găsim o ascunzătoare mai bună. Aceasta este voinţa Potentiumului.

Din nou termenul acela – un concept discreditat, aparţinând trecutului.

— Primul Magistru a fost instruit în arta Jedi? întrebă Obi-Wan.

— Da, încuviinţă arhitectul după o ezitare.

— Cum se numea?

— Numele lui este sacru pentru zonamani şi nu trebuie rostit.

Obi-Wan încercă să-şi reamintească detaliile mai obscure ale istoriei

Jedi pe care o învăţase în Templu. Cu un secol în urmă, Potentiumul fusese o sursă majoră de necazuri pentru Jedi. Susţinătorii conceptului credeau că Forţa nu putea împinge la rău şi că Universul era impregnat cu un câmp benefic de energie vitală, ale cărui instrucţiuni erau inevitabil bune. Potentiumul, cum îi spuneau ei, reprezenta începutul şi sfârşitul tuturor lucrurilor, iar legătura cu el nu trebuia intermediată sau diminuată de nici un fel de instruire sau disciplină. Adepţii Potentiumului insistau că maeştrii Jedi şi ierarhia Templului nu puteau accepta bunătatea universală a acestuia, fiindcă ar fi însemnat că nu mai era necesară existenţa lor.

Finalmente, ucenicii Jedi care fuseseră atraşi de mişcare părăsiseră Templul, sau fuseseră izgoniţi, şi se răspândiseră prin galaxie. Din câte îşi reamintea Obi-Wan, nici unul dintre adepţi nu cedase părţii întunecate a Forţei – un aspect considerat remarcabil de către istoricii Jedi. La răstimpuri, tineri Jedi care aveau prima lor experienţă cu Forţa renăşteau filozofia Potentiumului şi trebuiau reînvăţaţi, cu răbdare, istoria Forţei – multele şi diversele motive pentru care Jedi considerau că în spaţiul şi în timpul vieţii existau obstacole şi capcane precis definite.

De câteva zile, pe vârful limbii lui Obi-Wan stătea un nume – un tânăr ucenic Jedi extrem de promiţător, care părăsise voluntar Templul şi renunţase la instruire.

— Primul vostru Magistru s-a numit Leor Hal? îl întrebă pe Shappa.

Arhitectul privi drept înainte prin hubloul din faţa postului său de pilotaj, încleştând maxilarele.

— Ştiam că în scurt timp vei pune lucrurile cap la cap, spuse el.

— A fost un elev dotat, încuviinţă Obi-Wan. Chiar şi după ce a plecat, era amintit cu respect.

— Era amintit ca naiv şi prost.

— Idealist, poate, dar nu prost.

— Ei bine, propriile lui prejudecăţi împotriva oricăror sisteme politice sau organizaţii filozofice şi-au pus amprenta asupra coloniei Zonama.

— Şi-a făcut adepţi printre ferroeni? ghici Obi-Wan.

— Da. Poporul meu a fost dintotdeauna senin, cu credinţă în independenţă şi în bunătatea esenţială. Am venit aici pentru a ne izola şi pentru a ne creşte copiii într-o stare nouă, de fericire.

— Iar când au sosit Străinii de Departe...

— A fost o dură trezire la realitate. Totuşi urmaşul Magistrului a insistat că ei veneau din afara Potentiumului. Nu ştiau nimic despre căile acestuia, iar noi trebuia să-i învăţăm.

— Cum a reacţionat Magistrul la apariţia lui Vergere?

— De dragul tatălui său, a evitat-o, răspunse Shappa. Nu i-a acordat nici un ajutor.

— Totuşi, Magistrul a construit arme.

— Aşa este. Ştia că mulţi pot înţelege greşit Potentiumul şi că ar putea încerca să ne distrugă pentru diferenţele existente între noi.

— Ce a construit Primul Magistru?

— El a fost cel care a început să vândă nave. Ne-a spus că trebuie să strângem bani, pentru a cumpăra miezuri uriaşe de hiperpropulsie. De asemenea, să importăm motoare, să le studiem şi să-i folosim pe Jentari pentru a le recrea, transformându-le în motoare mai puternice, în propriile noastre scopuri.

— Care era scopul final?

— Evadarea, rosti Shappa şi-şi îndreptă ţinuta. Acum cred c-a sosit momentul.

— Dar el este mort.

— Prostii. L-aţi întâlnit.

— Nu, totul îmi este limpede acum.

— Magistrul nu-i mort! răcni Shappa, ameninţându-l pe Jedi cu pumnul. Ne trimite instrucţiuni din palatul lui!

— Poate că nici chiar palatul nu mai există, murmură Obi-Wan.

— Nu vreau să mai aud nici un cuvânt! Te voi ajuta să-l salvezi pe băiat, apoi... va trebui să plecaţi!

Extrem de agitat, îi întoarse spatele şi-şi studie displayurile:

— Poate că Jedi v-au trimis aici tocmai ca să ne derutaţi. Iar navele Republicii...

În faţa lor cerul se umplu cu punctuleţe luminoase. Puitoarele de mine coborau prin păturile superioare ale atmosferei, răspândindu-se pe mii de kilometri, aidoma unor muguri portocaliu-difuz care îmboboceau.

— Vor să ne distrugă pe toţi! gemu arhitectul, cu chipul transformat într-o mască a groazei şi dezamăgirii.

49

Anakin coborî nava, ocolind piscul şi descriind un arc lin, minunat, perfect controlat.

În cabină domnea tăcerea. Jabitha se ghemuise în fotoliu şi părea că încerca să adoarmă. Anakin simţea faţă de ea un sentiment intens de protecţie, dar acum nu putea face absolut nimic. O acţiune imprudentă l-ar fi

putut ucide şi nu era momentul să se lase pradă predilecţiei sale spre îndrăzneli adolescentine.

— Palatul ar trebui să fie aici, vorbi el.

Ke Daiv păstră tăcerea, cu vârful tăişului lăncii atingând gâtul băiatului.

— Nu văd însă nimic... nici pista de asolizare, absolut nimic!

— Ai mai fost aici? întrebă Ke Daiv.

— Acum câteva zile. Era un palat uriaş... acoperea piscul muntelui.

— Iar acesta este singurul munte, reflectă cioplitorul-în-sânge. Sper că nu intenţionezi să mă păcăleşti, Jedi?

— Nu, răspunse Anakin frustrat. Am încercat s-o fac... dar n-a ţinut.

Ke Daiv chicoti încetişor.

— Mai dă o tură.

— Am ajuns la palat? se auzi glasul Jabithei şi Anakin nu ştiu ce să-i răspundă.

— Vino aici şi arată-ne pe unde s-o luăm, îi porunci Ke Daiv.

Fata se sculă de pe fotoliu şi înaintă prudent.

— Nu-l văd, spuse cu glas tremurat, apoi ochii i se lărgiră. Stai – aceea este Peştera Dragonului, plină cu aburi, imediat lângă gheţarul subteran... Cu ani în urmă, ne jucam aici. Dar ce-i asta? N-am mai văzut-o niciodată, arătă ea spre un versant lung acoperit de sfărâmături şi fragmente uriaşe de stâncă, încremenite într-o stare de echilibru temporar, un teren accidentat care dispărea sub plafonul norilor. Este ceva nou...

— Spuneai că n-ai mai fost pe aici de un an, îi reaminti Anakin. Dinaintea atacului?

Jabitha se înroşi la faţă.

— Tata ne-a spus să nu discutăm cu străinii despre atac.

Ke Daiv privea şi asculta cu interes precaut.

— Se pare că muntele a fost lovit de lasere, de o salvă de artilerie, sau de altceva, chiar mai puternic, comentă Anakin, ignorând sentimentele fetei.

— Ridicol! Tata ne-a spus că muntele este... Tăcu brusc şi scutură cu încăpăţânare din cap: Nu vă voi dezvălui secretele.

— De-acum este prea târziu pentru secrete, interveni Ke Daiv. Spune totul.

— Nu ştiu ce anume...

— Fata nu ştie multe, zise Anakin. Eu am fost aici recent şi am văzut un palat.

— Palatul figurează şi pe hărţile din Distanţa Mediană, aprobă Ke Daiv. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, trebuie să găsim combustibil şi să realimentăm.

— Trebuie să găsim palatul! insistă Jabitha. E aici. Tata e aici. Trebuie să fie!

Anakin ridică nava, pentru a descrie un ocol la altitudine mai mare. În clipa aceea, observă înflorind pe cer bobocii puitoarelor de mine. Ke Daiv îi zări în acelaşi timp.

— Se pare că nu-i prea interesează soarta ta, spuse sec băiatul.

Cioplitorul-în-sânge privea pe hublou cu chip inexpresiv, dar vârful

lăncii coborî uşor. Anakin ştiu că acum era momentul să asolizeze, s-o elibereze pe Jabitha şi să se înfrunte din nou cu Ke Daiv, însă de data aceasta singur.

Puitoarele de mine reprezentau pretextul perfect. Minele aeriene aveau rolul de a împiedica navele să părăsească o planetă şi rareori, practic niciodată, explodau pe sol.

— Trebuie să coborâm undeva, spuse el.

— Fă-o, aprobă Ke Daiv.

Jabitha se lipise de Anakin, ca să poată privi prin hublou.

— Acolo! icni ea brusc.

Ocoliseră pe jumătate piscul muntelui şi acum distingeau ruinele unui complex impresionant de clădiri, îngropate într-o avalanşă gigantică pornită din înălţimi. Zona fusese modificată esenţial, iar complexul era atât de acoperit, încât nu-l observaseră la prima survolare.

Anakin întrezări un colţ din vechea pistă de asolizare, cu suprafaţa roşu-neagră a lavei.

— Voi coborî acolo, anunţă el.

— Unde-i tata? întrebă Jabitha cu obrajii umezi de lacrimi.

50

Minele aeriene se deplasau în zigzaguri în căutarea prăzii, iar dârele lor de condens reflectau lumina soarelui peste nori aidoma unor litere scrise cu foc pe firmament. Erau sute de mii, sferoide mici şi turtite, cu încărcături explozive de mare putere, echipate cu programe de urmărire tenace şi cu capacităţi de manevrare aproape instantanee. Îl sileau pe Shappa să coboare tot mai mult.

— Nu vom mai putea rămâne în aer, rosti arhitectul. Maximum câteva minute – apoi, ne vor găsi.

Obi-Wan rămase tăcut. După minele aeriene, aveau să vină vânătorii stelari ucigaşi şi spaţiul de deasupra norilor avea să cunoască un măcel rapid. Nava sekotană nu dispunea de armament. Nu exista nici cea mai mică şansă de scăpare.

— Atunci coboară, încuviinţă el.

— Anakin a asolizat pe muntele Magistrului. Cel puţin, în palat va beneficia de protecţie, zise Shappa pri vindu-l şi sfidându-l să-i contrazică speranţele şi încrederea.

Nava coborî în nori şi fu imediat înconjurată de o strălucire argintie, sumbră. Vânturile o zgâlţâiră într-o parte şi în alta, înainte ca Shappa să reuşească asolizarea pe un petic pârjolit de stâncă goală, înnegrită. De jur împrejur, aflorimente zimţate de roci contorsionate dovedeau că un iureş de energii distructive topise şi rearanjase peisajul, ucigând toate formele de viaţă.

Shappa ridică mâinile de pe comenzi şi se repezi în partea din spate a cabinei, verificând echipamentele de acolo. Reveni la postul de pilotaj şi-l găsi pe Obi-Wan nemişcat în scaunul său, adâncit în gânduri.

— Uite ce-au făcut, vorbi încet arhitectul privind prin hubloul din dreptul maestrului Jedi. Cu ce-am fost noi vinovaţi, ca să merităm atâta distrugere? Cum a putut accepta Potentiumul un asemenea rău?

Obi-Wan se sculă. Nu avea rost să-l contrazică pe Shappa acum. Didacticismul, care fusese dintotdeauna una dintre trăsăturile sale specifice, nu-şi găsea rostul aici. Shappa era un aliat şi el trebuia să înainteze, pe cât de bine putea s-o facă, cu credinţele ce-i confereau putere.

— Cât de departe suntem de munte? îl întrebă.

— Cam la o sută de kilometri.

— Unde este Charza?

Shappa îşi privi displayurile.

— Şi cealaltă navă a coborât sub nori.

Deocamdată Obi-Wan nu putea întreprinde absolut nimic. Viitorul îi rămânea la fel de ascuns ca şi cerul înapoia norilor. Destinul lui Anakin era împins spre un nod, spre o fistulă în potecile către viitoruri diferite. Ceea ce-l şoca pe Obi-Wan în mod deosebit erau conexiunile

teribile între neaşteptat de multele viitoruri ce se înmănuncheau în următoarele ore. Nenumărate evenimente ce se învolburau în jurul padawanului său, nenumărate vieţi interconectate...

Simţea nevoia imperioasă de a discuta cu Mace Windu, Yoda, Qui-Gon... Situaţia depăşea cu totul capacitatea sa de înţelegere.

Iar dacă Obi-Wan simţea aşa, după mai bine de un deceniu şi jumătate de instruire Jedi, nu-şi putea imagina ce simţea Anakin.

Închise ochii, ca să consulte înţelepciunea lăsată în urmă de Qui-Gon.

Încercarea băiatului... o va înfrunta singur. Trebuie să ai încredere în padawanul tău. Şi trebuie să ai încredere în Forţă. Cumva, după moartea lui Qui-Gon, ţi-ai pierdut încrederea aceea. Te-ai bizuit pe sentimentul datoriei şi pe regimul zilnic de muncă, studiu şi instruire, pentru ca să înlocuieşti ceea ce, cândva, fusese sentimentul minunat de uimire şi de veneraţie faţă de căile Forţei.

Forţa te-a dezamăgit, aşa este, Obi-Wan?

A îngăduit moartea maestrului tău.

Ar putea îngădui moartea lui Anakin.

Iar dacă o va face, asta va anula orice şansă ca tu să rămâi Jedi.

Viitorul nu putea fi descifrat. Forţa era tăcută şi-l apăsa din toate părţile, de parcă ar fi reţinut o respiraţie gigantică.

51

Jabitha traversă platoul pustiit, escaladând porţiuni de stâncă demult topită. Gâfâia subţirel şi neregulat. Aerul era prea rarefiat pentru fată, care se obişnuise cu atmosfera bogată şi densă a văilor nordice, nu cu dezolarea şi moartea de pe muntele tatălui ei.

— Palatul ar trebui să fie aici, murmură de abia auzit.

Pentru o clipă, Anakin simţi că i se împăienjeneşte vederea şi recurse la o tehnică Jedi, acţionând asupra tensiunii sangvine şi a metabolismului, pentru a-şi spori puterea şi claritatea în condiţiile unui aport redus de oxigen.

Ke Daiv se păstra la câţiva metri îndărătul lor, cu lancea pregătită. Anakin aprecie toate distanţele şi estimă timpii necesari. Cioplitorul-în – sânge era mai aproape de Jabitha. Ar fi putut s-o ucidă cu uşurinţă înainte ca băiatul să ajungă la el şi, oricum, ce i-ar fi putut face Anakin?

Ocoleşte furia. Ocoleşte frustrarea. Transformă-le şi stochează energia.

Anakin încuviinţă scurt din cap. Jabitha se întoarse către ei.

— N-a mai rămas aproape nimic, gemu ea. Unde-i tata? Unde-s toţi ceilalţi de aici?

— Au murit, presupuse Ke Daiv. Singura noastră preocupare este combustibilul.

— Lângă palat, vorbi fata pe un ton aproape sfidător, existau depozite de combustibil. Dacă nu găsim palatul, n-o să găsim nici combustibilul!

Anakin întrezări un colţ de zidărie sub un morman de pietre şi sfărâmături, cam la o sută de metri depărtare. Se răsuci spre Ke Daiv.

— Poate acolo, indică el.

Jabitha era pe punctul să leşine, în timp ce cioplitorul-în-sânge nu părea deloc deranjat de aerul sărac în oxigen. Anakin se întrebă de ce nu remarcase

rarefierea la anterioara sa vizită acolo. Cu siguranţă, palatul fusese deja năruit. Ceva acţionase asupra lor, înşelându-le complet toate simţurile.

Fata se împletici, apoi se întoarse, parcă în transă, şi porni cât de repede putea spre ruine. Anakin şi Ke Daiv o urmară şi băiatul se asigură că el se găsea cel mai aproape de cioplitorul-în-sânge. Privea cu atenţie mişcările lăncii, sclipirile galbene şi roşii ale tăişului în ultimele raze de lumină ale amurgului. Piscul muntelui, altădată negru şi roşu-cărămiziu intens, avea acum un portocaliu spectral, conturându-se pe fundalul runelor ezoterice descrise de minele aeriene înfometate, ce se aflau într-o căutare permanentă. Deasupra firmamentului caligrafiat de violenţă se înălţa roata de foc a îndepărtatelor stele-pereche, purpuriu alături de portocaliul, roşul şi auriul planetei.

Anakin aruncă o privire peste umăr, către navă. *Nici măcar nu i-am dat un nume*, se gândi el. *Cum i-arfi spus Obi-Wan*!

Umerii Jabithei se cutremurau; fata îşi irosea ultimele rămăşiţe de energie în suspine sfâşietoare.

— Toate mesajele nu erau decât minciuni. Nimeni n-a fost aici şi el zicea că totu-i în regulă... Dar tu? se răsuci spre Anakin. Tu ai fost aici!

— Noi am văzut palatul, încuviinţă băiatul. Cel puţin, am crezut că l-am văzut...

— Combustibil – şi rapid! insistă Ke Daiv. Minele aeriene vor coborî îndeajuns pentru a descoperi unde am asolizat. În plus, pot apărea şi alte nave.

— Te vor sacrifica, nu-i aşa? făcu Anakin.

Deasupra lor se ridica un zid imens de clădire. Undeva în dreapta, pe jumătate acoperită de sfărâmături, se vedea o uşiţă, probabil o intrare de serviciu.

— Nu le pasă ce se va-ntâmpla cu tine.

Ke Daiv nu se sinchisi să-i răspundă.

— Totuşi, ce ai făcut ca să te acoperi de atâta dizgraţie? întrebă Anakin.

În mod inconştient, înclină capul pe un umăr şi trei degete de la mâna dreaptă i se încovoiară.

— L-am ucis pe fiul binefăcătorului meu, spuse Ke Daiv. Exista o profeţie că el va muri din cauza unei răni grave la cap, primită într-o luptă, şi din acest motiv, tatăl său a cerut clanului ca fiul lui să nu lupte niciodată. Clanul a fost de acord, dar i-a cerut să participe la o vânătoare rituală, pentru a-şi împlini educaţia. Eu eram un orfan înfiat de familia lor, iar şeful clanului m-a desemnat să-l protejez pe fiul binefăcătorului meu. L-am însoţit la vânătoare. Ne-am luptat cu un griferal sălbatic în rezervaţia rituală de pe un satelit al Coruscantului.

Lobii nazali ai cioplitorului-în-sânge se lăţiseră aproape complet acum; un gest pe care Anakin ajunsese să-l interpreteze ca denotând nesiguranţă, căutarea percepţiilor, informaţiilor sau confirmărilor. *Este mai slab acum. Trecutul îl slăbeşte, la fel ca pe mine.*

Anakin o zări pe Jabitha pătrunzând pe uşa palatului. Ea nu avea să vadă.

— Profeţia s-a împlinit, încheie povestea băiatul. L-ai ucis cu un glonţ rătăcit.

— A fost un accident, murmură Ke Daiv.

Se îndreptă, chipul îi redeveni aspru, şi întinse lancea, împungându-l pe Anakin, ca s-o urmeze pe fată prin uşă.

— Nu, spuse Anakin.

Minele aeriene oscilau frenetic la numai câteva sute de metri deasupra lor, cu motoarele ţiuind ascuţit în aerul rarefiat. Băiatul distinse altă formă, mai îndepărtată: un droid vânător stelar. Unul singur. Invadatorii îşi concentrau forţele în nord, dar minele aeriene erau ieftine şi puteau fi împrăştiate peste tot. În

timp, puteau chiar acoperi complet planeta. Poate că exista cineva care plănuia să ucidă toate fiinţele vii de pe Zonama Sekot: Jabitha, Gann, Sheekla, Shappa, Fitch, Vagno, Obi-Wan... Şi pe toţi ceilalţi.

— Încă nu ţi-ai pierdut onoarea, zise Anakin. Poţi repara ce ai greşit.

Dar altceva se acumula înăuntrul său, o umbră mai deasă decât noaptea care cobora. Îi putea umple cu uşurinţă fiinţa.

Cioplitorul-în-sânge îl rănise pe Obi-Wan, o ameninţase pe Jabitha, îl numise sclav pe Anakin. Pentru toate astea, mântuirea nu era posibilă. Furia ocolită ameninţa să se reverse, netransformată, pură şi primară, fierbinte ca nucleul unei stele. Degetele băiatului se încovoiară şi mai mult.

— Binefăcătorul meu m-a blestemat, rosti Ke Daiv.

Acum! Anakin luase hotărârea, sau hotărârea fusese luată pentru el. Nu mai conta.

Întinse degetele, perfect rigide.

Ke Daiv se apropie, legănând lancea.

— Încetează, zise Anakin tăios.

— Şi dacă nu, ce-o să-mi faci, *băiatule sclav*?

Aceea era conexiunea pe care o căutase Anakin, legătura între furia şi puterea sa. Aidoma răsucirii unui comutator, a închiderii unui circuit, băiatul reveni, închizând cercul, la cursa din puţul de deşeuri, la înţepătura pe care o simţise cu prima insultă a cioplitorului-în-sânge, la prima mişcare incorectă şi vicleană care-l azvârlise pe Anakin de pe platformă. Şi, de acolo, în trecut, la locuinţele sărăcăcioase ale sclavilor de pe Tatooine, la cursa din ajunul Boonta şi la şiretlicul dugului, la ultima imagine a lui Shmi, rămasă în sclavia dezgustătorului Watto, la toate insultele şi injuriile, ruşinile, sudorile nocturne şi dizgraţiile acumulate, una

peste alta, pe care el nu le ceruse, nu le meritase, şi le suportase cu răbdare aproape infinită.

Poate că era instinct, natură animalică, revărsarea urii şi a părţii întunecate – în Anakin Skywalker, toate acestea se găseau imediat sub suprafaţă, la sfârşitul drumului prin care ieşeau dintr-o hrubă lungă şi adâncă ce ducea spre o putere inimaginabilă.

— Nu! Opreşte-te, te rog! răcni băiatul. *Ajută-mă s-o opresc*!

Vuietul puterii care urca îi acoperi ruga adresată maestrului său de a veni şi a stopa o eroare teribilă. *Mi-este atât de frică, sunt atât de plin de ură şi de furie. Încă nu ştiu cum să lupt*.

Jabitha se ivi în pragul uşii, cu ochii holbaţi, privind băiatul care se ghemuise sub braţul cioplitorului-în-sânge. Ke Daiv ridică lancea. În ochii tânărului padawan, gestul care altădată i s-ar fi părut că avea iuţeala fulgerului era acum o mişcare lentă, prelungită în mod curios.

Anakin înălţă mâinile în gesturile gemene şi incredibil de graţioase ale constrângerii Jedi. Voinţa pură şi premeditată îi inundă ţesuturile. Imboldurile de protejare şi de distrugere se contopiră. Îşi îndreptă spatele şi păru că devine mai înalt. Ochii lui erau negri ca smoala.

— Opreşte-te, *te rog!* răcni Anakin. N-o mai pot stăpâni!

52

— Au mult mai multe nave decât bănuisem, observă Tarkin.

Privea surprins la bătălia care se dezlănţuise pe planeta de dedesubt.

Fruntea i se brobonise de transpiraţie. Resemnat faţă de orice curs al evenimentelor, Sienar găsea un oarecare confort în tulburarea celuilalt.

Scene mărite ale conflictului se înşiruiră pe puntea de comandă din *Rim Merchant Einem*. Minele aeriene înseşi trimiteau semnale spre puitoare, care le transmiteau mai departe, la centrul de comandă.

Droizii vânători luptau cu nenumărate aparate de zbor ridicate din hangarele ce se deschideau în junglă, roiuri de nave ce semănau cu nişte insecte verzi şi roşii. Păreau dotate cu armament uşor, însă erau foarte manevrabile. Tactica lor principală era să se apropie de vânători, să-i prindă în câmpuri de tractare şi să-i poarte în jos, spre impactul cu jungla. Tarkin pierdea o mulţime de droizi în felul acela.

— Nu vor scăpa de minele aeriene, spuse comandorul.

Era adevărat – multe mine îşi găseau ţinte, distrugându-i pe apărători înainte ca aceştia să se poată îndepărta prea mult de bazele camuflate.

Sienar văzu însă şi altceva, o acţiune care începuse foarte subtil. Proeminenţele paralelipipedice din junglă, pe care le remarcaseră mai devreme, proiectau acum umbre lungi, pe măsură ce se apropia terminatorul dintre noapte şi zi. Lucru perfect firesc, totuşi umbrele se lungeau mai rapid decât ar fi putut-o explica poziţia coborâtă a soarelui. Paralelipipedele se ridicau.

Cel mai înalt dintre ele se înălţase mai bine de doi kilometri deasupra junglei.

Lui Sienar îi reaminteau de fălcile deschizându-se lent ale unor capcane.

Nu-l atenţionă totuşi pe Tarkin. Aceasta nu mai era bătălia lui Raith Sienar.

Tarkin mormăi ceva în barbă şi deplasă punctul de vedere către sud. Mii de imagini proiectate fulgerară, ca nişte cărţi de joc întoarse pentru o clipită cu faţa în sus.

— Uite! exclamă el triumfător. Acela este trofeul nostru, Raith!

În extremitatea unei piste acoperite de grohotiş, pe singurul munte care se înălţa deasupra norilor sudici, se zărea o navă sekotană. În apropierea ei nu se distingea nici o siluetă omenească. Nava părea abandonată.

R aith se aplecă în faţă, ca s-o examineze mai bine. Era mai mare decât oricare alta despre care auzise şi avea un design diferit. Simpla ei vedere îl făcea să saliveze.

— Ai de gând s-o distrugi? îl întrebă pe Tarkin cu amărăciune. Ca să-mi definitivezi prăbuşirea?

Comandorul clătină din cap, prefăcându-se întristat de neîncrederea lui, apoi se adresă căpitanului:

— Îndepărtează minele aeriene de regiunea muntelui. Apoi, ar fi cazul să ne ocupăm de YT-l150 ăla, care mă irită. Pune pe urmele lui toate minele din sectorul respectiv.

Se întoarse spre Sienar cu expresia unui prădător gata să sară asupra victimei:

— Vom captura nava aceea şi o vom duce pe Coruscant. Ca să fiu sincer, îţi voi recunoaşte meritele, Raith. *O parte* din merite.

53

Minele coboară sub nori, anunţă Shappa. Nici aici nu vom mai fi mult timp în siguranţă. Pe de altă parte, se pare că au abandonat muntele Magistrului.

Obi-Wan îşi flexionă degetele şi se aplecă puţin în faţă.

— Anakin mai este pe munte?

Shappa înghiţi un nod şi încuviinţă.

— Nava voastră raportează că pasagerii au coborât, dar nu sunt vizibili. Mintea ei este tânără, Obi-Wan. Nu înţelege ce se întâmplă şi-i lipseşte contactul cu pilotul. Totuşi altceva cauzează nelinişte. Nu sunt sigur ce anume.

— Minele?

— Mă îndoiesc, clătină din cap arhitectul.

— Dacă nu suntem în siguranţă aici..., începu Obi-Wan.

— Atunci ar trebui să iniţiem o acţiune de salvare, încheie Shappa. Fiica Magistrului se afla în nava aceea.

Decolă de pe şesul stâncos întunecat şi dezolant, şi se înălţă rapid prin nori.

— Senzorii ne vor avertiza asupra minelor foarte apropiate, totuşi navele acestea nu sunt proiectate pentru bătălii, sau pentru a înţelege manevre defensive. O să fac ce pot mai bine.

Obi-Wan aprobă în tăcere, continuând să-şi flexioneze degetele. Ştia că Anakin trăia, dar mai ştia că se petrecuse ceva major, că un nod neînsemnat fusese dezlegat în calea sa. Nu putea spune însă dacă rezultatul era pozitiv sau negativ.

Posibilitatea de a-l găsi vătămat spiritual pe Anakin, un băiat cu capacităţi deosebite, putea fi mai rea chiar

decât moartea lui. Părea crud, dar Obi-Wan ştia că era adevărul gol-goluţ, iar Qui-Gon ar fi fost de acord.

— Minele aeriene se concentrează asupra navei voastre YT-l150, anunţă Shappa studiind displayurile pe când zburau spre munte. Deocamdată, le păcăleşte.

— Charza este unul dintre cei mai buni piloţi din galaxie, încuviinţă Obi-Wan.

54

Jabitha străbătu câmpul de asolizare, apropiindu-se de cele două siluete ghemuite una lângă alta. Lupta lor, dacă fusese o luptă, durase numai câteva secunde, totuşi, cumva, se deplasaseră în umbra unei stânci uriaşe, unde abia le putea distinge formele. Fata păşea încet, temându-se de ceea ce putea descoperi. Nu mai voia să simtă din nou lancea cioplitorului-în-sânge şi nici nu dorea să-l găsească pe băiat mort. În acelaşi timp, aproape la fel de mult, o înfricoşa altceva.

Ciopli torul-în-sânge ieşi din umbră, cu braţele tri-articulate atârnând pe lângă trup. Părea epuizat. În lumina amurgului, pielea îi sclipea portocaliu-închis şi Jabitha simţi un nod în gât. Era viu. Băiatul nu se clintise de sub stâncă.

— Anakin! strigă ea din nou, cu glas tremurător.

Ke Daiv păşi spre ea şi ridică un braţ. Fata era prea înspăimântată ca să-i privească chipul, iar când o făcu ţipă îngrozită. Ochii cioplitorului – în-sânge erau daţi peste cap şi pielea feţei şi gâtului crăpase. Sângera abundent, şi sângele portocaliu-întunecat îi şiroia pe umeri. Încerca să articuleze ceva.

Jabitha se retrase, amuţită de spaimă.

— Am încercat să-l controlez, rosti Anakin şi apăru de sub stâncă.

Măreţia purpurie a roţii de foc îi acoperea, suprapunându-se sfârşitului de amurg. Cioplitorul-în-sânge se împleticea, pas cu pas, spre marginea pistei, îndepărtându-se de nava sekotană.

— Opreşte-l, vorbi Anakin. Te rog, ajută-mă să-l opresc.

Jabitha porni alături de băiat, către silueta demnă de milă a duşmanului lor.

— Moare? întrebă ea.

— Sper că nu, răspunse Anakin parcă ruşinat. În numele Forţei, sper că nu!

— Voia să te ucidă.

— Asta nu contează. N-ar fi trebuit s-o scap niciodată din mână în felul ăsta. Am făcut totul în mod greşit.

— Ce să scapi din mână?

Anakin scutură din cap. ca şi cum ar fi încercat să alunge un coşmar şi-l prinse de braţ pe cioplitorul-în-sânge. Ke Daiv se răsuci ca pe un pivot şi căzu în genunchi. Din gură îi picura sânge.

Jabitha rămase în picioare lângă cei doi – băiatul cu păr scurt, şaten, şi cioplitorul-în-sânge înalt şi auriu, care putea fi pe moarte. Clătină din cap, de-a dreptul derutată.

— Ne-ai salvat, Anakin, murmură ea.

— Nu în felul ăsta, răspunse Anakin. El este curajos în singurul fel pe care-l cunoaşte, în singurul mod în care a fost învăţat. Este ca şi mine, dar nu i-a avut niciodată pe Jedi să-l ajute. Te rog, i se adresă lui Ke Daiv, fii tare. Nu muri.

Jabitha nu mai putea suporta spectacolul acela.

— Trebuie să-l găsesc pe tata, zise ea.

Se întoarse şi porni în fugă spre ruine.

Anakin îl prinse pe Ke Daiv de braţ şi privi spre cer. Runele teribile scrise de minele aeriene se destrămau şi dârele de condensare se îndreptau acum spre est, plutind şi difuzând în vânt, peste nori.

Ke Daiv vorbi în graiul său natal. Fiecare sunet îl costa o agonie. Judecând după cadenţă, repeta ceva

familiar, un poem sau o rugăciune. Căzu şi se sprijini într-un braţ, apoi se lăsă încet pe sol.

Anakin rămase lângă el, ţinându-l de mână, până muri. După aceea, băiatul se sculă, se întoarse şi urlă, auzit numai de munte, de ceruri, de pietrele sparte şi carbonizate, de ruinele sfărâmate ale palatului Magistrului.

55

Anakin Skywalker înţelese natura Forţei – numeroasele naturi ale Forţei – mai bine decât l-ar fi putut învăţa un secol de instruire în Templu. Şi înţelese acum că încercarea sa era departe de a se încheia. Trebuia s-o scoată pe Jabitha din munte şi să revină la Obi-Wan, şi mai trebuia să se lupte cu adevărul pe care-l descoperise despre propria-i persoană.

Lupta aceea însă trebuia să aştepte. Un Jedi cu responsabilităţi ignora problemele personale şi-şi vedea de datorie, indiferent cât l-ar fi costat.

Intrarea în ruine se distingea ca o deschidere neagră, cu colbul înălţându-se de pe pragul de piatră sfărâmat. Anakin îşi şterse praful din ochi şi înaintă încet prin beznă, până ce dărâmăturile dispărură şi se găsi pe un coridor lung şi întunecos.

Percepţiile lui deveniseră miraculos de acute, mai ascuţite şi mai intuitive ca oricând. În ciuda beznei, coridorul nu prezenta mistere. Era un simplu hol de trecere prin ceea ce mai rămăsese din palat. Anakin se zări pe sine în capătul coridorului, cotind la dreapta.

Iar când ajunse în capăt şi coti la dreapta, văzu în faţă alt coridor, mai lat, cu plafonul gros susţinând mare parte din masa de sfărâmături şi pământ care acoperea ruinele. Coridorul acela ducea spre camera unde Obi-Wan şi Anakin îl întâlniseră pe Magistru.

Jabitha se afla deja acolo, aşadar aproape de el. Băiatul porni, cu paşi siguri, dar cu gândurile într-un clocot dureros.

Tavanul se cutremură, mugind ca un bantha pe moarte. Alte vuiete şi scrâşnete de pietre răsunară prin coridoarele secundare şi undeva, foarte aproape, stânci se prăbuşiră într-un coridor, mai întâi blocându-i extremităţile, apoi astupându-l complet. Un val de aer şi praf îl izbi pe Anakin, ca o penultimă răsuflare a palatului muribund.

Păşi peste lujerii care se întindeau pe pardoseala crăpată şi văzu că erau vii, şi tineri. Sekot continua să trăiască aici, să se strecoare printre coloane rupte şi fisuri. Viaţa nu murise în locul acesta şi exista ceva asemănător glasului navei lui Anakin, o prezenţă blândă în gândurile sale, aproape acoperită de tumultul morţii lui Ke Daiv.

Pentru o clipă, i se păru că o zăreşte pe Vergere sclipind vag în faţa sa, şi se întrebă dacă nu cumva ea murise pe Zonama, lăsând în urmă un spirit care să-l călăuzească. Imaginea nu mai exista însă când ajunse în punctul respectiv şi băiatul clătină din cap. Visa, avea halucinaţii... Poate că înnebunea.

Mama lui îi povestise că, trează fiind, visase de multe ori cu ochii deschişi – lucruri tulburătoare şi stranii. Asta îl speriase niţel.

Intră în camera rotundă cu tavan înalt şi boltit; luminatorul se prăbuşise, iar o coloană groasă se desfăcea într-un evantai de sfărâmături pe pardoseală. În genunchi, cu capul plecat, Jabitha stătea lângă ruine.

Anakin se apropie de ea. Fata ridică ochii şi-l orbi cu o rază puternică de lumină. Găsise lanterna undeva printre năruituri, poate chiar în fosta ei cameră din palat.

Dintre două pietre mari, sculptate, ieşea un braţ aproape complet descărnat. Pe un deget scânteia un inel masiv din oţel cu o pentagramă de rubine mici. Anakin recunoscu unul din vechile inele cu sigiliu, care, pe timpuri, erau purtate de ucenicii Jedi.

— E mort, şopti Jabitha. Numai Magistrul putea purta inelul ăsta. Semnifica legătura lui cu Potentiumul.

— Trebuie să ieşim, îi spuse Anakin cu blândeţe.

Coridoarele răsunau de alte gemete, scârţâituri şi vuiete. Sub tălpile lor, podeaua se cutremură.

— A murit probabil în timpul luptelor, zise Jabitha.

Roti raza lanternei, căutând alte trupuri. Nu se mai zărea nimic.

— Dar cine trimitea mesajele în numele lui?

— Nu ştiu, răspunse Anakin şi, în clipa aceea, cu coada ochiului, prinse o scânteiere de lumină în beznă, departe de lanternă.

Se răsuci şi-l zări pe cavalerul Jedi penat, cu picioarele articulate invers, uşor depărtate, parcă gata să sară, fixându-l inexpresiv.

Jabitha nu putea să-l vadă. Nu văzu nici cum chipul devine al Magistrului, tatăl ei. Silueta făcu un pas în faţă.

Lui Anakin nu-i era teamă. Se simţea pur şi simplu în prezenţa altei persoane tinere, foarte asemănătoare cu el – un prieten. Se gândi din nou la posibilitatea reală de a fi în pragul nebuniei.

— Eu am trimis mesajele, i se adresă necunoscutul.

Fata rămase ghemuită deasupra tatălui mort. Anakin se aplecă şi o atinse pe creştetul capului, iar ea adormi, căzând uşor într-o parte. O prinse şi o aşeză cât de confortabil se putea, apoi se sculă şi privi imaginea.

— Cine eşti? întrebă cu glas spart.

— Un prieten al lui Vergere. Unii mă numesc Sekot.

56

Pentru a pregăti asolizarea pe munte, în vederea capturării navei sekotane, Tarkin ordonă ca un pluton de droizi vânători să se ocupe de celelalte nave din zonă. De pe orbita sa înaltă, privi cu satisfacţie, la droizii care hăituiau vechea YT-l150 şi altă navă sekotană.

— Vom sacrifica una, pentru a câştiga alta, rosti el.

— Ai grijă de nava sekotană mare, spuse Sienar deşi nu era deloc convins că Tarkin dorea să asculte de glasul raţiunii. Cred că este excepţională.

— Domnule comandor, anunţă căpitanul, deasupra văilor nordice populate, pierdem majoritatea vânătorilor. Navele de apărare locală sunt incredibil de multe. În plus...

— Tăcere! răcni Tarkin. Cred că-i supraestimezi pe primitivii ăştia. După ce încheiem misiunea primară, vom mătura restul, folosind forţa brută. S-a terminat cu delicateţile. Dacă nu se predau, îi vom rade complet de pe faţa planetei.

57

Anakin rămase în apropierea Jabithei, atât pentru binele său, cât şi pentru al fetei. Aerul din încăpere era

încărcat de praf gros. Pulberea se revărsa din plafon şi pătrundea în nori dinspre coridoarele exterioare, pe măsură ce tavanele colapsau altundeva în palat.

Lujerii de pe pardoseală avansară deliberat spre Jabitha şi o încercuiră; Sekot însuşi avea să protejeze fiica Magistrului. Într-un fel pe care Anakin nu-l putea descifra, silueta din faţa lui îi privea pe copiii Magistrului ca pe fraţii şi surorile sale.

— Tu eşti ucenicul Jedi, vorbi imaginea.

Anakin încuviinţă din cap.

— Maestrul tău este altundeva, luptând împotriva noii invazii.

— Îl simt.

— Cât de mult mi-ar plăcea să învăţ secretele Jedi! Ce m-ai putea învăţa?

— Cine eşti? întrebă Anakin.

Acum, aidoma lui Obi-Wan, simţea că-l iritau realmente misterele şi întârzierile.

— Nu ştiu sigur. Nu sunt foarte bătrân, totuşi amintirile mi se întind pe miliarde de rotaţii. Unele dintre părţile mele au văzut cum creşte pe cer roata de foc.

Anakin se gândi la mesajul lui Vergere din seminţe.

— Tu eşti mintea pe care am simţit-o, nu-i aşa? Glasul dinapoia vocilor seminţelor?

— Ele sunt copiii mei, celulele corpului meu.

— Eşti *cu adevărat* Sekot, nu?

În ciuda circumstanţelor, era imposibil să nu simtă uimire şi respect.

— Am încercat să fiu Magistrul, dar nu pot continua. Îmi lipseşte şi-i duc dorul. El m-a cunoscut primul. Voia să mă arate poporului său, dar atunci au apărut Străinii de Departe. N-am mai cunoscut vreodată pe cineva ca ei. Cei din neamul Magistrului erau blânzi.

— Poţi să vezi oriunde pe planetă? Ce se-ntâmplă afară?

— Văd oriunde ajung părţile mele. Aici, în adânc, sunt aproape orb. Aici m-au ars. N-am mai simţit niciodată asemenea durere. Magistrul mi-a spus să-i ard în acelaşi fel, aşa că i-am ajutat să construiască arme. Dar n-am ştiut ce să cred...

— De ce? întrebă Anakin.

Îngenunche lângă Jabitha şi lujerii îi învăluiră, foşnind încetişor pe pardoseală.

— Mi-a spus că eu sunt Potentium, forţa care stă la baza întregii vieţi. Credea că ajung peste tot, dar nu-i aşa. Sunt doar aici. El vedea ceea ce voia să vadă şi-mi spunea ceea ce voia să mă audă spunându-i. Afirma că în Univers nu există rău, ci doar bine. Abia după ce a murit, mi-am dat seama cât de mult greşea. Atunci m-am întins spre exterior cu armele pe care le făcusem, şi am ucis. Magistrul spusese că avea să fie bine, dar ştiam că nu era adevărat.

Anakin inspiră încet.

— La fel ca mine, şopti el.

— Am ucis mai mulţi, totuşi insuficient. Vergere ne-a scăpat de Străinii de Departe. Nu i-a omorât, ci i-a convins. Îmi pare rău că nu mai este aici, deşi a mai rămas o părticică din ea. Mesajul pentru tine şi maestrul tău.

— Ştia că Magistrul murise?

— Nimeni n-a ştiut-o, până acum.

Anakin întinse mâna, îndepărtând un lujer iscoditor. Imaginea păru jignită de gestul său.

— De ce n-ai încredere în mine? Vreau s-o apăr.

— Nu-i vorba despre neîncredere, dar cred că nici unul dintre noi nu ştie prea bine ce face. Ar trebui s-o scoatem afară şi să aşteptăm sosirea maestrului meu.

— De tine mă simt mai apropiat, spuse imaginea. Oamenii Magistrului m-au făcut slujitorul lor, şi tu însuţi ai fost sclav. Am făcut ceea ce mi-au spus să fac. Tu

făceai ceea ce-ţi spunea stăpânul tău să faci. La fel ca mine! Am încercat să fiu aidoma celorlalţi, totuşi nu sunt ca ei. Mintea mea e alcătuită din nenumărate părţi, răspândite peste o suprafaţă uriaşă a lumii mele. Şi mintea ta diferă mult de a celorlalţi. Eu n-am părinţi despre care să pot vorbi, iar părinţii tăi...

Anakin îl întrerupse, bâlbâindu-se:

— C-ce te-a făcut să te trezeşti? De ce ai apărut, pe neaşteptate, după miliarde de ani?

— A trebuit să mă manifest, pentru ca să comunic cu noii sosiţi, poporul Magistrului. Toate părţile mele s-au contopit, ridicându-se să vorbească cu ei, şi aşa m-am...

O bucată mare de tavan se prăbuşi în colţul opus al sălii, împroşcându-i cu aşchii şi schije de piatră.

— Trebuie să plecăm imediat! zise Anakin. Mă poţi ajuta?

Imaginea reapăru din norii de pulbere învolburaţi, strălucind slab în beznă.

— Voi susţine coridoarele. Tu trebuie s-o scoţi de aici.

Lujeri se extinseră rapid din tulpinile ce se iviră prin crăpăturile pardoselii. Porniră primii, formând deasupra bolţi verzi şi roşii, iar Anakin o ridică pe Jabitha pe umăr. Fata nu era tocmai uşoară şi băiatul începea să regrete că o adormise, dar în momentul acela fusese soluţia cea mai bună.

Ea se trezi când ieşeau pe ultima uşă şi se zbătu, ca să coboare.

— Unde suntem? strigă, apoi ridică ochii şi văzu roata de foc de pe cerul nopţii şi pătura de stele dinapoia ei.

O umbră trecu peste pista de asolizare, acoperind firmamentul, pentru ca apoi să pice aidoma unei păsări de pradă, înhăţându-le nava în gheare. Nu era altă navă sekotană şi nici Star Sea Flower. Anakin auzi ţiuitul şi vuietul motoarelor repulsoare lovind stânca.

Era un puitor de mine, slujind acum ca navă de desant.

O trapă de lumină se deschise în flancul ei. Pe rampa extinsă spre sol coborâră soldaţi care îi înconjurară imediat pe Anakin şi Jabitha. Altă grupă se dispuse în jurul trupului cioplitorului-în-sânge.

Doi ofiţeri coborâră rampa fără grabă, de parcă ar fi avut la dispoziţie tot timpul din Univers. Anakin crezu că puteau fi fraţi, în aşa măsură semănau, deşi purtau uniforme complet diferite. Amândoi erau zvelţi şi păşeau cu siguranţă, şi poate cu prea multă încredere în sine. Ambii păreau aroganţi. Cu instinctul pe care şi-l dezvoltase cu mult înainte de a deveni Jedi, băiatul ştiu imediat că erau extrem de periculoşi. Cei doi porniră spre ei.

În condiţii obişnuite, nici unuia nu i-ar fi păsat de soarta celor doi adolescenţi. Ofiţerul mai înalt cu cel mult doi centimetri duse palma la gură şi şopti ceva la urechea celuilalt.

— El, rosti ofiţerul scund indicându-l decis pe Anakin. Pe fată lăsaţi-o aici.

Anakin încercă să rămână cu Jabitha, care întinse mâna spre el; degetele li se atinseră o clipă, înainte să fie despărţiţi de un soldat mătăhălos în uniforma republicană a Forţelor Tactice Speciale. Pentru o secundă furia lui Anakin ameninţă să răbufnească din nou, dar apoi văzu că nu intenţionau să-i facă nici un rău Jabithei şi că, oricum, nu i-ar fi putut ucide pe toţi.

Şi n-ar fi făcut-o, chiar dacă ar fi putut.

— Numele meu este Tarkin, spuse politicos ofiţerul scund. Tu eşti băiatul Jedi care colecţionează droizi vechi, nu-i aşa? Şi, minunea minunilor, nu eşti cumva şi pilotul acestei nave?

Anakin nu răspunse. Tarkin îi răsplăti tăcerea cu un zâmbet şi o mângâiere pe cap.

— Învaţă să fii manierat, băiete.

Doi soldaţi îl înşfăcară pe Anakin şi, în ciuda împotrivirilor sale, îl purtară în nava întunecată.

— Ce faci cu Ke Daiv? întrebă Sienar.

— Un ratat din capul locului, pufni Tarkin. Să putrezească aici. Jabitha ţipă după Anakin, dar rampa se retrase cu un şuier urmat de un zăngănit metalic. Anakin simţi că decolează brusc şi se înalţă în văzduh. Tarkin şi Sienar îl însoţiră imediat în cala în care nava sekotană fusese ridicată şi prinsă într-un doc universal.

— Rămâi cu nava ta, băiete, spuse Tarkin. Menţine-o în viaţă. Eşti foarte important pentru noi. Templul Jedi aşteaptă grabnica ta revenire.

58

— Vor menţine minele aeriene la distanţă de nava aceea, îi spuse Obi-Wan lui Shappa pe când se ridicau şi coborau din văile munţilor, la nivelul norilor. Dacă se apropie prea mult de o ţintă potenţială, minele pot ataca până şi propriile lor trupe.

Trei droizi vânători continuau să-i urmărească încăpăţânaţi, dar aparatul lui Shappa era prea rapid şi manevrabil pentru a fi ajuns.

— O vor lua pe fiica Magistrului! rosti deznădăjduit arhitectul.

Îşi afundă mâna şi mai mult în consolă, care-i învălui braţul până la cot, suflecându-i mâneca.

— Nu cred, replică Obi-Wan cu fruntea încruntată de concentrare.

Închise ochii, explorând toate viitorurile, nodul care se dezlega rapid, firele de destin ce ţâşneau în toate direcţiile, aducând atât de mult cu roata de foc care umplea cerul.

— Ai dreptate, încuviinţă Shappa când survolară marginea pistei de asolizare şi-i dădură ocol. Au lăsat-o, şi este nevătămată!

— Coboară şi ia-o, zise Obi-Wan. Pe mine, lasă-mă aici.

— Te vor ucide droizii!

— Poate că da. Nu mai poţi însă face nimic pentru mine, şi nici eu nu mai pot face nimic pentru tine.

Shappa deschise gura, străduindu-se să spună ceva corespunzător, apoi o închise, încuviinţă din cap şi se concentră asupra asolizării.

Nu aveau timp pentru scene de despărţire. În clipa când trapa se deschise, maestrul Jedi dispăru de lângă el ca un firicel de fum destrămat de vânt.

Iar în momentul următor, fiica Magistrului fu proiectată prin trapă, ţipând şi lovind din picioare.

— Pleacă! strigă Obi-Wan din exterior, după care lovi fuzelajul cu palma.

Shappa nu avu nevoie de îndemnuri. Vânătorii zumzăiau, apărând dinapoia marginii pistei. Jabitha se agăţă disperată de un mâner, când arhitectul decolă brusc şi violent.

Obi-Wan îşi azvârli bandajele care-i împiedicau libertatea mişcărilor şi, din acelaşi gest, scoase sabia. Lama care-i aparţinuse cândva lui Qui-Gon învie, bâzâind, verde şi mânioasă. Ţinând mânerul cu ambele mâini, Obi-Wan simţea că deţinea puterea a doi oameni. Avea nevoie de orice gram de speranţă, iar dacă emoţiile îi dădeau tărie, îl ajutau să se concentreze şi să încerce să-l copieze pe fostul său maestru – atunci aşa urma să fie!

Forţa nu-l contrazise. Qui-Gon avusese o relaţie aparte cu Forţa şi-şi învăţase bine ucenicul.

— Haideţi, şopti Obi-Wan traversând pista.

Doi vânători rămaseră să caute eventualele prăzi de pe munte, iar unul porni în urmărirea lui Shappa.

— Haideţi, repetă maestrul Jedi, mai tare de data aceasta.

Se apropie de trupul cioplitorului-în-sânge, care zăcea inert şi ghemuit, înconjurat de urme de bocanci. Un detaliu anume al cadavrului îl tulbură pe Obi-Wan, dar acum nu avea timp de investigaţii.

În clipa în care îşi îndreptă spatele, un vânător coborî din cer luminând cu tunurile laser peisajul pustiit. Obi-Wan devie două salve cu sabia, dar violenţa lor fu cât pe aici să-i smulgă arma din mâini. O a treia salvă pulsă roşu-orbitorîn lateral şi lovi cu precizie cadavrul cioplitorului-în-sânge.

Ke Daiv îşi primi incinerarea rituală, în locul şi în momentul acela.

Al doilea vânător se alătură primului, descriind o curbă înaltă pe cer.

Apărută parcă de nicăieri, ca furişată dintre vălurile stelelor, vechea YT-l150 a lui Charza vui ascuţit peste pistă, cu tunurile lansând fulgere iuţi, care nimiciră vânătorii înainte ca aceştia să se fi putut măcar gândi să fugă. Rămăşiţele lor fumegânde se izbiră de versantul muntelui şi stârniră o avalanşă uruitoare care se revărsă peste ruinele palatului. Bolovani gigantici şi implacabili se rostogoliră peste pista de asolizare, mai ameninţători decât orice falangă de războinici.

Obi-Wan ridică sabia şi o roti deasupra capului, folosind-o drept baliză.

Star Sea Flower reacţionă instantaneu, plutind cu pupa în jos, aidoma unei frunze uscate, la numai câţiva metri deasupra torentului fumegător şi bubuitor de pietre

şi grohotiş. Rampa de încărcare a navei se extinse precum limba unui cameleon. Obi-Wan sări pe ea şi nava îl ridică, exact când pista fu definitiv şi complet acoperită de avalanşă.

Maestrul Jedi lipăi prin coridoarele umede spre cabina pilotului. Nutrivele fugiră din calea sa, pocnind surescitate din cleşti.

— Ţi-au capturat padawanul, se zbârli Kwinn şi-şi îndoi spinarea peste cap ca să-l poată privi. Aşază-te şi fixează-ţi centurile.

59

Anakin avea impresia că fusese înghiţit de viu. Se ghemui lângă nava sa, puse palma pe fuzelaj şi o simţi cum vibrează în harnaşamentul docului. Cu umerii gârboviţi, îşi calmă răsuflarea întretăiată şi căută să-şi facă un plan, orice plan, pentru a recâştiga controlul asupra propriei sale vieţi.

Nu-şi putea alunga din minte imaginea morţii cioplitorului-în-sânge. Tirul cu lasere asupra droizilor nu-l putuse pregăti pentru uciderea unei fiinţe, iar felul în care o făcuse...

Băiatul gemu. Cele patru santinele se întoarseră spre el la auzul sunetului, ridicară din umeri şi-l ignorară. Un alt puşti speriat de război.

Jabitha apăru lângă el, şi Anakin clipi repede, derutat. Imaginea tremură şi se schimbă, iar Jabitha deveni Vergere, apoi Magistrul. Anakin se ridică şi se îndreptă spre botul navei sale. Nu ştia dacă mai putea face faţă iluziilor proiectate de Sekot.

— Încearcă să distrugă aşezările, rosti Sekot părând că îngenunchează lângă el. Nu mai pot îngădui multă vreme aşa ceva.

— Ce poţi face? şopti neauzit băiatul.

— Magistrul s-a pregătit pentru asemenea situaţii, dar niciodată n-am... (Sekot părea că nu-şi găseşte cuvintele.) Exersat? N-am făcut niciodată o repetiţie în care să încercăm totul simultan.

— Ce să-ncercaţi?

Sekot privea drept înainte.

— Motoarele, miezurile hiperpropulsiilor.

— Vreţi să fugiţi în nave gigantice?

— Vom face tot ce este necesar pentru a supravieţui. Ştii unde te afli?

— Sunt prizonier într-un puitor de mine aeriene.

— Te afli pe orbită în jurul meu. Faci parte din flota pe care, în curând, poate fi nevoie s-o distrug. Aş regreta să-ţi produc vreun rău.

— Poţi face asta? Poţi nimici toate navele flotei?

— Este posibil. Voi încerca să nu fiu foarte distrugător, totuşi Magistrul n-a avut timp să mă înveţe totul. Nu ştiu ce suntem capabili să facem împreună – coloniştii şi cu mine.

— Ai ucis vreun Străin de Departe?

— Am fost nevoit, răspunse Sekot.

— Situaţia prezentă diferă în vreun mod pentru tine?

Cumva, întrebarea aceea i se părea extrem de importantă.

— Nu ştiu. Fiecare situaţie este nouă pentru mine. Nu mă cunosc perfect. În clipa de faţă, sunt conştient doar de dimensiunile morţii existente în mine, de felul în care toate părţile mele se găsesc în concurenţă reciprocă şi păstrează un echilibru între apariţie şi dispariţie, între existenţă şi nefiinţă. Pe toată suprafaţa mea, permanent, există moarte şi naştere. Dacă-mi pare rău de asta? Tu

ştii când celulele corpului tău ucid organismele invadatoare?

— Nu, răspunse Anakin.

Unii maeştri conştientizau cele mai infime organisme vii din trupurile lor, dar padawanii erau rareori învăţaţi asemenea lucruri, care îi puteau distrage de la instruire.

O santinelă se apropie, bănuitor.

— Cu cine vorbeşti! îl întrebă, privind nava ancorată.

— Cu planeta, răspunse Anakin. Se pregăteşte să vă doboare.

— Vai de ea, rânji sentinela, o junglă amărâtă. Am auzit că opune o rezistenţă curajoasă, dar e imposibil să ne reziste.

Anakin strânse din buze fără un cuvânt şi soldatul nu rezistă privirii directe a băiatului. Făcu un pas îndărăt, apoi reveni la postul său, clătinând din cap.

— Îmi pare rău că nu există altă cale, reapăru Sekot. Nu-ţi doresc răul.

— Trebuie să te aperi.

— Păcat că nu va fi timp mai mult.

Anakin se înfioră.

— Păcat, încuviinţă el.

Timp mai mult pentru a-şi linişti zbuciumul interior şi a se pregăti pentru cuvenita trecere – moartea unui ucenic Jedi.

60

Tarkin nu-şi mai încăpea în piele de mândrie.

— Credeau că-şi pot ascunde secretele de noi, i se adresă lui Sienar pe când ieşeau din turbo-lift pe puntea de comandă.

Căpitanul puitorului de mine, un individ destul de vârstnic, cu uniformă boţită şi păr gălbui-slinos, primi o căutătură dispreţuitoare din partea lui Tarkin şi se întoarse rapid în nişe, dispărând din calea comandorului.

— Forţele Republicii trebuie serios rase, tunse şi frezate, spuse Tarkin în acelaşi timp amuzat şi decis. După succesul acesta, eu voi fi frizerul, Raith.

— Iar eu voi face curăţenie în urma ta, completă celălalt inexpresiv.

Tarkin chicoti din nou.

— Succesul meu se va reflecta din plin asupra tuturor celor din jur. Până şi asupra firicelului ăla de praf care se ascunde din faţa superiorilor. De abia aştept să revin în *Einem* şi să terminăm treaba.

— Ne-am putea limita la avertismentul acesta, urmat de viitoare investigaţii, sugeră Sienar fără tragere de inimă. Mă-ndoiesc că planeta va dispărea de aici.

Tarkin nu-i răspunse. Privea pe videcranul mare al căpitanului, spre emisfera sudică învăluită în nori şi spre regiunea de deasupra ecuatorului, unde se desfăşura bătălia dintre defensiva planetară şi droizii vânători. Fulgerele şi scânteierile laserelor şi flăcările junglei incendiate iluminau planeta cufundată în noapte dincoace de banda portocaliu-cenuşie a terminatorului.

Nu era încântat de ceea ce vedea.

— Tot n-au fost puşi cu botul pe labe.

— Le faci praf apărarea, spuse Sienar.

Alte lumini sclipiră în beznă şi Sienar, mai puţin arogant şi mai puţin mulţumit de sine însuşi, le urmări contururile cu interes. Dreptunghiuri orientate longitudinal, lungi de sute de kilometri, se desprindeau

pe fundalul unor aparente fulgere. O transformare de proporţii disturba atmosfera.

Se îndoia că ar fi fost cauzată de droizii vânători.

— Cât mai avem până la cuplarea cu *Einem* ?, strigă Tarkin spre căpitanul care nu mai ieşise din umbre.

— Cincisprezece minute, domnule comandor, cârâi căpitanul.

— Boşorogi, murmură Tarkin dezgustat. Este timpul pentru cei noi şi pentru cei tineri. Se întoarse spre turbo-lift: înainte de andocare, ar fi bine să-l interogăm pe băiat.

61

— Nu ştiu în ce stare se găseşte, îi spuse Obi-Wan lui Charza când Sea Star Flower începu să urce prin atmosferă.

Cerul se întunecă şi zgomotul slab al fricţiunii atmosferice din exterior se diminuă treptat.

— Cred că a colapsat, trăgându-şi în interior toate semnele vitale.

— Dar eşti sigur că mai trăieşte?

— A fost capturat împreună cu nava. Îl vor ţine în viaţă, pentru ca să păstreze nava vie.

— Nu-mi vine să cred că Republica ar putea face una ca asta – să atace planeta, comentă Charza.

Nutrivele se instalară pe aparate, cu ochii extinşi complet, alerte şi gata de acţiune.

— Bănuiesc că asimilarea este însoţită de confuzii, răspunse Obi-Wan. Unele elemente ambiţioase şi lipsite de scrupule profită de asemenea momente.

— Ai jurat să aperi Republica, zise Charza. Poţi lupta împotriva acestor "elemente"?

— Am jurat să-mi apăr padawanul!

Legea respectivă era prioritară, o tradiţie străveche, totuşi întrebarea lui Charza atinsese un nerv sensibil. De unde ştia el ce se hotărâse pe Coruscant?

Pilotul îi citi gândul.

— Cei de pe Coruscant, rosti el, n-ar îngădui niciodată distrugerea unei planete neajutorate. Este o acţiune care aduce mai degrabă cu ceea ce făcea Federaţia Comercială în ultima vreme. Iar dacă ar şti că băiatul este Jedi...

— Nu contează, replică Obi-Wan. Am fost atacaţi în mod ilegal. Vom scoate băiatul de acolo.

Iar *Senatul va trebui să descâlcească iţele după ce vom ajunge pe Coruscant.*

— Am calculat deja o traiectorie, spuse Charza şi-i arătă orbita şi punctul de rendez-vous stabilite. Puitorul de mine va fi cel mai vulnerabil în clipa andocării. Navele astea mari şi vechi au vizibilitatea redusă ventral şi dorsal. Mă voi strecura prin pata oarbă a puitorului, dedesubtul lui, unde fuzelajul este cel mai subţire, şi voi încerca o jucărioară nouă.

Emise un sunet acut, hârşâit şi plescăit, pentru a-şi arăta amuzamentul.

— Ce fel de "jucărioară"? se interesă Obi-Wan.

— Una perfectă pentru piraţi. În cazul în care Jedi nu vor mai avea nevoie de serviciile mele pe viitor, trebuie să am nişte planuri de rezervă, nu?

Obi-Wan încrucişă braţele pe piept. Continua să fie înfiorat de amintirea felului în care murise cioplitorul-în-sânge. *Anakin a ucis pentru prima dată în luptă directă. Ştiu că a făcut-o în autoapărare. Afăcut-o fără sabie, împotriva unui duşman mult mai puternic. De ce însă simt că s-a întâmplat ceva foarte rău?*

62

— Sunt impresionat, i se adresă Tarkin lui Anakin când nava sekotană fu ridicată deasupra uşilor închise ale calei, care jucau acum rolul de podea.

Deasupra şi de jur împrejur, rackuri cu suporturi goale pentru mine aeriene zăngăneau la fiecare vibraţie a puitorului vechi.

— Tu ai făcut-o?

Băiatul rămase nemişcat, cu capul plecat, fără să scoată un cuvânt. Simţea mintea navei, tăcută, aşteptând. La fel ca el.

Sienar sui pe harnaşamentul docului şi ocoli nava, îngenunchind la un moment dat pentru a-i examina fuzelajul cu un instrument special.

— Foarte sănătoasă, anunţă el.

Cel înalt, Sienar, este mai inteligent, gândi Anakin. Cel scund este puternic şi deţine multe resurse. Este mai nemilos decât oricare om pe care l-am cunoscut.

De fapt, vorbise din nou vocea lui mai vârstnică. Anakin îşi dădu seama că în situaţia aceea, fără nici o şansă reală de a fi salvat din exterior, trebuia să asculte cu multă grijă glasul acela, dacă dorea să mai rămână în viaţă. Şi trebuia să o facă, indiferent de preţ. În viaţa lui existau prea multe lucruri neterminate, chiar dacă propria sa carieră de Jedi ajunsese la sfârşit.

Bănuia că nu va mai fi primit în Templu.

Nu crede nimic din spusele lor. Pentru ei nu eşti decât o componentă a navei.

— Navele astea sunt aşa de grozave pe cât merge vorba? întrebă Tarkin pe un ton destins.

— N-am avut ocazii s-o încerc, răspunse Anakin. Aţi atacat planeta şi aţi fost cât pe ce să ne ucideţi pe toţi.

— Regret că ai fost silit să treci printr-o asemenea experienţă, îl privi Tarkin pătrunzător. Uneori, strategia este un stăpân aspru, aşa cum orice Jedi poate să înţeleagă. Protejăm interesele generale, adesea în detrimentul celor minore.

— Zonama Sekot nu v-a făcut nici un rău.

— Nu ne-a recunoscut autoritatea, iar timpurile acestea sunt tulburi, replică Tarkin. (Băiatul era interesant. Avea o personalitate puternică, mult peste vârsta lui.) Tu l-ai ucis pe cioplitorul-în-sânge?

— Se numea Ke Daiv, spuse Anakin. L-am ucis după ce a ameninţat-o pe Jabitha.

— Înţeleg. O regretabilă neînţelegere a dispoziţiilor noastre. Ei bine, nu te poţi încrede niciodată în rasa lui. Eu unul prefer relaţiile cu oamenii – dar tu?

Anakin nu răspunse.

— Povesteşte-mi. despre nava ta. Desigur, după ce revenim pe Coruscant, te vom lăsa s-o comanzi şi s-o pilotezi.

— Ar fi putut să vă construiască mai multe – era suficient să le plătiţi şi să...

— Ajunge, şuieră cu asprime Tarkin.

Pe nava sekotană, Sienar se ridicase cu mâinile în şolduri şi asculta. Anakin înălţă ochii spre el, iar bărbatul îi surâse şi încuviinţă din cap, parcă în semn de aprobare.

— Îmi vei permite accesul în nava ta? întrebă Tarkin regăsindu-şi tonul calm.

O ocoli şi atinse cu palma muchia superioară a lobului tribord.

Anakin rămase nemişcat, coborând din nou fruntea.

Comandorul privi peste umăr şi, văzând concentrarea tăcută a băiatului, se încruntă, se gândi la starea cadavrului lui Ke Daiv şi azvârli o privire rapidă, poruncitoare, spre garda lui personală, care ocupase poziţii în cală. Soldaţii duseră mâna la arme.

— Repet: îmi vei..., reîncepu el.

Anakin ridică brusc ochii şi-l fixă pătrunzător.

— Fă orice doreşti, îi zise. Eu nu te voi ajuta.

Din nou, încăpăţânarea aceea, sfidarea care părea complet ilogică. Propria lui personalitate mai bătrână, mai înţeleaptă, rozându-l pe dinăuntru.

Simţea apropiindu-se altă parte a încercării sale, care era departe de a se fi terminat. Lipsa lui de speranţe constituia o slăbiciune care trebuia alungată, iar dacă ar fi cooperat cu oamenii aceştia, sau dacă ar fi dat dovadă de un semn de cedare, supunându-se, atunci totul ar fi fost pierdut, oricât l-ar fi ajutat personalitatea mai înţeleaptă.

Sienar strânse din umeri şi se îndreptă spre trapa superioară de acces.

— Va trebui să aşteptăm până după transferul în *Einem*, suspină Tarkin. În cele din urmă, băiatul va înţelege de vorbă bună.

Droizii de încărcare rulară pe punte, pregătindu-se de andocare. Emiseră bip-uri în jurul picioarelor lui Anakin, avertizându-l să părăsească locul acela. Uşile calei aveau să se deschidă în scurt timp.

— Haide, îl prinse Tarkin de umăr.

Simţi cum palma îi ia foc şi o retrase brusc, fluturând-o ca să aline durerea. *Un puşti foarte dotat*! Se opri în ultima clipă să nu-l pălmuiască.

Anakin se uită din nou la el şi ochii săi părură că-şi pierd focalizarea, în acelaşi moment, comandorul simţi ceva zvâcnindu-i în piept şi în abdomen.

Alarmele răsunară pe neaşteptate în toată nava. Sienar îşi desprinse ochii de la Tarkin şi băiat, şi se încruntă spre luminile roşii ce clipeau, ascultând ţipătul soneriilor.

Anakin se dădu înapoi un pas şi-şi retrase furia. *Eram gata s-o fac din nou*!

Ceva masiv lovi zăngănind uşile calei şi nava se cutremură. Picături incandescente de metal zburară dinspre linia de joncţiune a uşilor şi un vârtej de gaze fierbinţi şi fum se înălţă în spirală prin rackurile goale, aidoma unui deget întrebător.

Garda îl escortă pe Tarkin afară. Sienar sări de pe nava sekotană, privi disperat înjur, simţi presiunea interioară reducându-se şi fugi după comandor, fără să se mai uite după Anakin.

Cu gesturi rapide, soldaţii îşi puseră măşti de presiune, se lăsară într-un genunchi şi scoaseră armele laser.

Din fuiorul de fum şi vapori de metal, printr-o gaură cu diametrul de un metru tăiată în uşi, se ridică o siluetă cu mantie şi glugă, ţinând o sabie Jedi verde-strălucitor. Înainte să fi apărut complet în navă, fu înconjurată de focul laserelor şi, într-o succesiune de mişcări ce se contopeau într-o ceaţă, sabia devie toate razele.

Anakin scoase un ţipăt de fericire, apoi simţi arsura fierbinte a ruşinii. Nu crezuse în maestrul său şi nici în cvasi-miracolele pe care le putea realiza un Jedi devotat, iar asta îl copleşea cu umilinţă.

Nu avea însă timp de pierdut. Obi-Wan era înconjurat de spiţele unei roţi de raze laser, care sfârâiau deviate din pereţii calei.

Băiatul se apropie de navă, se încordă şi sări cei trei metri până deasupra fuzelajului. Trapa se deschise la atingerea cizmelor sale. Instantaneu, nava cuplă motoarele şi rafalele de aer încins răbufniră în cală.

Mânuind sabia cu tehnica sa strălucită şi cu o viteză orbitoare, Obi-Wan înaintă spre nava sekotană. Bucăţi de rackuri cădeau în jurul lui, retezate de raze laser deviate şi rătăcite. Nouă soldaţi îşi abandonară poziţiile, repliindu-se.

— Anakin! strigă Obi-Wan. Plecăm imediat! Pregăteşte nava!

Soneriile din cală îşi sporiseră intensitatea. Văzând că nu mai puteau face nimic, ultimii trei soldaţi ieşiră prin uşa sasului spre interior, trăgând continuu. Obi-Wan sări pe nava sekotană şi reteză expert harnaşamentul, din câte trei lovituri de sabie în fiecare parte. După eliberarea de ultimele cabluri, nava plutea menţinută de propriile ei motoare.

— Nu mai avem aproape deloc combustibil! strigă Anakin dinăuntru. Obi-Wan ridică ochii prin fumul rackurilor distruse şi zări furtunurile de combustibil încolăcite strâns sub plafon. Aveau ştuţuri pentru alimentarea droizilor vânători, dar şi a minelor aeriene autonome.

Toate foloseau combustibil îmbogăţit, la fel ca nava sekotană.

— Trei minute! anunţă Obi-Wan şi se cocoţă pe un rack care se balansa alarmant, pentru a trage un furtun de alimentare.

Anakin mai înălţă nava un metru, ca să-i uşureze sarcina.

Ceea ce Obi-Wan nu-i spusese padawanului său era că Star Sea Flower amplasa chiar în clipa aceea o încărcătură cu explozie întârziată pe uşile calei.

Până la explozie mai erau trei minute... şi doar câteva secunde.

63

Aproape vânăt la faţă, Tarkin clocotea de furie. Se ghemuise lângă Sienar în capsula de salvare, în timp ce bătrânul căpitan al puitorului de mine le etanşă chepengul cu o încuviinţare tristă, aproape fatalistă, din cap.

— Două minute până la andocare! răcni Tarkin, lovind cu pumnii în blindajul subţire. Am fost atât de aproape!

— Încetişor, îi atrase atenţia Sienar. Interioarele nu sunt prea robuste.

Comandorul încremeni, tremurând de mânie, şi-l străfulgeră cu privirea.

— Ce să-i faci, continuă Sienar, licitaţia a câştigat-o oferta cea mai ieftină. Le-am proiectat ca să fie uşoare, nu rezistente.

Tarkin înşfăcă un comunicator şi-l smulse din suportul mural. Era conectat direct cu *Einem*.

— Căpitane, urlă el, indiferent cum ai proceda, distruge blestematul de puitor, şi distruge tot ce-a mai rămas pe planetă!

64

Charza îndepărtă Star Sea Flower de puitorul de mine şi plie burduful de conectare. În orificiul decupat în cală, sudase un dop de care ataşase o încărcătură explozivă suficientă ca să arunce uşile în aer.

Inspectă cu o mulţime de ochi pătrunzători reţeaua permanent schimbătoare a salvelor defensive ce pornea din*Rim Merchant Einem*. Puitorul de mine plutea în derivă, apropiindu-se periculos de mult de nava de comandă.

O capsulă de salvare ţâşni din babordul său şi fu înhăţată imediat de câmpurile de tractare din *Einem*.

Obi-Wan şi padawanul lui mai aveau doar câteva secunde până la explozie, şi sosise timpul ca şi Charza s-o şteargă de acolo.

65

Obi-Wan lovi cu piciorul furtunul de înaltă presiune şi se strecură pe sub jetul de combustibil corosiv. Fumul se îndesise în cală, iar gravitaţia scădea întruna – probabil că orificiul decupat de Charza în uşi retezase cablurile grilei. De pe podea începură să se ridice sfărâmături care pluteau prin aer.

Maestrul Jedi sări prin trapă şi o închise înapoia sa. Anakin deplasă nava înainte şi înapoi, ca s-o elibereze de două rackuri care se prăbuşiseră. Strânse cu putere mâna lui Obi-Wan, când acesta se aşeză în fotoliul lui.

— Gata? întrebă Obi-Wan.

Anakin nu fusese în viaţa lui mai doritor să plece dintr-un loc anume.

— Ţin-te bine, îl avertiză pe Obi-Wan.

Încărcătura detonă şi uşile se ridicară şi fură smulse într-o fracţiune de secundă. Rackurile, fumul şi resturile fură absorbite în spaţiu, iar impulsul suplimentar împinse puitorul de mine în fuzelajul lui *Einem*. Câmpurile de protecţie ale navei de comandă îi apărară blindajul în faţa impactului, dar puitorul, mai mic, nu avu nici o şansă de scăpare. Vechi şi construit cu buget redus, se fisură în lungul elementelor structurale precum coaja unui ou, şi tot combustibilul dinăuntru plus trei mine defecte depozitate în altă cală explodară.

Unda de şoc propulsă nava sekotană prin spaţiul ocupat anterior de uşi. Un rack îi perforă un lob şi, în mintea lui Anakin, nava ţipă ascuţit de durere, apoi astupă rana. Băiatul încă nu-i putea controla mişcările; turbulenţa era prea mare. Simţi mai multe perforaţii, apoi o sfâşiere peste pupa, iar nava se autorepară din nou, însă durerea ei se resimţea intensă.

Când lumina orbitoare a exploziei păli, Obi-Wan văzu că se rostogoleau în derivă, îndepărtându-se de nava de comandă şi de norul de resturi şi plasmă care se dilata din fostul puitor de mine.

Anakin redresă nava şi o întoarse, printre rafalele de laser lipsite de ţintă, direct într-o grupă de vânători. Droizii rapizi şi ucigaşi apăruseră ca din senin, formând două ziduri solide ce flancau pe *Einem*. Anakin nu avu alternativă, decât să inverseze cursul, să vireze în umbra navei de comandă şi să gonească disperat spre atmosfera Zonamei.

Toate celelalte căi erau blocate.

— E intactă, surâse băiatul spre Obi-Wan. E curajoasă şi minunată. Va merge oriunde îi vom spune.

Maestrul îi strânse umărul.

— Trăim să mai dăm o luptă?

— Pariez pe oricât!

Anakin îşi îngropă braţele în consola de comandă şi nava îi spuse tot ce ştia despre planetă, despre locurile spre care se putea îndrepta şi despre felul în care puteau scăpa.

— Cerul continuă să fie plin de mine aeriene, observă Obi-Wan.

Atinse uşor consola sa de comandă, iar degetele i se afundară şi şiruri de leduri verzi pâlpâiră în jurul lor. Impulsurile îi urcau prin braţe şi se conectă direct cu nava, dar şi cu Anakin. Nava îl informă asupra caracteristicilor şi datelor tehnice. În câteva secunde învăţase aproape tot ceea ce trebuia să ştie un pilot... dar Anakin petrecuse ore întregi cuplat la navă şi era mult mai cunoscător. Unul singur pilotează.

— Cred c-ar fi mai bine ca eu să supraveghez, spuse Obi-Wan.

— Urmăreşte ce se întâmplă sub noi. Sekot vorbeşte cu nava, când ajungem în raza planetei.

— Sekot?

— Mintea la care se referea Vergere.

— Vergere? repetă buimăcit Obi-Wan.

Anakin îi explică rapid.

Nava atinse atmosfera superioară în apropierea ecuatorului, reintră, vibrând scurt de câteva ori, şi începu să se încingă din cauza frecării cu atmosfera.

— Îi place să fie încălzită aşa, comentă Anakin.

— Îmi dau seama. E jucăuşă.

— E minunată.

Anakin simţea relaxarea şi reasigurarea ce-i urcau prin umeri, pe ceafă, pentru a coborî apoi pe spinare. Suspină şi se foi în fotoliu. Legătura cu nava semăna cu pălăvrăgeala cu un prieten vechi, cu care ai o mulţime de bârfe de împărţit.

Nava aproape că-l făcu să uite de ultimele ore.

Totuşi trupele lui Tarkin nu aveau să-i lase să scape aşa uşor. Toate minele aeriene şi majoritatea vânătorilor care fuseseră redirecţionate din regiunea muntelui Magistrului se adunau acum în vestul lor, iar alt val de mine sosea dinspre est. Erau pe punctul de a fi învăluiţi din nou de moartea vicleană, automată.

De deasupra, un plafon compact de droizi vânători sosea ca o furtună. Indiferent de avariile pe care le suferise, *Rim Merchant Einem* nu-şi pierduse capacităţile de comandă.

Anakin îşi putea imagina cu uşurinţă chipul decis şi sumbru al lui Tarkin, urmărindu-i cu ochi oţelii de hăitaş.

— Trebuie să coborâm mai mult.

— Valea-fabrică, spuse Anakin. Nava spune că bolta s-a retras şi c-au oprit producţia.

Obi-Wan receptase şi el mesajul navei, dar nu-l putuse interpreta la fel de repede ca băiatul.

— Au stocat o mulţime de nave, Obi-Wan. Şi mai este ceva...

— Ce?

— Spune că toţi coloniştii vor pleca.

Maestrul Jedi închise un ochi pe jumătate.

— Toţi... Într-o singură navă?

— Aşa se pare. E posibil să fi construit ceva atât de mare?

— De ce nu, dacă s-au folosit de Jentari? Ar dura însă câteva zile, până să-i adune pe toţi coloniştii, chiar dacă ei ar fi de acord să plece.

Dinapoia unui lanţ de coline joase, se iviră droizii vânători răsfiraţi în V înapoia lor. Anakin acceleră şi coborî la nivelul lui tampasi, aşa cum făcuse şi mai devreme, când pe fotoliul de alături se aflase Ke Daiv.

Vânătorii îi urmăreau strâns, deplasându-se în zigzag printre bora înalţi.

— Uite-o, anunţă Anakin.

Plafonul care camufla valea-fabrică se retrăsese, dezvăluind suprafaţa de bazalt şi pilaştrii de stâncă, care se ridicau precum cioturile unor măsele stricate.

Deasupra văii, cerul continua să fiarbă cu bătălia dintre defensiva sekotană şi alţi droizi vânători.

— De aici, pare foarte îngust, anunţă Obi-Wan.

— Aşa-i.

Obi-Wan ţinea evidenţa navelor sekotane ce apărau planeta. Erau incredibil de variate; nici una nu depăşea mai mult de şaizeci-şaptezeci de metri în orice direcţie, şi nici una nu era atât de finisată sau de rapidă ca a lor. Toate îi urmăreau însă pe vânători cu o insistenţă impresionantă, prinzându-i în fălci implacabile şi târându-i în jos, în tampasi, sau pe fundul canionului, unde explodau în fulgere roşu-orbitor şi jerbe arcuite de sfărâmături metalice. Aparate de zbor mai mici detonau minele aeriene, ciocnindu-se pur şi simplu de ele.

— Nu au piloţi, înţelese Obi-Wan.

— Cred că Sekot este pilotul. Le conduce pe toate.

Obi-Wan încă nu absorbise pe deplin ideea unei minţi de dimensiuni planetare, dar nu-şi contrazise padawanul.

— Va fi strâns de tot, spuse Anakin. Dacă mai apare vreo navă, am încurcat-o cu siguranţă.

— Se adună pe toată lungimea văii, observă Obi-Wan. Avem cam trei minute până ajungem la capăt.

Pe neaşteptate, avu acces la ochi diferiţi şi păru că goneşte deasupra pereţilor canionului, cu mult înaintea navei reale, zărind mai detaliat formaţiunile inamicilor. Tampasi trimiteau propriile lor date senzoriale, iar nava le traducea pentru oamenii din interior.

— N-o iubeşti? şopti Anakin.

— Ne arată că n-avem nici o şansă, constată Obi-Wan. Alţi vânători sosesc de pe orbită, şi alte puitoare de mine...

— Nu ceda niciodată! îi reaminti Anakin.

Coloane de lumină sclipitoare se înălţau pe cer, trei în nord şi una în sud. Aerul din canion pulsă într-o undă imensă de presiune. Droizii vânători de deasupra fură azvârliţi în înălţimile atmosferei şi rotiţi parcă de o paletă gigantică. Nava lor reuşi să-şi menţină cursul, doar rămânând la câţiva metri de podeaua canionului.

Terminatorul dintre zi şi noapte avansa către ei, luminând unul dintre pereţii canionului cu ceea ce, în alte circumstanţe, ar fi fost un încântător răsărit auriu. Norii se repeziră să umple vidul creat de unda de presiune şi reflectară ei înşişi nuanţele zorilor, care-i zugrăviră în nimburi ireale de purpură şi aur.

Spre nord, orizontul era întrerupt de ceea ce, iniţial, părură piscuri abrupte ridicându-se din scoarţa planetei. Erau totuşi prea regulate şi prea netede pentru a fi munţi.

Semănau cu paletele unei turbine gigantice, straniu de familiare atât pentru Anakin, cât şi pentru Obi-Wan.

— Nava spune că dacă nu dorim să mergem cu ei, ar fi bine să plecăm de aici, zise Anakin. E recomandabil să ne înscriem pe o orbită solară. Şi cât mai repede.

Utilizând toate noile surse de vedere, Obi-Wan examină paletele din mai multe unghiuri. Sunt concentratoare de câmp pentru hiperpropulsie... Înalte de peste trei sute de kilometri! Iar coloanele de lumină sunt conurile de plasmă ale motoarelor. Motoare gigantice.

Ridică ochii peste consolă, privindu-şi padawanul.

Alt val de presiune năvăli prin canion şi zgâlţâi nava. Pe ambele maluri, bora erau dezrădăcinaţi şi azvârliţi în fundul văii.

— Este o nebunie, rosti Obi-Wan. Nu ştim încotro se vor îndrepta.

– Sau dacă pot supravieţui...

— Să ne încercăm norocul acum.

Droizii vânători erau confuzi, cu senzorii orbiţi de stâlpii de lumină ce se iviseră pe neaşteptate dincolo de vale. Pe fundul canionului apărură fisuri, prin care magma se ridica leneşă. Întreaga crustă era tensionată de forţa motoarelor imense.

— Va trebui să ne strecurăm printre multe mine, observă Anakin.

— Fă-o, se încruntă Obi-Wan concentrat, încercând să vadă încotro duceau potecile, în ce loc minuscula lor cărare avea să facă joncţiunea cu evenimentele mult mai mari din viitorul imediat. Nimic însă nu era clar.

Anakin ridică nava deasupra pereţilor canionului în clipa în care altă pâlnie orbitor de strălucitoare pârjoli o gaură prin atmosferă, la o sută de kilometri spre nord, incinerând totul în cale, prieteni şi duşmani deopotrivă. Lumina păru să înflorească la bază, apoi se întunecă într-o pâclă portocalie şi dispăru, iar un perete de sfărâmături fu propulsat spre exterior. Dacă fusese un motor, acesta eşuase, explodând, dar le degajase un drum spre spaţiu.

Anakin dezgoli dinţii, aşteptându-se să moară dintr-o clipă în alta...

— Nu ceda niciodată! îi reaminti Obi-Wan.

...şi-i duse drept în sus, prin atmosfera clocotitoare, printre fragmente de motor planetar distrus şi jerbe arzătoare de combustibil.

Stelele sclipeau limpezi în cercul negru din capătul tunelului de aer ionizat, care se micşora cu iuţeală.

Nava părăsi atmosfera şi sui incredibil de rapid în spaţiu, atingând viteza orbitală în câteva secunde. Droizii vânători se adunau din toate părţile, pregătindu-se pentru urmărire.

Undeva în spate se zări aparatul YT-l150. Charza îi însoţise pe fundul canionului, dar nu mai putuse ţine pasul acum, aşa că rămăsese înapoi, îndepărtând droizii,

spiralând tot mai sus şi ajungând finalmente pe orbită. Ultima dată când îl zăriră, se lupta cu o navă de escortă.

În clipa aceea, dinspre *Rim Merchant Einem*, de abia vizibilă dincolo de marginea Zonamei Sekot, ţâşni un fulger concentrat de foc turbo – laser, ţintit de un expert. Lovi nava în flanc, orbindu-i pentru o clipă şi arzând un lob.

Anakin simţi semnalul de durere al navei, ascuţit şi sfredelindu-l până în oase.

Utilizând senzorii pe care Sekot continua să-i pună la dispoziţie, Obi-Wan privi înapoi şi zări motoarele înviind în toată emisfera nordică a planetei – conurile lor intense de plasmă împingeau Zonama Sekot lent, maiestuos, scoţând-o de pe orbita proprie. Toate navele inamice din jurul planetei fură nevoite să se îndepărteze, pentru a se feri atât de văpaie, cât şi de noua traiectorie spaţială.

Niciodată Zonama Sekot nu fusese mai frumoasă. Strălucea pe fundalul roţii de foc şi a îndepărtatelor văluri de stele pâlpâitoare. Norii ei şi vastele tampasi se estompară sub un răsărit de soare care nu se putea compara cu energia autogenerată de Sekot.

— Pleacă! strigă Obi-Wan şi se întinse să se prindă cu mâna de ceva, o reacţie instinctivă şi complet inutilă.

Toate stelele de pe perimetrul planetei părură absorbite spre interior, pentru ca după aceea să ricoşeze înapoi. În fundul stomacului, Obi-Wan simţi un gol imens în spaţiu şi timp, care nu semăna cu nimic din ce cunoscuse vreodată.

Îşi pierduse percepţiile suplimentare, conexiunile cu Sekot. Mai dăinui doar un scurt rămas bun, ultima atingere a unui lujer ce ajungea departe, tânăr şi bătrân în acelaşi timp.

Anakin continua să fie pierdut în durerea navei. Înapoia lor, flota buimăcită a lui Tarkin fusese împrăştiată ca de o furtună teribilă. Traiectoriile tuturor navelor se

modificaseră pe neaşteptate şi sistemele de navigaţie nu putuseră compensa. Minele aeriene se ciocniră între ele şi de vânători, navele transportoare se loviră de escorte şi cel puţin două se izbiră de *Rim Merchant Einem*.

Nu era însă problema băiatului. Anakin ştia că dispuneau de foarte puţin timp pentru a ajunge acolo unde trebuiau să ajungă. Du-ne, îi spuse navei.

Pătrunse într-o stare în care înţelegea căile spaţiilor superioare. Vastitatea Universului nu-l mai înfricoşa. Nava îl lega ferm, ca o rădăcină, de realitatea lor. În ciuda suferinţei, îl învăţa cum să navigheze prin dimensiunile mai dificile.

La rândul lui, Anakin îi oferea remarcabilele sale talente de pilot.

împreună, intrară în hiperspaţiu şi fugiră din sistemul stelelor triple care ascunsese cândva speranţa secretă a Zonamei Sekot.

Nava era într-adevăr mai rapidă decât orice zburase vreodată.

66

Obi-Wan dormi. Oboseala îl ajunsese din urmă şi somnul sosise fără să-şi dea măcar seama. Se trezi după câteva ore şi văzu că Anakin dormea de asemenea, cu braţele învăluite în continuare de consolă. Pleoapele băiatului zvâcneau. Visa. Obi-Wan mângâie uşor nava.

— Orice prieten al lui Anakin Sky walker este prietenul meu, murmură el.

Consola undui sub atingere şi în faţa ochilor îi apăru afişajul sistemelor vitale ale navei. Ea le punea la dispoziţie tot ce avea, pentru a-i duce acolo unde doreau, însă nu avea să fie suficient, Avariile suferite fuseseră prea extinse.

— Mai există o staţie de escală, rosti Obi-Wan aplecându-se înainte. Era un post de avangardă, o planetă stâncoasă şi stearpă, cu mii de parseci mai aproape decât Coruscantul, utilizată câteodată de Jedi, necunoscută pentru alţii şi altfel aproape pustie. Obi-Wan fusese acolo o singură dată, după o aventură extrem de dură alături de Qui-Gon.

Nava acceptă coordonatele. Un alt afişaj îl anunţă că era în stare să ajungă la destinaţia specificată.

— Când poţi, trimite un mesaj spre Templu, adăugă Obi-Wan comunicându-i frecvenţele de transponder. Cineva ar trebui să ne aştepte acolo. Mace Windu sau Thracia Cho Leem. Sau amândoi. Este foarte important ca padawanul meu să fie ajutat de alt maestru după încercarea prin care a trecut.

Anakin se trezi şi clipi buimac sub luminile calde ale cabinei.

— Visai, zise Obi-Wan.

— Nu eu, ci nava, răspunse băiatul. Sau poate c-am visat împreună. Călătoream prin galaxie şi vedeam lucruri minunate. Era atât de grozav să fim pur şi simplu liberi. Erai alături de noi. Cred că te simţeai şi tu bine.

Anakin întinse mâna, cu degetele răşchirate, şi Obi-Wan îşi lipi palma de ea. Peste câţiva ani, băiatul avea să se fi dezvoltat complet.

Şi nu numai fizic.

— Vreau s-o botez, spuse Anakin privind în gol.

— Poftim?

— O voi boteza Jabitha. Obi-Wan surâse.

— Este un nume frumos, nu crezi?

— Da, este un nume frumos.

— Crezi că ei mai trăiesc?

— Nu ştiu, răspunse Obi-Wan.

— Poate c-au dispărut cu toţii şi nimeni nu-i va mai revedea niciodată.

— Poate.

Anakin se chinui mult timp până puse următoarea întrebare.

— Nava noastră moare, nu-i aşa?

— Da.

Băiatul continuă să privească drept înainte, inexpresiv.

Pierde tot ceea ce iubeşte, totuşi rămâne puternic.

— Vergere..., începu Anakin.

— Povesteşte-mi exact tot ce a spus ea.

— O să rog nava. ..o s-o rog pe Jabitha să-ţi arate mesajul. Vergere apăru din nou în cabină, cu penajul capului zbârlit, cu ochii oblici şi precauţi, anunţând noutăţile descoperirii ei oricărui Jedi care ar fi putut-o urma.

67

Jabitha se găsea într-un hangar sărăcăcios şi rece de pe planeta avanpost Seline. Învelişul navei îşi pierdea rapid culoarea şi irizarea.

Anakin stătea pe o băncuţă în faţa ei, cu bărbia în palme. Afară, vântul urla şi granule de gheaţă izbeau cu răpăieli ascuţite în pereţii metalici subţiri ai hangarului.

Băiatul încercă să şi-o imagineze pe *Jabitha* pe planeta pe care luase fiinţă, în mijlocul frumuseţii

tropicale calde şi luxuriante, alături de familia ei... indiferent unde ar fi fost aceasta acum.

Seline era un loc jalnic pentru moartea unei nave sekotane.

Obi-Wan şi Thracia Cho Leem pătrunseră în hangar. Femeia îşi scoase haina groasă de protecţie împotriva gerului. Anakin ridică ochii, apoi reveni cu privirea la navă.

Thracia se apropie de el.

— Nu mai eşti aşa tânăr acum, Anakin Skywalker? întrebă, aşezându-se pe banchetă.

Fără un cuvânt, băiatul se trase câţiva centimetri într-o parte, făcându-i loc micuţei Jedi.

— Tinere Jedi, ai învăţat câteva adevăruri crude. Nici puterea, nici chiar disciplina nu sunt de ajuns. Cunoaşterea de sine este cea mai dificilă dintre multele noastre căi.

— Ştiu, murmură el.

— Iar uneori înţelepciunea pare imposibil de îndepărtată.

Anakin încuviinţă din cap.

— Trebuie să mă laşi să simt ce există în tine acum, rosti Thracia cu blândeţe şi continuă imediat cu o nuanţă imperceptibilă de avertizare: Noi n-am terminat încă să te judecăm.

Un rictus apăru pe faţa băiatului, dar apoi se relaxă şi o lăsă pe Thracia să-l examineze.

Obi-Wan întoarse încet ochii spre nava moartă, utilă acum numai cercetării reci şi insensibile, apoi părăsi hangarul. El nu mai avea nici un rol acolo. Acum avea să urmeze o evaluare obiectivă, care reprezenta jumătate din ajutorul Jedi.

Cât despre cealaltă jumătate...

Acela era talentul cel mai mare al Thraciei – tămăduirea.

Pe ucenicul lui aveau să-l aştepte multe alte bătălii şi multe alte dezamăgiri. Şi multe alte bucurii. Obi-Wan spera din toată inima că bucuriile aveau să fie mai multe decât tristeţile.

Asta însemna inima de maestru, şi aşa simţea el.

Epilog:

Nu se mai construiesc nave sekotane. Peste câţiva ani, toate vor fi moarte sau distruse.

Tarkin şi Sienar reuşesc să aducă acasă flota decimată. Inspirat de ceea ce el numeşte " un exemplu măreţ", Tarkin îşi răscumpără greşelile în faţa Cancelarului Suprem, prezentând planurile secrete pentru o staţie de luptă de dimensiunile unui satelit. Tarkin îşi revendică întregul merit al designului. Sienar nu-l contrazice; este una dintre creaţiile sale de care doreşte să se lepede. Sienar are presimţiri rele în privinţa unei asemenea concentrări costisitoare de putere.

Noua ordine îi va găsi utili pe amândoi.

Charza Kwinn şi echipajul lui supravieţuiesc şi ajung pe Coruscant, unde primesc alte misiuni. În anii următori, o dată cu ascensiunea Imperiului şi cu declinul relaţiilor cordiale cu non-umanoizii, Charza devine contrabandist şi pirat, pentru a putea asigura existenţa nutrivelor sale. El se limitează la atacarea navelor imperiale.

În galaxie, ia amploare o legendă despre o planetă-nomadă care cutreieră printre stele, de-a pururi pierdută,

condusă fie de un nebun sau de o nebună, fie de un sfânt – legendele nu coincid niciodată în această privinţă.

La câteva luni după ce-l vindecă pe Anakin Skywalker, Thracia Cho Leern părăseşte ordinul Jedi fără să ofere nici o explicaţie.

Obi-Wan Kenobi are tot mai puţine obligaţii. Tânărul, padawanul său, îşi sporeşte puterea, învingând dezamăgirile, dobândind disciplină. Totuşi nodul din viitorul lui nu s-a dezlegat complet. Încercarea n-a luat sfârşit; poate să mai dureze decenii.

Nu există echilibru.

Deocamdată nu există echilibru.

SFÂRŞIT

STAR WARS
ROGUE PLANET
GREG BEAR

Universul Star Wars
Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat nici un document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele

erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu.

Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nici o altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior.

Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon.

Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimite ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui

Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Întretimp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4.

Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa.

Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către

aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine - asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut.

La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată.

La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la

revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine.

Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţin e arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre”

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor.

Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

